VATRA

- FOAIE ROMÂNEASCĂ DE OPINIE ŞI INFORMAŢIE -

IUNIE 1994 XLIV D - 79106 Freiburg
Nr 194 Muenchhofstr.12

DUREROASA TRANZIŢIE

Explozia de bucurie şi speranţă exprimată de români acum patru ani, după nemaipomenitul solstiţiu de iarnă 1989, se topeşte în apele visului. Trecerea de la comunismul dictatorial şi sufocant la jinduita libertate; de la sărăcăcioasa şi monotona economie planificată la mult aşteptata economie liberală, opulentă şi variată; de la căluşul în gură impus de partid la libertatea de expresie şi de organizare într'un număr nedefinit de partide, precum şi renaşterea speranţei, toate acestea şi încă multe altele - se dovedesc anevoioase, până la imposibil uneori. În ciuda unor semnale false, precum amăgitoarea privatizare, cu ale cărei virtuţi presupuse mulţi credeau că l-au apucat pe Dumnezeu de un picior, putând îngenunchea nevoile, românii au constatat curând că tarele acumulate şi răbufnite spre finele dictaturii persistă cu încăpăţânare - în prea numeroase zone ale vieţii politice, economice şi sociale, naţionale - şi în perioada scursă după execuţia sumară a cuplului ceauşist.

În afara nomenclaturii, vopsită întru "democraţie" precum cioara dar neclintită în privilegii, şi a Securităţii cu nume schimbat dar cu puterea potenţială neatinsă, se adaugă - fenomen social nou - pătura socială a îmbogăţiţilor de ultimă oră, pescari în ape tulburi şi cu mentalitate de rechin. În vreme ce marea majoritate a populaţiei suferă, în continuare, de aceleaşi necazuri, uneori exacerbate: salarii de mizerie şi pensii ridicole, asigurând cu greu un minimum de hrană; gaz şi electricitate, obţinute la preţuri excesive şi nejustificate; chiriile mereu mai mari; drămuirea aberantă a apei şi căldurii în locuinţe; transporturi în comun vetuste, deteriorate; inflaţie şi şomaj; scăderea sentimentului de siguranţă individuală, datorită vecinătăţii agresive a ţiganilor, bişniţarilor şi hoţilor, cari acţionează nepedepsiţi; în fine, imposibilitatea luptei eficiente impotriva mizeriei generalizate şi crescânde, în absenţa unor legi de protecţie socială a celor defavorizaţi, cotropeşte această lume fără speranţe şi orizont, care este România.

Tragedia pensionarilor deveniţi cerşetori(cum pot fi văzuţi în Capitală); a femeilor exasperate şi marginalizate, care se prostituează; a copiilor străzii, trăind de izbelişte; a lucrătorilor cu salarii mici, zbătându-se în nevoi insurmontabile, ca şi a tuturor celor ce nu reuşesc să se adapteze haosului şi structurilor fragile ale Ţării de azi, reprezintă împrejurări grave, cu potenţialităţi periculoase de explozie socială. Acestea sunt înrăutăţite nu atât de capitalismul intern, incipient şi şovăitor, care se instalează cu încetul, cât de reţelele şi posturile lui cheie, blocate de comunişti - aceiaşi agenţi ai lui Ceauşescu deveniţi, firesc, complicii lui Ilici Iliescu!-, sau acaparate de pleava unor venetici, comercianţi veroşi din Orientul Apropiat, descoperitorii unui adevărat rai în reţeaua comercială românească. "Singura soluţie, altă revoluţie!", deşi reprezintă o dorinţă veche de trei ani, rămâne mereu actuală. Reluată mereu ca o revendicare fundamentală concentrată şi exemplară, de când românii au învăţat să se bată, stăpânind cu măiestrie manifestaţia de stradă, greva şi alte arme de luptă socială, ea se dovedeşte emblematică. Trezirea conştiinţelor a fost şi este înlesnită de accesul la cele peste 1000 de ziare care se scriu (multe cu talent!), ca şi la lte forme de mass-media, cu neobişnuită deschidere, greu de imaginat în timpul dictaturii.

Această stare complexă, plină de contradicţii ireductibile, se complică cu un alt fenomen bizar, deşi comun, fără excepţie, tuturor ţărilor satelizate de sovietici şi îmbolnăvite de comunism, fie din interiorul ex-URSS, fie din exteriorul ei: apariţia, ca resort al unei psihologii colective declanşat de o adâncă dezamăgire, a regretului pentru dispariţia hulitului regim precedent, la

noi a "epocii de aur" (cum o denumise dl Octavian Paler), cu singura consecinţă "logică": restaurarea. Pelerinajul neîntrerupt la mormintele dictatorilor - o piatră şi în grădina Cotrocenilor-, nu traduce nici el altceva.

Condiţiile generate de comunism au creat indivizilor o psihologie pasivă, cu spiritul de iniţiativă înăbuşit ("Partidul gândeşte pentru voi") şi un comportament de asistat, depinzând întru totul de puţinul pe care statul (comunist) era dispus să-l dea celor care aplaudau la comandă. Aceste calităţi negative nu au nici o şansă de a pieri, decât odată cu ieşirea din scenă a generaţiei care le vehiculează.

Blocaţi de aceste daruri otrăvite, românii nu reuşesc să se adapteze schimbărilor în curs -neprevăzute, neliniştitoare şi greu de înţeles-, optând, de exemplu, pentru o tranziţie politică având caracterul cât mai static, până a fi confundată cu continuitatea... Această situaţie, obiectivă, greu de înţeles pentru compatrioţii refugiaţi dincolo de hotarele Ţării şi şi rupţi de realităţile interne, obiective, româneşti, poate genera atitudini ostile faţă de cei din ochiul ciclonului, traduse în epitete nedrepte şi nelalocul lor, rostite de la căldurică şi în condiţii de siguranţă personală optime.

Dacă tranziţia politică s'a efectuat destul de lin, cea economică, imposibil de influenţat prin lozinci, se arată mult mai dură şi nemiloasă. Şi tocmai de aceea, folosind sloganuri perfide, comuniştii lui Ilie Verdeţ au şanse de sprijin electoral important, nu din nostalgie pentru Ceauşescu, ci din teama faţă de un capitalism compromis prematur, în ochii multora care oftează nu atât pentru pereche dictatorială omorîtă tot de comunişti, cât pentru ce instaurase socialismul, cu valoare intrinsecă, obiectivă şi valabilitate transpolitică, achiziţii care n au fost, sau n'au putut fi menţinute. Aceste virtuţi, roade ale odiosului trecut, nu sunt năluciri ci realităţi - şi ele nu se datorează exclusiv dictatorului, ci mai ales bunului simţ al oamenilor: învăţământul de excelentă calitate, începând cu grădiniţa preşcolarilor, continuând cu şcoala obligatorie de 7 (10 ani) şi terminând cu formele de învăţământ postuniversitare; stabilitatea salariilor şi pensiilor (chiar cele care erau mici şi mizerabile); invarianţa preţurilor câtorva produse alimentare indispensabile; asistenţa medicală gratuită; profilaxia bolilor cu extindere în masă; activitatea OMC (ocrotirea mamei şi a copilului); distribuirea şi administrarea gratuită a medicamentelor pentru cele mai largi pături ale populaţiei; activitatea asociativă şi culturală de mase; publicarea şi promovarea literaturii naţionale şi universale în tiraje enorme şi la preţuri modice; subvenţionarea uniunilor de creaţie, ai căror membri se bucurau de ajutoare băneşti şi de alte avantaje; sistemul vacanţelor şi concediilor plătite în case de odihnă, la munte şi la mare, în reţeaua balneo-climaterică; permisiunea avortului gratuit (până la interzicerea sa, când a fost înlocuit cu o politică natalistă forţată), lupte cu succes împotriva delincvenţei, etc. Apar deci ca legitime nemulţumirea şi revolta determinate de distrugerea structurilor asociative, culturale sau de ocrotirea sănătăţii. Din punct de vedere psihologic, la nivel de individ, grup şi masă, această involuţie se dovedeşte sumbră.

Tranziţia a distrus reperele celor vârstnici - care reprezentau elemente stabilizatoare şi de ghidaj în împrejurările vieţii - şi nu permite celor prea tineri să şi-le creeze, situaţie extrem de gravă, permiţând o viaţă socială fără norme elementare, haotică şi violentă. Psihanalitic vorbind, dispariţia autorităţii şi a ierarhiei care o grada şi transmitea, a determinat instaurarea unei lungi perioade de doliu, stârnită de dispariţia unui "tată" sever şi tiran, de care se temeau toţi, fără excepţie.

Şi ce a apărut în loc? O stare de marasm fără alternativă şi fără ieşire, cu un substitut de tată, individ şters, viclean, mincinos, profitor, surîzând fals şi umplând ziarele de caricaturi, autoexilat în palatul Cotroceni. În această mocirlă instabilă se constată: creşterea inegalităţilor sociale; apariţia şomajului pentru sute de mii, şi milioane de cetăţeni fără protecţie socială; dispariţia unei solidarităţi generale polarizate împotriva marelui duşman ("împuşcatul"), înlocuită cu o fărâmiţare în grupuri numeroase, uneori în situaţii de falsă adversitate; inflaţia, depăşind de 100 de ori şi mai mult nivelul preţurilor din 1989, neindexată; explozia delincvenţei determinând pierderea siguranţei personale a individului, prin atacuri, spargeri, violări, omoruri, comise individual sau de asociaţii de răufăcători, sub ochii poliţiei, complezentă sau incapabilă, şi ai unei justiţii descalificate.

Sărăcirea generală a populaţiei se însoţeşte cu o adâncă desnădejde, lipsind ideile directoare şi modelele, când orizontul este atât de sumbru. Şi cum ar putea reprezenta Occidentul -cel astzi zguduit de criză şi eşuat în indecizie

şi corupţie- un model valabil? Acelaş Occident care, mai ieri, întindea covor roşu Ceauşeştilor...

Rezumând: Comunismul constă dintr´un amestec de crime îngrozitoare (cu izvorul în Vendeea revoluţiei franceze, "îmbogăţit" cu cu atrocităţile leninisto-staliniste, dar şi cu cele nazisto-hitleriste, fără a uita gulagurile, lagărele de exterminare, puşcăriile, Canalul, Piteştiii, etc.etc.), executate în paralel cu genocidul permis de democraţiile occidentale în multe părţi ale lumii; din alt genocid, acesta de clasă, urmărind eliminarea fizică a tuturor celor care, gândind altfel, le opuneau rezistenţă (dar să ne ierte Dumnezeu, nici doctrinele religioase nu prea permit gândirea contrarie...), şi dintr´un soi de pact tacit cu cea mai mare parte a populaţiei, îndoctrinată şi strânsă în hăţuri.

Acest pact-diktat spunea: "Partidul şi conducătorii lui gândesc pentru voi; vouă nu vă rămâne decât să închideţi gura şi să aplaudaţi. "Noi" -"statul clasei muncitoare", vă lăsăm în pace, cu salariul, pensia şi economia naţională (puţin eficace!) stahanovistă, dar vă ajutăm să vă alfabetizaţi, să vă şcoliţi, să vă electrificaţi, să aveţi o inteligenţie poliglotă şi cultivată; admitem reprezentări proporţionale în mascarada parlamentară (MAN etc), cu preoţi, predicatori şi rabini cumpăraţi şi nu vom asupri etnic decât, eventual, pe majoritari; vă mai dăm şi sănătate şi cultură de masă, în mod gratuit..."

Lectura acestei schiţe incomplete, dă totuşi naştere unor întrebări cu răspuns greu: De ce, după 9.XI.1989, germanii s´au "îmbolnăvit" social? De ce,când s´a reunificat Germania (lăsând Prusia Oeientală şi Koenigsbergul ruşilor...), s´a declanşat ura tenace între <u>ossi</u> şi <u>wessi</u>? Cum şi de ce poate afirma, în aplauzele Estului german, poetul Heiner Müller: "Avem Volkswagen şi magnetoscop, daţi-ni-l înapoi pe Honnecker"? De ce mulţi din germani sunt gata să-şi dea din salariu spre a reconstrui Zidul? De ce în Lituania a revenit la putere comunistul Brazauskas, înlăturându-l pe Vytautas Landsbergis, cel atât de iubit de occidentali? De ce, în 1992, primul guvern necomunist bulgar a fost răsturnat prin voturile comuniştilor ("PSB") ? De ce a câştigat Ion Iliescu alegerile cu 61,4%? Cum se explică rezultatul alegerilor din Polonia cea mult ajutată de Occident (40 miliarde $ faţă de 1,4 miliarde $ pentru România!), care se înşeală mereu, unde comuniştii au obţinut 20% din voturi şi partidul lui Lech Walesa doar 5%? Cum s´a putut ca, în Septembrie 1993, ex PMU (partid comunist) să obţină 3 milioane de voturi în Ungaria? Dar situaţia din Rusia, cu putch-uri şi contra-putch-uri, ducând la primejdioase derive, comuniste şi fasciste -în cap cu iresponsabilul Jelinovski-, cum se explică şi cum va fi stabilizată?

După cum se constată, lumea "scăpată" de comunism (?!) a trecut din scurtă convalescenţă în condiţiile patogene ale unei boli necunoscute. Iar tranziţia, dureroasă şi imposibilă, ne mai rezervă, fără doar şi poate, mulţime de surprize. Probabil neplăcute.-

Andrei Pandrea (<u>12 Ian.1994</u>)

<u>ŢARA MEA DE DINCOLO DE ŢARĂ</u> de Andrei Ciurunga

Ţara mea de dincolo de ţară
cu privirea umedă de jind,
te-am purtat în mine pribegind
ca pe-o flacără ce arde pe comoară.

Încă din pruncia mea de aur
m´am simţit cu tine cununat,
dar te-a vrut al ei - şi te-a furat
nesătula poftă de balaur.

De-am strigat apoi că eşti a noastră
tânără, întreagă şi pe veci,
m´au închis între pereţii reci
şi mi-au pus zăbrele la fereastră.

Azvârlit în temniţa duşmană
gem adânc, însângerat sub fier
şi-atunci pun câte-un crâmpei de cer
din seninul tău 6 bandaj pe rană.

Foamea când îmi cască noi abise,
vine câte-un pui de cozonac
ce-a crescut ca mine, pe Bugeac,
trupul să mi-l sature prin vise.

Ţara mea de dincolo de ape,
dacă şovăi în credinţa mea,
simt cum îmi trimiţi, vânjoşi, să-mi stea
toşi stejarii din Orhei pe-aproape.

Când îmi dau târcoale bezne grele,
lilieci când se izbesc de grinzi,
numai tu prin noapte îmi aprinzi
policandrul Nistrului cu stele.

Zgribulit în hainele vărgate,
astăzi vântul iernii îl ascult.
Hora noastră a murit de mult,
frigul muşcă tălpile´ngheţate.

Dar pândesc la drum o primăvară
să întindem iar din prag în prag
hora mare sub acelaş steag,
ţara mea de dincolo de ţară...

&& În faţa liceului din <u>Topoloveni</u>/Muscel s´a desvelit Duminică 17 Oct.93 bustul lui <u>Ion Mihalache</u>, de faţă fiind dnii Coposu,Raţiu,Emil Constantinescu, d-na Mezincescu,etc. Liceul poartă numele marelui apostol al ţărănimii.-

&& Părintele Felecan dă în "Curierul Românesc" din Bucureşti un interviu în dodii. E supărat că Patriarhia Ecumenică a mutet Vicariatul Român din Freiburg, dela Exarhatul ei din Paris la Exarhatul, tot al ei, din Germania, fără să ne întrebe! Dar asta-i o chestie de administraţie internă a Patriarhiei, iar măsura a fost foarte normală,- căci şi noi ne miram de ce refugiaţii din Germania, lepădându-se de valeţii lui Ceauşescu în odăjdii, trebuiau acum să ţină de Paris ăi nu de Berlin. De altfel, când Părintele Vasiloschi a cerut oblăduirea Patriarhiei Ecumenice, n'a condiţionat-o de vreo apartenenţă geografică,- ci a fost foarte mulţumit că, faţă de ruşinoasa atitudine a ierarhiei noastre ortodoxe, a găsit un adăpost canonic.

Părintele Felecan vrea acum să se întoarcă la obedienţa aceleiaşi ierarhii de care zicea că a fugit, motivându-şi noua atitudine cu descoperirea că "BOR este o biserică ortodoxă, nu una... teoctistă",- lucru de care, când a "fugit" din ţară, se vede că habar n'avea: "Noi dorim să ne întoarcem la Biserica-Mamă, nu la persoane ale bisericii". Daca-i aşa, de ce a mai plecat de-acolo? Nu ajunsese să aprofundeze aceste... "adevăruri"?

Despre preoţii rămaşi fideli exilului protestatar, părintele spune c'o fac din pricină c'au fost hirotoniţi de episcopi streini, şi-atunci "era firesc să-şi asculte stăpânul". Aparte mojicia, e bine să precizăm că învoiala dintre părţi e clară, Românii putându-se întoarce nestingheriţi la staulul firesc,când zările s'or limpezi; dacă n'o fac, e că aceste zări au rămas la fel de tulburi ca înainte de revoltă. Şi-apoi, la cine trebuiau să apeleze candidaţii la preoţie, în exil? La cei ce-au murdărit -şi murdăresc!- Biserica, cu prezenţa lor în Sfântul Altar?... P.S.Trifa, la care s'a apelat, a declarat că nu se amestecă în bisericile dinafara Americii. Părintele vicar Popa ţinea să fie sfinţit de I.P.S.Visarion Puiu, dar acesta, prea bătrân pentru a se mai putea deplasa, l-a rugat pe exarhul Patriarhiei Ecumenice să-i ţină locul; iar după moartea fostului mitropolit al Bucovinei şi al Transnistriei, ceilalţi candidaţi au fost hirotoniţi, la cererea vicarului român, de exarhii patriarhiei ce ne oblăduia. Dar ce importanţă are instrumentul de transmitere a harului? Ştie părintele Felecan de cine a fost sfinţit marele Petru Movilă?

Sprijinit de preoţii "fugiţi" -şi primiţi din pură omenie, ca şi Sfinţia Sa, în vicariatul nostru liber-, părintele Felecan se luptă de o vreme să înfiinţeze o mitropolie românească în diasporă. Din svonuri, ar fi şi reuşit. Ideea, având în vedere marele număr al Românilor de aici, ar putea fi şi bună; dar dacă şeful ei va sta sub ascultarea patrirhului de casă al lui Ceauşescu, copilul s'a născut rahitic! În viziunea sa, părintele pune în această mitropolie şi pe Românii din Ungaria şi Iugoslavia (de ce nu şi pe cei din Bulgaria,Grecia şi Albania?). Numai că aceştia nu's nici în exil nici îb diasporă, ci băştinaşi pe plaiurile lor de când există neamul românesc, aşa c'ar trebui să-şi aibă propriile instituţii naţionale, cu biserici, şcoli şi atenee.

Că în ţară nu merg lucrurile tocmai bine? Apăi nu trebue să aşteptăm totul de-a gata, mai opinează părintele,- decis să pornească însuşi într'acolo, să pună umărul! şi nu se înţelege de ce, în loc să"pună umărul", a mai "fugit" de-acolo...La fel de şoadă-i afirmaţia că stigmatizarea teoctiştilor ar constitui o "blamare" a Bisericii, confundându-se voit Biserica eternă cu slujitorii ei vremelnici. De altfel confuzia e acolo la modă: cei ce critică pe Iliescu "blamează"... ţara, cei ce beştelesc găinăriile lui Sima "blamează"Legiunea...

După atâtea strădanii zeloase, s'ar putea ca părintele să fie invitat a "pune umărul" la vreo catedră pe la Cluj; dar dacă în prelegeri va fi la fel de confuz, şi de cinstit intenţionat, să nu se mire dacă studenţii, în rostirea lor răspicată, vor vorbi rău - nu de catedră, ci de titularul ei...

<u>ÎNDEMNUL ZILEI</u> de Ion Moraru (Echimăuţi/Rezina)

Când frunza veche e să cadă,
Nu pierde timpul în zadar:
De nu poţi pune o livadă,
O ghindă să sădeşti măcar!
Dumbrăvi şi codri să se'ntindă
Din nou pe unde-au fost cândva!
Să semănăm mai multă ghindă...
Cum Ştefan Vodă semăna!

Gândeşte-te: a cui e vina
Că încă nu avem stejari
Sădiţi în centru la Tighina,
În Cocieri, la Dubăsari?

Că pentru negrele păcate, -
Mânaţi din urmă cu vărguţa,
La plug să tragă pân'la moarte
Nu's puşi Smirnov şi Mărăcuţa.

Lăsaţi, copii ai ţării, sfada!
De-atâta Ştefan este sfânt
Că nu lăsa din mână spada,
Iar crucea o ţinea în gând.
Să nu permiteţi laşităţii
=In mreaja ei să ne cuprindă!
Gustaţi dulceaţa libertăţii,
Eşiţi la semănat de ghindă...

AMURGUL LUI PETRE ŢUŢEA

Titlul de mai sus este un compromis, o concesie făcută ideii de titlu al unui text care se străduieşte să evoce o personalitate genială, încă insuficient cunoscută, aparent contradictorie şi destul de greu de asimilat. După ce Cioran a scris "Ţuţea este singurul geniu pe care l-am cunoscut în viaţă", iar în România au apărut, mai ales postum, mii de pagini din creaţia lui, desigur că nu mai e necesar să-i argumentez genialitatea; interesant rămâne să prezint câteva aspecte mai puţin cunoscute din viaţa şi mentalitatea sa. Cerându-mi deci scuze pentru titlu -geniile nu amurgesc, ele se realizează aparent instantaneu şi funcţionează uimitor până la dispariţie-, voi prezenta unele particularităţi ale destinului şi caracterului lui Petre Ţuţea.

S'a născut la Boteni, în Muscel, la 6 Octombrie 1901, după cum reiese din majoritatea surselor. Pentru că acum aproape 30 de ani l-am dus la fotograf şi apoi la circa de miliţie pentru a-l ajuta la schimbarea buletinului de identitate expirat, precizez că a avut acte în care scria că e născut în 1902 şi că m'a rugat să nu spun nimănui că e atunci născut. Oridecâte ori vreun ascultător mai lipsit de delicateţe,- fascinat de vigoarea lui intelectuală, de talentul lui oratoric evident chiar şi pentru cine nu pricepea abstracţiile filosofice, îl întreba ce vârstă are, ca să-l complimenteze apoi, că se ţine bine, Ţuţea răspundea, răstit şi indispus, că s'a născut în unul din anii care au trecut. Deci, dintre particularităţile lui, ca om, se cuvine să amintim faptul, nemenţionat până acum nicăieri, că nu-i plăcea să i se cunoască vârsta reală, încă dinainte de a fi împlinit 70 de ani.

Genialitatea i s'a manifestat de timpuriu. Am asistat la o întâlnire cu un fost coleg de clasă de la Liceul Dinicu Golescu din Câmpulung. Acesta îşi amintea cum îl medita Ţuţea, elev în clasa a III-a, la latină, pe un elev din clasa a VIII-a, deci cu vreo cinci ani mai vârstnic decât el.

Şi totuşi, facultăţile intelectuale excepţionale nu l-au scutit de rătăciri, el fiind redactor, ca şi Petre Pandrea, la revista Stânga, al cărei singur merit îl constituia sinceritatea. Caricaturistul Silvan mi-a povestit că, în anii studenţiei, la Cluj, Ţuţea s'a produs ca orator "de stânga" şi că a asistat personal la o conferinţă la care Ţuţea, la tribună, a fost bătut cu roşii şi ouă clocite, de către studenţii mai puţin progresişti. Pentru "rătăcirile tinereţii", Ţuţea se explica citând un aforism al lui Clemenceau: "Cine până la 30 de ani nu e de stânga, înseamnă că nu e generos; dar cine la 40 de ani nu e de dreapta, este tâmpit". Îi era ruşine şi se distra în acelaş timp, pentru că fusese de stânga. Desigur, era vorba despre o poziţie exclusiv teoretică, despre opţiunea pentru un anume program, şi nu despre acţiuni politice de stânga propriu zise. Iar când Ţuţea a văzut ce forţe intelectuale se strâng şi înfloresc în jurul lui Nae Ionescu, s'a copt şi s'a dumirit şi el cum stă situaţia, inclusiv ca opţiune politică în direcţia mântuirii. Pentru a nu lăsa lucrurile nelămurite, mai ales acum, când adversari ideologici ai lui Ţuţea sunt foarte agresivi, menţionez că punctul central al programului său de stânga era iertarea datoriilor"ţăranilor exploataţi", deci o prevedere destul de creştinească.

Ca om, Ţuţea era simplu şi natural, neîndemânatec, uneori copilăros chiar. Ca român, creştin şi gânditor, strălucea însă într'un mod inegalabil în peisajul intelectual bucureştean din perioada 1965-1990, când m'am aflat aproape în permanenţă în preajma lui, peste 20 de ani fiindu-i şi medic curant. I-am cunoscut în perioada respectivă, destul de bine, aproape pe toţi românii excepţional dotaţi din această generaţie destul de cuprinzătoare în valori; şi desigur că m'au delectat, prin modul în care conduceau raţionamentul, şi Constantin Noica, şi Anton Dumitriu, şi Nicolae Steinhardt, şi Edgar Papu, şi Grigore Popa, precum şi alţi scriitori şi gânditori, cu mai multe procente din valoarea personală recunoscute de oficialităţile care exprimau punctul de vedere al factorului de decizie: Eftimiu, Tudor Muşetescu, Comarnescu, Pandrea, Oscar Lemnaru, Carandino, Cioculescu ş.a. Nici unul din aceştia n'a fost atât de urît de partidul comunist şi de securitate ca Ţuţea, nici unul n'a avut în jur oameni mai devotaţi decât aceia care se considerau adepţii lui Ţuţea. Ion Papuc povesteşte, în postfaţa volumului "Bătrâneţea şi alte texte filosofice", cum îşi ascundea Ţuţea portofelul sub masă, atunci când căuta în el ca să-şi plătească filtrul, la Nestor. Nu voia ca să se ştie deci cum stă cu paralele, într'un mod pe jumătate copilăros, pe jumătate ţărănesc, deci foarte serios. Hainele nu-l ajutau însă în niciun fel la mascarea unei sărăcii pe care n'o băga în seamă, era un fleac concret, din punctul lui de vedere. Acest om, totuşi neajutorat atunci când avea de rezolvat o situaţie concretă de viaţă, se transfigura când vorbea

în calitate de român şi de creştin. Într'o perioadă în care clerul român din patrie redusese dogma creştină la îmbibarea cu iz partinic a imboldului cristic "Daţi Cesarului ce e al Cesarului!", contribuind astfel la consolidarea pseudo-legitimităţii unei imposturi criminale, Ţuţea şi un procentaj de preoţi cu totul nesemnificativ statistic continuau să creadă în Dumnezeu şi să propovăduiască dreapta credinţă, nerezumată şi neadaptată acelor împrejurări care urmăreau s'o ucidă.

În subconştientul său, Ţuţea era apăsat de discrepanţa între stângăcia lui în lumea concretă şi forţa cu care se mişca în lumea ideilor. Prietenilor, adică, de fapt, ucenicilor, le cerea întotdeauna ajutorul, chiar atunci când avea de schimbat un bec ars, de bătut un cui, sau de cusut un nasture. În universul material era, deci, ca un elefant într'un magazin de porţelanuri. De altfel, el nu s'a căsătorit pentru că nu a reuşit - a fost deci un eşec, o neîmplinire omenească pe deplin conştientă - şi nu ca vreo încununare a unei abilităţi deosebite, aşa cum consideră mulţi celibatari. Dezarmonia dintre posibilităţile lui practice şi realizările ideale, abstracte ale gândirii lui, l-a obsedat în mod deosebit în primul deceniu de după eliberarea din temniţă. În acest sens menţionez faptul că, deşi în lumea ideilor nu l-am auzit cu nimic repetându-se, până după vârsta de 85 de ani, următoarea glumă o repeta relativ des: "Deşi aş putea legifera pentru întreaga Europă, mi-ar fi imposibil să administrez o lăptărie". După modelul lui Spengler, pe care îl admira enorm, , inclusiv pentrucă soţia acestuia era româncă şi fiică de profesor universitar clujean (Leon), spunea că-i este mai uşor să prevadă cum va arăta lumea peste 100 de ani, decât cum o să arate peste 3 ani. Paradoxul era, în acelaş timp, o formă delicată de a sugera o explicaţie pentru situaţia concretă mizeră în care se afla, în totală discordanţă cu strălucirea minţii sale. Ca orice filosof creştin, considera paradoxul mai mult drept o sursă de umor şi, într'o vreme, îi plăcea să pună această întrebare, la care, desigur, nu aştepta răspuns: "Cum e posibil, ca 2 italieni să bată o cârciumă de nemţi, iar pe front, o companie de nemţi să zdrobească un regiment de italieni?"

Până spre 1985, scria foarte greu şi numai din nevoia de a primi drepturile de autor, care-i mai îndestulau "pâinea cea de toate zilele", în sensul cel mai exact al cuvântului. Poeţii Gh.Pituţ, Al.Andriţoiu, Ovidiu Cotruş îi publicau textele sub pseudonim, atunci când filosoful era interzis de cenzura comunistă, considerându-se onoraţi de colaborările lui Ţuţea la revistele la care aceştia lucrau. În fond, nici Nae Ionescu nu scrisese prea mult şi Ţuţea, încă oarecum comod, voià "să se risipească în vânt", să se piardă în legendă, nelăsând în urma sa o operă scrisă închegată. Pentru lămurirea completă a motivelor care l-au împiedicat să scrie mai mult, mai facem două precizări: considera scrisul o preocupare nu întru totul onorabilă - şi apoi securitatea îi perchiziţiona periodic locuinţa, confiscânduei tot ceea ce găsea scris, de mână sau dactilografiat. După vârsta de 85 de ani, faptul că n'a putut valorifica vocaţia lui de legiuitor a început oarecum să-l apese. Puţinele eseuri, evocări, fragmentele din piesa de teatru "Întâmplări obişnuite" au avut un ecou extraordinar în rândurile intelectualităţii româneşti din România; în ciuda persecuţiilor securităţii, tinerii îl căutau fascinaţi. În aceste condiţii, Ţuţea a început elaborarea tratatului de antropologie creştină intitulat "Omul", cu următoarele volume: 1. Problemele sau cartea întrebărilor (apărut la Ed.Timpul din Iaşi, în 1992); 2. Sistemele; 3. Stilurile; 4. Disciplinele; 5. Dogmele. Uitase parcă o întâmplare de demult, pe care mi-o povestise prin 1965. Într'o noapte, înainte de război, se plimba prin Bucureşti, cu Cioran şi cu Eliade. Şi la un moment dat, după ce Eliade făcuse elogiul operelor vaste, Cioran i-a luat mâna dreaptă şi l-a întrebat, arătându-i primele trei degete: "Ce sunt astea?" "Bătături, de la scris", a răspuns Eliade. "Dă-mi şi tu mâna, Petrică!", i s'ar fi adresat atunci Cioran lui Ţuţea, adăugând apoi spre Eliade: "La el nu se observă nimic. Tu ai mână de scriitor, el are mână de stăpân".

La început, Ţuţea a scris singur. Apoi, un tremor din ce în ce mai accentuat l-a împiedicat să mai poată mânui condeiul. Era un tremor intenţional, nu cel din Parkinson. Dacă stătea liniştit şi nu voià să-şi folosească mâinile, acestea nu tremurau. Până spre anii '70 avusese şi anumite ticuri ale feţei, care, mai târziu, s'au rărit şi aproape dispăruseră. Scriitorul Marcel Petrişor a fost primul şi cel mai statornic secretar al lui Ţuţea, deşi era destul de ocupat, ca profesor de liceu, de limba franceză, şi cu propria lui creaţie.

În legătură cu prima realizare literară a lui Ţuţea, piesa "Întâmplări obişnuite", cu care autorul a întemeiat aşa numitul teatru seminar, se cuvine să

menţionez un fapt, în măsură să facă mai inteligibilă imensa generozitate a lui Ţuţea. Piesa e compusă din Prolog şi 3 acte, prologul fiind scris ulterior, la începutul anului 1966, dacă îmi aduc bine aminte. Pentru dactilografierea la un rând a celor circa 60 de pagini ale textului, Ţuţea a avut nevoie de un sponsor, pensia lui la acea dată fiind de vreo 359 de lei lunar. Acesta s'a înţeles cu Ţuţea ca, în schimbul plătirii dactilografierii, să figureze drept coautor. Piesa este extraordinar de savantă, mai abstractă şi mai densă, ca idei, decât tot teatrul care s'a scris în România. Era, cum aveau să fie mai târziu capodoperele "Bios" şi "Eros", un fel de dialog filosofic. Sponsorul nu prea se pricepea la cultură, dar, cu instinctul comerciantului, simţise "că e o chestie genială". Andriţoiu, care a publicat în serial, în "Familia", mai mult de jumătate din piesă (până când a interzis-o cenzura), n'a acceptat "coautorul", care s'a cam supărat. Ţuţea însă insista să-i apară sponsorul drept coautor, fiindcă aşa se înţeleseseră şi asta însemna că aşa era cinstit (Gh.Lăpuşneanu).

Un alt aspect pe care vreau să-l accentuez este vitalitatea biologică ieşită din comun a lui Ţuţea. Pe la 80 de ani, i s'a întâmplat să traverseze câţiva ani mai dificili, ca stare a sănătăţii. Mai întâi, a fost operat de cataractă, la ambii ochi, la clinica oftalmologică din Iaşi, de către conferenţiarul Vancea, fiul bunului său prieten, academicianul oftalmolog Petre Vancea. Tot cam pe vremea aceea, întorcându-se într'o sâmbătă sau duminică după amiază acasă, a căzut pe strada Ştirbei Vodă. Un şofer milos l-a dus la cel mai apropiat spital - Spitalul Militar Central, din Calea Plevnei. Chirurgul de gardă a constatat starea de abdomen acut şi l-a operat de urgenţă. Diagnosticul: choleperitoneu. Tradus în limbaj laic: vezica biliară îi explodase şi o cantitate importantă de suc biliar începuse digestia chimică a propriilor organe abdominale. Accidentul este relativ rar şi de o extremă gravitate, mortalitatea depăşind procentajul de 90%. Să scapi la peste 80 de ani dintr'o asemenea încercare, nu poate fi socotit decât un miracol divin. După mai multe luni, o fractură de humerus avea să încheie episodul urgenţelor chirurgicale prin care a trebuit să treacă Ţuţea spre bătrâneţe. În ultimii cinci ani de viaţă a mai suferit şi de hipertensiune arterială oscilantă. Asta se întâmpla însă după ce împlinise vârsta de 85 de ani. Fiindu-i medic curant, l-am asistat terapeutic în toate procesele de vindecare, i-am diagnosticat hipertensiunea şi l-am tratat mai bine de 20 de ani pentru o anemie pernicioasă, oarecum inexplicabilă la un munte de om, căruia îi era în permanenţă foame, deşi mânca foarte mult. Era prieten bun cu basul Petre Ştefănescu Goangă, alt mare mâncău, care-i spunea câteodată: "Petrică, dacă-mi promiţi c'o să mănânci cuviincios, te invit duminică la masă". Asta însemna, de regulă, la restaurantul Berlin. Ţuţea povestea după aceea, că Goangă mânca, la desert, cinci savarine şi apoi striga după chelner, înainte de a-i aduce cafeaua, ca nu cumva să-i pună zahăr, fiindcă el are diabet. Desigur, acestea sunt mostre de tachinare între prieteni, utile de ştiut însă, atunci când este vorba despre înţelegerea modului în care acţionează şi reacţionează fiinţele excepţional dotate.

Misterul longevităţii şi al vitalităţii rămâne impenetrabil. Trebuie să precizăm însă, că vitalitatea lui Ţuţea era întărită de puternica lui credinţă în Dumnezeu şi în valoarea şi destinul eroic al poporului român. Aceste două aspecte: creştinismul şi iubirea de neam, au reprezentat domeniile de împlinire, şi nu numai punctele de sprijin, ale lui Petre Ţuţea. Aurel Ion Brumaru, în prefaţa şi în postfaţa volumului "Reflecţii religioase asupra cunoaşterii" (Ed.Nemira,1992), analizează cu pertinenţă filosofia religiei lui Petre Ţuţea - şi ajunge la concluzia că i s'ar potrivi formula întrebuinţată de Etienne Gilson pentru relaţia filosofie-teologie în scrierile Sfântului Toma: "Teologia Sfântului Toma este a unui filosof, dar filosofia sa este a unui sfânt". Ca om deci, Petre Ţuţea era foarte simplu şi foarte moral. Avea o veselie constituţională extraordinară. Nu cred că s'a gândit vreodată să mintă pe cineva. Nu putea concepe deviaţii de la morala creştină, iar metehnele omeneşti le prezenta într'un ambalaj verbal ce elimina din ele toată zgura mizeriei lumeşti. De pildă,despre prietenul său din tinereţe Sorin Pavel, care într'adevăr n'a lăsat nimic scris, dar pricepea absolut tot, foarte uşor şi până în ultimele consecinţe,- spunea că a murit tânăr, fiindcă bea foarte sistematic. Nu făcea o glumă. Pur şi simplu, prin darul său oratoric, toate faptele şi ideile prezentate dobândeau o formulare etern valabilă şi nimic nu rămânea doar sugerat, cu acele pete de umbră care ar putea face insezisabilă, sau amplificată, defecţiunea morală din cele prezentate.

Desigur că stăpânind la perfecţie arta argumentării şi fiind în acelaş timp pasional, se întâmpla ca să se contrazică singur, să năruie azi, de pildă, ceea

ce clădise ieri. Faptul e evidenţiat, de exemplu, de atitudinea lui faţă de americani. Dacă pe nemţi îi admira constant, iar pe ruşi îi înjura încontinuu, americanii păreau creaţi de Dumnezeu ca un fel de barometru al dispoziţiei lui Petre Ţuţea. Se întâmpla să-i laude cu o generozitate pe care nu i-o întrecea decât talentul, sau, alteori, îi făcea albie de porci. Desigur, ambele atitudini erau strălucit argumentate, şi cine nu l-ar fi auzit vorbind decât de două ori despre americani, ar fi putut rămâne nedumerit între două teorii contrare şi, totuşi, fiecare, imposibil de combătut de către altcineva. Şi totuşi, nu era vorba despre dispoziţia lui subiectivă, intim particulară, când îi critica sau îi vorbea de bine pe americani, ci de nivelul speranţelor lui româneşti. Americanii reprezentau, pentru Ţuţea, forţa numărul 1 a planetei şi deci factorul responsabil, între altele, pentru orice "impertinenţă muscălească".

Mai doresc să evidenţiez în încheiere trei aspecte în legătură cu Ţuţea:

1. Pentru că aduna în jurul lui tinerii, ca un magnet, a fost în permanenţă supravegheat de securitate şi în trei rânduri a fost la un pas de a fi rearestat. Brigada antilegionară a Securităţii a anchetat temeinic, cu exces de timp disponibil, în trei rânduri, pe toţi cei aflaţi în apropierea lui Ţuţea şi, după socotelile mele, sunt singurul care am figurat în toate cele trei loturi, în 1970/71, 1977/78 şi 1989.

2. Imediat după revolta din Decembrie 1989, Dumitru Mazilu a trimis doi soldaţi cu puşti mitraliere ca să-l păzească, să nu fie cumva împuşcat de securişti fanatici. Dar, începând din după amiaza zilei de 22 Decembrie chiar, garsoniera în care locuia Ţuţea a fost în permanenţă plină de discipoli, tineri care voiau să-l audă vorbind, astfel că ocrotirea militară n'a durat prea mult.

3. Presa liberă de stânga, mai ales în 1990, l-a înjurat sistematic de pe poziţia fostei securităţi, încercând să înăbuşe în faşă constituirea mitului naţional Petre Ţuţea. Prin harul său de a forma români creştini şi naţionalişti, Petre Ţuţea a fost adversarul cel mai urît al internaţionalismului ateu-comunist, indiferent dacă, simulând naţionalismul, cochetează cu puterea, sau prezentând o faţadă democratică, încearcă să preia hăţurile opoziţiei.

Pentru cei care nu l-au cunoscut pe Ţuţea înainte de 1967, rămâne o sursă de semne de întrebare, strânsa lui prietenie cu Oscar Lemnaru, menţionată de o serie de discipoli din prima generaţie de adepţi. Sunt în măsură să lămuresc complet problema. Lemnaru a fost un evreu ateu extraordinar de inteligent. Asta desigur că poate justifica recunoaşterea meritelor, dar nu o sinceră prietenie. La arestarea lui Ţuţea, s'a înaintat lui Petru Groza un memoriu semnat de peste 40 de scriitori şi profesori universitari, pentru punerea lui în libertate. Printre aceştia, chiar ca sprijinitor al memoriului şi adunător de semnături, a fost şi Oscar Lemnaru. Desigur că memoriul n'a avut niciun efect. Dar cei care au semnat, au riscat. Petre Ţuţea, ca arhetip de român nu putea să elimine recunoştinţa din structura personalităţii sale, din ceea ce voià să împodobească fiinţa românului victorios prin mântuire, indiferent de vicisitudinile destinului său istoric.-

Dr.Mihai Neagu

HORA

Se roteşte albă, românească horă,
cu opinca dacă şi călcâi latin,
din străfundul nopţii până'n auroră,
de la Detunata până la Măcin.

Horă peste neguri, flacări şi bejenii,
spre amiezi din crânceni
codri seculari,
calcă pe luceferi, veacuri şi milenii,
despicând azurul către piscuri tari.

Din furtuni luându-şi
largi cadenţe încă,
vremea inelând-o'n generaţii noi,
umăr lângă umăr, stâncă lângă stâncă,
hora curge straşnic şi'nstelat şuvoi.

Hora noastră'ncepe de la Argedava,
suie viitorul în sublim urcuş,
spulberă cu talpa pâclele şi pleava,
pururi legănată de-un străbun arcuş.

Cobză-i e pădurea, Bărăganul: naiul,
şi lăută: marea inimă de foc.
Cu sumane, bunde şi căciuli cât raiul
scapără Parângul şi Ceahlău'n joc.

Unde-un pas puternic a bătut moşneagul,
bat nepoţii patru. Dacă un bunic
s'a fost rupt din horă,
cinci refac şiragul,
de-a tăcut o scripcă,
şapte'n loc îi zic...

Cearcăn de lumină, lanţ care n'apune,
vine din adâncuri, merge'n necuprins,
roată renăscută din rotiri străbune,
ca un veşnic soare, niciodată stins.

&& Ca o reacţie la procesul tâlhăresc dela Tiraspol, numele blevardului Kiselef din Bucureşti a fost schimbat, numindu-se acum Bulevardul Ilie Ilaşcu.

&& La 20 Septembrie trecut s'a introdus, în Basarabia, leul moldovenesc.-

ÎN LEGĂTURĂ CU BASARABIA VOEVODALĂ

V'am citit cartea, cu un interes care sporea pe măsură ce progresa lectura. Ea cuprinde, în numai 434 de pagini, o amplă incursiune în istoria de două ori milenară a României, cu evocarea de evenimente glorioase sau tragice, cu pomenirea de locuri ce şi-au păstrat întotdeauna aşezarea c'o neclintire geamănă cu dârzenia locuitorilor, demnă de origina lor daco-romană. Cartea este utilă deopotrivă Românilor de pe ambele maluri ale Prutului şi tuturor compatrioţilor, căci pe hărţile României, publicate de comunişti, spaţiul Basarabiei, Bucovinei de Nord şi Herţei consta din o întindere albă amintitoare de îngheţul peren al bolşevismului.

Urmărind mersul istoriei, se poate remarca, fără putinţă de tăgadă, că toate cotropirile acestor pământuri româneşti au fost opera ticăloşiei Marilor Puteri. Ocuparea Bucovinei de Austria(1775) şi a Basarabiei de ruşi(1812) s'au făcut cu violarea principiilor de drept internaţional, căci turcii n'aveau nici un drept să dispună de ele; împăratul habsburg şi ţarul nu le-au anexat deci în baza unor tratate valide, ci a superiorităţii militare. La Congresul dela Berlin(1878), premierul englez Disraeli (lordul Beaconsfield) a susţinut cererea delegaţilor români de a-şi susţine cauza, dar tot el s'a învoit cu Gorciacov ca ruşii să reocupe cele 3 judeţe din sudul Basarabiei, redate Moldovei la Conferinţa dela Paris(1856), pentru ca, în schimb, ministrul ţarului să nu se opună ocupării Ciprului de către Marea Britanie. Invazia armatei roşii în Basarabia, Bucovina de Nord şi Herţa, în Iunie 1940, fusese decisă la încheierea pactului Ribbentrop-Molotov, dar contra acestei samavolnicii nu s'a făcut niciun gest de dezaprobare din partea marilor democraţii,- care recunoscuseră totuşi hotărîrea Sfatului Ţării, de unire a Basarabiei cu România.

Luând parte, la 1 Decembrie 1989, la o masă rotundă difuzată de BBC, am vorbit de cele două scrisori prin care, în 1942, Churchill asigura pe Iuliu Maniu că la sfârşitul războiului Marea Britanie va face totul pentru ca România să rămână independentă, în hotarele din 1939; dar dl Ivor Porter, fost secretar la Ambasada britanică din Bucureşti după 23 August 1944, declara că văzuse la Foreign Office o telegramă, tot din 1942, prin care acelaş Churchill comunica ministrului său de externe Eden că guvernul britanic nu va întreprinde nimic,la sfârşitul războiului, pentru ca teritoriile cotropite în 1939 şi 1940 de armata roşie să fie redate ţărlor victime ale agresiunii sovietice!

Nu de mult, reprezentantul Fondului Monetar Internaţional la Chişinău declara, public, că este în interesul Republicii Moldova să adere la Uniunea economică a Comunităţii fostelor republici sovietice,- şi asta în timp ce milioane de oameni de pretutindeni cred spusele conducătorilor FMI, că grija lor de căpetenie este ajutorarea ţărilor ieşite de sub dominaţia moscovită ca să-şi creeze sisteme economice proprii şi independente!

M'a copleşit o mare duioşie când am citit, în "Basarabia voevodală",că, sub regimul ţarist, credincioşii români rugau cu lacrimi şi chiar în genunchi pe preoţii lor, să le dea să citească o publicaţie apărută în limba lor românească. Molohul ţarist ştia că nu poate mistui numeroasele etnii înghiţite, atâta vreme cât îşi păstrează limba. Multe fiice de boieri erau educate în "Institute pentru fetele nobile", total izolate de familii vreme de 10 ani, pentru a uita limba română şi a transmite copiilor, mai târziu, pe cea rusă. Mulţi fii de boieri români basarabeni au fost instruiţi în şcolile de ofiţeri dela Kiev şi Harcov - şi trimişi apoi în garnizoane depărtate, unde nu puteau auzi o vorbă românească. Aceste drame ale românilor basarabeni au fost descrise de Bogdan Petriceicu Hasdeu, când a arătat motivele ce l-au determinat să treacă Prutul.

Fireşte că astfel de metode nu puteau fi folosite împotriva masei ţărăneşti. Stalin a pus la dispoziţia politicii de desnaţionalizare un sistem mai radical şi mai de anvergură: deportarea în maă, în pustiurile fără orizont ale Siberiei.

Întregul neam românesc trebuie să fie mândru de lupta glorioasă de basarabeni şi bucovineni pentru păstrarea limbii. Mai trăiesc încă, în Basarabia, câţiva dintre românii cari au venit, în anii '70, la Bucureşti, ca să ceară lui Ceauşescu să sprijine dorinţa lor de6a li se îngădui folosirea limbii române. Bieţii oameni aveau să încerce,, curând şi pe propria piele, o amară dezamăgire căci Ceauşescu nu era "marele patriot român", cum îl prezenta propaganda oficială comunistă,ci un detestabil satrap al Moscovei în România; de aceea a poruncit şefului Securităţii să raporteze la NKVD despre scopul venirii la Bucureşti a basarabenilor: grupul luptătorilor pentru promovarea limbii române a fost arestat şi tribunalele bolşevice au pronunţat aspre osânde, ca să facă să piară condamnaţii în închisorile şi lagărele sovietice.

Lupta contra limbii române în Basarabia continuă şi astăzi, când se pretinde că Republica Moldova e independentă. În dezbaterile parlamentare dela Chişinău, referitoare la cuprinsul Constituţiei, unii deputaţi rusofoni şi rusofili au propus să se menţioneze că "limba moldovenească" este limba oficială a Republicii Moldova". Nu-i vorba de o toană a unor parlamentari, ci de executarea unui plan, conceput de multă vreme de Kremlin şi pus în aplicare, cu perseverenţă, dealungul anilor. În 1986, un elev român -emigrat cu familia la New York- mi-a semnalat că în Enciclopedia, editată de Columbia University din New York, stă scris că "limba moldovenească" (moldavian language) este de origină slavă! Cu mare greutate am putut contacta un membru al Comitetului editorial, pentru a-i exprima indignarea mea; acela şi-a apărat enciclopedia, divulgând numele autorilor notaţiei mincinoase: erau toţi profesori şi conferenţiari la diversele universităţi din Statele Unite, dar cu toată americanizarea numelor, nu putuseră ascunde că proveneau din Rusia....

Există în Statele Unite o aşa zisă Academie româno-americană. Dacă este academie, trebuie fără întârziere să denunţe falsul menţionat; dacă e română, are datoria să facă o largă publicitate, pentruca şi în Lumea Nouă să se ştie că aşa zisa limbă moldovenească este, în realitate, limba română, de origină latină; dacă este americană, e obligată să vegheze ca americanii să nu mai fie informaţi mincinos, prin falsuri propagate, cu garanţia unor faimoase instituţii, cum este Columbia University.

În pofida uneltirilor viclene şi a maşinaţiilor perfide, noi românii credem neclintit în dreptatea cauzei noastre, aşa cum credem că Dumnezeu există. El este drept - şi nu va înt)rzia să răsplătească nenumăratele jertfe, din trecut, prezent şi viitor, de va mai fi nevoie.-

Iosif Toma Popescu(Varşovia)

<u>DUPĂ 23 AUGUST 1944</u> de Ionel Zeana

Gem cătune şi cetăţi,
ţara-i ruptă în bucăţi
şi, urlând, s'au năpustit
haitele din Răsărit,
spumegând tot mai avan,
sub egida lui Satan.

Din Tighina la Arad,
ţara toată e un iad.
De la Giurgiu la Sighet,
luciferic zaiafet,
rîsul rusului proclet!

Cade frunza pe poteci,
ţara-i plină de uzbeci.
Moare viţa pe araci,
ţara geme de cazaci.
Ca'n delirul unei boli,
ţara pute de mohgoli.
Pretutindeni la răscruci,
mutre slute de calmuci,
cu nări late, cu ochi mici,
şi'n priviri cu ţepi de-arici.

Puşi pe jaf, pe-omor cumplit,
văd în orice om cinstit
un "burjui" sau un "spion"
şi-l somează pe-aspru ton.
Pentr'un ceas, pentr'un ciorap,
gloanţele pocnesc în cap,
şi în pieţe, ca'n război,
zac cadavrele purcoi.

Plâng fecioare, mame gem,
ţara-i vaier şi blestem.
Violate de mişei,
sute, sute de femei
zac în orice adăpost,
împuşcate fără rost,
iar în pieţe, mai avan
zac cadavrele morman.

Molimi, foamete, pârjol,
varsă stepele din gol
şi îşi mână peste noi
fiorosul lor convoi,
pradă tot şi pustiesc,
într'un hohot lung, drăcesc.

Iar în suflete, din plin,
varsă bale şi venin,
spurcă tot ce-avem mai sfânt,
şi în cer şi pe pământ.

Numai hoţi şi şarlatani,
târfe, derbedei, golani,
ţopăie şi bat din mâini
şi în ţara sunt stăpâni.

Doamne, cum poţi să înduri
liota de căzături,
mizerabilul ospăţ,
lucifericul desmăţ,
cloaca asta de puroi,
peste ţară, peste noi?..

&& Românii de pe malul bulgăresc al Timocului au înfiinţat, la <u>Vidin</u>, <u>Asociaţia Vlahilor din Bulgaria</u>, cu ziarul "<u>Timpul</u>". Preşedinte a fost ales ing. <u>Ivan Alexandrov</u>; vice: Vesco Dimeev, Vitan Eftimov, Vanio Klimentov, Ivan Juvetov(Juvete), Silvia Mihailova şi Slavenec Ivanov; secretar, Tania Amainicova. Cât de sălbatică a fost sufocarea vieţii româneşti, o spun şi numele acestor fruntaşi români: toate bulgarizate!...

&& Rugăm pe posesorii volumului "<u>Prin Basarabia voevodală</u>", la pag.226, sub fotografia I.P.S.Visarion Puiu: <u>Fost Mitropolit al Transnistriei, la Odesa</u>.-

CALENDAR NAŢIONAL

1 Iulie 1883: Apare, în "Convorbiri literare" Doina lui Eminescu.
2 Iulie 133: O diplomă militară a lui Adrian,descoperită la Gherla,menţionează Dacia Porolissensis şi numele comandantului militar, Flavius Italicus.
2 Iulie 1913: Oştile române trec Dunărea spre Sofia,întâmpinate la Ghigheni,Cruşova şi alte sate de fraţii timoceni cu pâine,sare,urcioare de apă şi de vin, flori şi urale; dar la pace,încheiată chiar la Bucureşti,aceştia vor fi uitaţi.
5 Iulie 328: Se inaugurează,la Sucidava(Celei),podul lui Constantin cel Mare.
5 Iulie 1873: Moare bolnav,în pribegie,Domnul ţăranilor: Cuza Vodă.
8 Iulie 1968: Moare la Bucureşti,după multă închisoare,Petre Pandrea,n.la Balş.
8 Iulie 1993: Disperat de eşecul revoltei,se sinucide,la Cluj,Călin Nemeş,actor,
10 Iulie 1883: Se naşte,la Viziru/Brăila,col.Ştefan Zăvoianu.
10 Iulie 1933: Legionarii sunt împiedicaţi brutal să construiască dig la Vişani.
11 Iulie 1978: Moare,la Madrid,Prinţul Nicolae.E îngropat la Lausanne.
13 Iulie 1913: Se naşte,la Aldeni/Buzău,păr.vicar D.Em.Popa,azi în Germania.
17 Iulie 1393: Turcii cuceresc ţaratul bulgar de Târnova.
20 Iulie 1898: Naşterea lui Ilie Gârneaţă,la Mamorniţa.
20 Iulie 1813: Cade răpus de turci,la Negotin,Haiduc Velcu.
22 Iulie 1903: Moare Apostol Mărgărit,apostol al fraţilor macedoneni.
23 Iulie 1913: Bulgaria,Serbia şi Grecia se obligă să respecte autonomia şcolară şi bisericească a Aromânilor şi să şi să înfiinţeze o episcopie pentru ei.

1 Aug.1913(Joi): Primarul comunei Ţigăneşti/Muscel,Iancu Dima,distribuie porumb, dăruit de locuitori, familiilor celor mobilizaţi pentru campania din Bulgaria.
1 Aug.1943: Aviaţia anglo-americană bombardează rafinăriile din Prahova.
1 Aug.1953: Deţinuţii dela Vorkuta se pun în grevă,dar sunt masacraţi.
2 Aug.1903: Republica dela Cruşova,cu Pitu Guli,- durează numai 12 zile.
4 Aug.1933: Încep lucrările la Casa Verde din Bucureşti.
8 Aug.1943: Haig Acterian e scos din închisoare şi trimis în Kuban,unde moare.
9 Aug.378: Împăratul Valens cade la Adrianopol,în lupta cu Goţii.
10 Aug.1918: Se naşte,la Mălăeşti/Bălţi,istoricul Alexandru Gonţa. + 24.I.77.-
13 Aug.1893: Se naşte,la Bucureşti,Constantin Brăiloiu,compozitor şi folclorist.
18 Aug.1893: Se naşte,la Văleni-Dâmboviţa/Muscel,profesorul Iosif Gabrea.
21 Aug.1723: Moare Dimitrie Cantemir, în Rusia,la Dimitrovca.Avea 50 de ani.
22 Aug.1233: Prima menţiune documentară a unui "Ban de Severin",Luca.
23 Aug.1953: Iese la München,sub conducerea lui I.V.Emilian,"Stindardul".
24 Aug.1873: Moare Avram Iancu.
31 Aug.1913: Aurel Vlaicu se prăbuşeşte cu avionul lângă Câmpina.

1 Sept.1683: Şerban Cantacuzino ridică lângă Viena,pe locul unde cantonau oştile sale, o mare cruce de stejar,cu inscripţie în latină.
1 Sept.1963: D.Em.Popa hirotonit la Bad Ems ca preot pentru Românii din Germania.
3 Sept.1903: Se înfiinţează în America societatea "Fârşerotul".
12 Sept.1683: Kara Mustafa e înfrânt de Sobieschi la Viena.
16 Sept.1823: Moare Gheorghe Lazăr, la Avrig.
18 Sept.53: Se naşte la Italica,aproape de Sevilla(Spania),împăratul Traian.
22 Sept.63 a.C.: Se naşte,la Roma,Octavian August,strănepot lui Iuliu Cezar.
23 Sept.1868: Ia fiinţă,la Bucureşti,Societatea Filarmonică Română.
25 Sept.1913: Se naşte la Bucureşti cântăreaţa Maria Tănase. + 22.6.63.
28 Sept.48 a.C.: Pompei e ucis pe ţărmul egiptean de bandiţi angajaţi.

2 Oct.1853: Se naşte,în Şipotele Sucevei,fiu de preot,Ciprian Porumbescu.
4 Oct.1863: Se naşte,la Lugoj, Aurel C.Popovici.
4 Oct.1883: Se naşte,la Craiova, Nicolae Titulescu.
8 Oct.1408: Prima menţiune a Cernăuţilor,într'un document dela Alex.cel Bun.
11 Oct.1863: Moare,la Braşov,Andrei Mureşanu ("Deşteaptă-te,Române!").-
17 Oct.1893: Se naşte,la Călăraşi, Dragoş Protopopescu.
20 Oct.1873: Domnitorul Carol vizitează oraşul Ismail.
30 Oct.1983: Beatificarea lui Ieremia Valahul,la Roma,de Papa Ioan Paul II.-

1 Nov.1953:Sunt executaţi de comunişti,la Jilava,legionarii Al.Tănase,Ion Samoilă,Ion Golea,Mircea Popovici,Ion Tolan,Gh.Dincă,Vlad Mihai Vasile,Ion Buda,Vasile Pop,Al.Popovici,Aurel Corlan,Elena Stetin,Ion Juhaş,Ion Cosma.
5 Nov.1983: Sunt ucişi,într'un accident de auto,pr.Nicolae Tănase şi soţia.
8 Nov.1918: Ungurii ucid 45 de Moţi la Beliş,ard cadavrele şi jefuiesc casele.
8 Nov.63 a.C.: Cicero pronunţă în Senat catilinara,continuată la 3 Decembrie.
9 Nov.1903: Moare Luigi Cazzavilan,fondatorul ziarului "Universul"(1884).
10 Nov.1913: Iorga,Pârvan şi Gh.Murgoci înfiinţează "Inst.sud-est european".

15/28 Nov.1918: Bucovinenii proclmă "unirea necondiţionată" cu România.
16 Nov.1903: Se naşte,la Vlădeni/Braşov,părintele Dumitru Stăniloae.
17 Nov.1983: Moare,la Bucureşti,Aurel State,veteran al închisorilor ruseşti şi româneşti,autor al volumelor "Drumul crucii",născut la Godeni/Muscel.
18 Nov.1393: Prima menţiune a stolnicului în Moldova,în doc.dela Roman Vodă).
22 Nov.1853: Se înfiinţează biserica română ortodoxă din Paris.
22 Nov.1933: Studentul legionar Virgil Teodorescu împuşcat de poliţia lui Duca.
25 Nov.1893: Moare la Bitolia părintele lazarist Claude Faveyrial,mare prieten al Aromânilor şi sprijinitor al luptei lor naţionale.
28 Nov.1863: Se naşte generalul Eremia Grigorescu,eroul dela Mărăşeşti.
28 Nov.1933: Muncitorul Niţă Constantin e împuşcat la Iaşi de poliţia lui Duca.
30 Nov.1933: Croitorul Toader Toma din Borcea/Tecuci ucis de primarul ducist.

3 Dec.1963: E înmormântat,la Menton,gen.Gh.Băgulescu,fost ambasador la Tokio.
6 Dec.1923: Sfinţirea bisericii române ortodoxe din Sofia.
9 Dec.1933: Plugarul Nicolae Bălăianu din Daia/Vlaşca ucis de jandarmii guvernului.
9/10 Dec.1933: Duca dizolvă Garda de Fier.Mii de arestări,fără niciun mandat.
9 Dec.1993: Un tribunal rusesc,improvizat la Tiraspol,condamnă la moarte pe Ilie Ilaşcu şi la închisoare pe alţi români: Al.Ivanţoc,T.P.Popa,Al.Leşco,P.Godiac.
10 Dec.1903: Moare Constantin Dobrescu-Argeş,apostol al ţăranilor.
13/23 Dec.1693: Moare pribeag în Polonia marele mitropolit al Moldovei,Dosoftei.
16 Dec.533: Se publică Pandectele lui Iustinian, în latină şi greacă.
19 Dec.1633: Se naşte cronicarul Miron Costin.
20 Dec.1768: Se naşte,la Roşieşti/Fălciu,mitropolitul Veniamin Costache.
23 Dec.1933: Ion Moţa,în "Axa": Niciodată n'am conceput România Legionară de mâine ca un stat arbitrar,limitat de bunul plac,ci ca un stat juridic.. Niciodată n'am dorit înlocuirea democraţiei.. cu o dictatură a bunului plac!
25 Dec.1873: Se naşte la Constantinopol Monseniorul Vladimir Ghica.
29 Dec.1843: Se naşte,la Neuwied,Regina Elisabeta.
29 Dec.1933: Ieşiţi din nedreapta închisoare,Niki Constantinescu,Iancu Caranica şi Doru Belimace execută pe I.G.Duca,pe peronul gării Sinaia.Un comisar ducist asasinează pe legionarul Sterie Ciumeti şi-l aruncă în lacul Fundeni.Contra abuzurilor guvernului au protestat la Cameră Averescu,Goga,Iunian,Petrovici,etc.

4 Ian.1894: Se naşte,la Bucureşti, Ştefan Georgescu-Olenin.Moare în exil.
7 Ian.1919: Generalul Stan Poetaş e ucis de bolşevici în Basarabia.
8 Ian.1919: Întruniţi la Mediaş, Saşii recunosc unirea Transilvaniei.
12 Ian.1934: Legionarul Gheorghe Negrea e ucis de jandarmi în Banat.
15 Ian.1904: "Luceafărul" din Budapesta publică "Oltul" lui Goga.
16/29 Ian.1904: Se naşte,la Bucureşti,Vasile Marin,- căzut la Majadahonda.
22 Ian.1964: Moare pribeag,într'un spital din München,col.Dumitru Alexandrescu.
24 Ian.1919: Se naşte,la Cândrova,Nacu Zdru.Publică în exil "Frândza Vlahâ".
24 Ian.1954: Moare în închisoare,la Sighet,Ion Pelivan,deputat în "Sfatul Ţării".
27 Ian.1894: Slavici,Caragiale şi Coşbuc scot,la Bucureşti,"Vatra".
29 Ian.1939: Este ucis,de sbirii lui Karol Wolf,savantul Vasile Cristescu.

1 Febr.1894: Coşbuc publică, în "Vatra", "Noi vrem pământ".
1 Febr.1954: "Vatra" dela Roma publică "Dosarul ruşinii" unui ins care,parvenit în capul celei mai moraliste dintre mişcări,îşi face ibovnică din soţia camaradului care-l adăpostea şi hrănea. Că unii au continuat a-l mai considera şef al mişcării de regenerare a moravurilor,asta arată,pe lângă lipsă de seriozitate, lipsa de "coacere" întru cele legionare...
3 Febr.1864: Moare Simion Bărnuţiu.- 1954: Moare Ionel Teodoreanu.
5 Febr.1908: Se naşte,la Cârpeşti/Cahul, părintele Vasile Ţepordei.
9 Febr.1904: Se naşte,la Tg.Jiu,lt.col.Magherescu,biograful lui Antonescu.
10 Febr.1934: Moare luptătorul transilvănean Vasile Goldiş, la Arad.
12 Febr.1894: Se naşte,la Cotul Vameşului/Neamţ, poeta Otilia Cazimir.
13 Febr.1914: Se naşte scriitorul Silviu Crăciunaş.
15 Febr.1909: Se naşte,la Tulcea,Nicolae Arnăutu,autorul câtorva volume în exil.
16 Febr.1924: Se naşte,la Dej,Oliviu Puiu Beldeanu (Berna)
19 Febr.1934: E înmormântat la Arad,cu funeralii naţionale,Ştefan Ciceo Pop.
19 Febr.1964: Moare la Padova prof.Alexandrina Mititelu.
23 Febr.1919: Moare Gh.Pop de Băseşti,preşedintele adunării dela Alba Iulia.
27 Febr.1879: Se naşte,la Paşcani,Visarion Puiu,mitropolit al Transnistriei.
27 Febr.1969: Moare în exil,la Londra,dirijorul Constantin Silvestri.
28 Febr.1754: Se naşte la Şamşud,în ţinutul Mureşului, Gheorghe Şincai.
29 Febr.1764: Moare la Baia Mare,la 55 de ani,episcopul Petru Pavel Aron.

2 Martie 1989: Liviu Cornel Babeş îşi dă foc,la Braşov,protest contra ororilor.
6 Martie 1939: Moare la Cannes patriarhul care a patronat,ca premier,asasinate.
7 Martie 304: Decapitat la Cherson,în Pont,episcopul Efrem al Tomisului.
8 Martie 1954: Moare,la Madrid,Stelian Popescu,fostul director al"Universului".
15 Martie 44 a.C.: Iuliu Cezar e ucis de o conjuraţie "democrată" în Senat.
20 Martie 1919: Se naşte,la Vidin,Lucian Truţu,zis şi Ion de la Vidin,dârz luptător pentru drepturile naţionale ale Românilor din dreapta Dunării.
24 Martie 1909: Se naşte pastorul Richard Wurmbrand.
24 Martie 1974: Moare pribeag,la Stuttgart_Vaihingen,generalul Platon Chirnoagă.
25 Martie 304: Sunt martirizaţi,la Singidunum,preotul Montanus şi soţia,Maxima.
26 Martie 1894: Se naşte la Cernăuţi,fiică de preot,cântăreaţa Viorica Ursuleac.
27 Martie 1894: Se naşte în Transnistria,la Dubăsari,istoricul N.P.Smochină.
27 Martie 1919: Se naşte,la Moldova Nouă/Caraş,scriitorul-poet Nicolae Novac.
31 Martie 1744: Moare,la Paris,Antioh Cantemir,poet şi diplomat.
31 Martie 1914: Pius X dăruieşte Românilor,la Roma,biserica din Pz delle Copelle.

1 Apr.1784: Horia e primit în audienţă de împăratul Iosif al II-lea.
2 Apr.1909: Moare,la Piatra Neamţ,Doamna Elena Cuza,văduva Domnitorului.
2 Apr.1909: Se naşte la Olteniţa,fiu de învăţător,Mihai Niculescu.
4 Apr.1944: Aviaţia americană bombardează oribil Bucureştiul şi reg.petroliferă.
5 Apr.1934: Trib.Militar din Bucureşti găseşte Mişcarea nevinovată în cazul Duca.
6 Apr.304: Episcopul Irineu din Sirmium e aruncat de pe podul Savei.
7 Apr.1934: Se descoperă un complot militar contra Lupeascăi.La 21 Aprilie sunt condamnaţi la câte zece ani Col.Precup,maior Nicoară,9 căpitani şi locotenenţi.
9 Apr.1654: Moare duminică dimineaţa,în Târgovişte,Matei Basarab.
9 Apr.1924: Regele Ferdinand şi Regina Maria inaugurează Cimitirul Militar dela Soultzmatt,cu vreo 700 de morminte.- Tot azi se naşte,la Craiova,Remus Radina.-
12 Apr.1204: Cruciaţii cuprind Constantinopolul şi întemeiază un imperiu latin.
16 Apr.1954: E împuşcat la Jilava,de foştii tovarăşi,Lucreţiu Pătrăşcanu.
15 Apr.1984: De Florii,biserica Spirea Nouă e aruncată în aer cu dinamită.
17 Apr.1909: Se naşte,la Rucăr/Muscel,sculptorul Dumitru Anastase. + 12.6.84.-
18 Apr.1894: Se naşte,la Frătăuţii Vechi/Bucovina,prof.Claudiu Ispoescu.
23 Apr.304: Martiriul Sfântului Gheorghe,la Roma,sub Diocleţian.
24 Apr.1434: Prima pomenire documentară a spătarului în Moldova.
24 Apr.1874: Se naşte,la Valea Viei/Buzău,învăţatul mitropolit Irineu Mihălcescu.

1 Mai 1894: Se naşte,la Obreja/Bălţi,Ion Văluţă,deputat în "Sfatul Ţării".
1 Mai 1949: Legionarii,în frunte cu Virgil Mihăilescu,înfiinţează Biblioteca Română dela Freiburg,- devenită,după zece ani,Institut de Cercetări.
2 Aug.1919: Armata română trece Tisa,pentru liberarea Ungariei de bolşevici.
7-25 Mai 1894: Procesul Memorandului,la Cluj,unde veniseră peste 20.000 de ţărani.Sunt condamnaţi Ion Raţiu,G.Pop de Băseşti,pr.Lucaciu,Coroianu,Mihali,etc.
8 Mai 1924: Se naşte,la Turtucaia,George Bălaşu,dir."Cuvântului Românesc".
8 Mai 1924: Se naşte,la Craiova,Cicerone Ioniţoiu,cronicarul ororilor comuniste.
9 Mai 1924: Corneliu Codreanu deschide la Ungheni,pe Prut,o tabără de muncă.
10 Mai 1954: Iese la Madrid,sub direcţia lui Aron Cotruş,revista "Carpaţii".
12 Mai 1894: Georges Clemenceau publică în "La Justice" un articol de afirmare a românităţii Transilvaniei şi de condamnare a opresiunii maghiare de acolo.
12 Mai 1909: Se naşte,la Brigor/Caraş, prof.Anton Golopenţia,ucis de comunişti.
13 Mai 1904: Se naşte artista Elvira Godeanu.
14 Mai 1984: Moare în exil,la Haga,av.Virgil Popa,fost la Rostock şi Buchenwald.
15 Mai 1834: Se naşte,la Pitaru/Dâmboviţa,pictorul Nicolae Grigorescu.
16 Mai 1954: Moare la Jilava,la 81 ani,Mons.Vladimir Ghica.
18 Mai 1914: Se naşte,la Mihoveni/Suceava,Mardarie Popinciuc,mort la B.Aires.
19 Mai 1914: Se naşte,la Iaşi,Eugen Drăguţescu. A murit la Roma.
21 Mai 1974: Moare la Dragoslave/Muscel preotul cărturar Ion Răuţescu.
22 Mai 334 a.C.: Alexandru Macedon bate pe perşi la Granic.
25 Mai 1949: Încep lucrările,cu robi,la Canalul Dunăre-Marea Neagră.
30 Mai 1964: Se inaugurează,în USA,troiţa în memoria deportaţilor în Siberia.

6 Iunie 1894: Se naşte,la Selişte/Arad,Sabin Drăgoi,compozitor şi folclorist.
7 Iunie 1914: La Suceava,primul congres al învăţătorilor români din Bucovina.
9 Iunie 1949: Moare,în exil,cântăreaţa Maria Cebotari,născută la Chişinău.
10-14 Iunie 1574: La Roşcani/Cahul,Ioan Vodă cel Cumplit e învins prin trădare.
11 Iunie 1714: Dimitrie Cantemir e ales membru al Academiei din Berlin.
13 Iunie 1944: Institutorii Elena şi Emil Papastere din Hrupişte ucişi de greci.
17 Iunie 1934: Ziarul "Drum Nou" al prof.Gr.Forţu,net anti-Lupeasca,e interzis.
20 Iunie 1954: Se inaugurează podul peste Dunăre dintre Giurgiu-Rusciuc.

29 Iunie 1864: Se naşte,la Domneşti/Muscel,Luca Paul,pionier al cooperaţiei.
22 Iunie 1919: Moare,la Ţibăneşti/Vaslui,marele om politic Petre P.Carp.
23 Iunie 1834: Se naşte,la Bucureşti,Alexandru Odobescu,istoric şi arheolog.
26 Iunie 1909: Se naşte,la Bucureşti,ing.Duiliu Sfinţescu,azi în exil.
28 Iunie 1914: Se naşte la Câmpeni,în Ţara Moţilor,Viorel Trifa.
28 Iunie 1914: Este ucis,la Saraievo,prinţul moştenitor Franz Ferdinand.
29 Iunie 1819: Se naşte,la Bucureşti,Nicolae Bălcescu.
30 Iunie 1909: Se naşte la Ploeşti compozitorul Paul Constantinescu.

1 Dec.1918: Cu unirea Transilvaniei,hotărîtă la Alba Iulia,se ajunge în fine, după două milenii,la "România Mare".-

BISERICĂ ÎN EXIL de Vasile Posteucă

Te-am ridicat din dor şi sărăcie,
Sfânt dor de Ţară şi de Libertate;
Din setea noastră grea de veşnicie,
Spre culmi de cer,de oameni neumblate..

Când ne'ndoim genunchii sub icoane,
S'aprinde-o zare de noroc în veac,
Şi înfruntăm cu pieptul milioane,
Când duşmani rânduiala ne-o desfac...

Copii pribegi, am ctitorit altare,
Crescând icoana Ţării'n rugăciuni,
Să-i deie Domnul viitor de soare
Şi generaţii mândre de sloduni...

Tu, cel de mâne, de vei sta'n răscruce,
Cu lumea noastră de dureri şi vis,
Să ştii în veci, că ruga noastră duce
Spre Ţară, mult cântatul paradis...

Să cumpăneşti că orice cărămidă
Am frământat-o'n lacrimi şi amar,
Purtând prigoane'n sânge şi obidă, -
Şi nedreptatea unui timp barbar...

Să te smereşti şi tu'n genunchi şi'n rugă,
Să înţelegi ce-a plâns şi gândul meu,
Când am intrat Credinţei noastre slugă
Şi-am scris drept preamărind pe Dumnezeu.

Cinstind un ctitor, pomenind un nume,
Să mi te-alături credincios prin faptă,
Căci numai cel ce ctitoreşte'n lume
Străbate calea cea mai înţeleaptă.

&& La 26 Sept.92 a fost consacrată,la Pforzheim,o moschee,- solemnitate la care arhiepiscopul catolic şi episcopul evanghelic local au trimis frumoase cuvinte de urări. Preotul Hans Lohmann le-a scris însă un răvaş,din care extragem.

"Musulmanii pot să-şi construiască în libera noastră ţară câte moschei vor, dar fără aplauzele noastre creştine.Pentru că orice moschee este un aprig cuib anti-creştin... Musulmanii vor lua salutul Dv ca o recunoaştere a crezului lor şi o încurajare... E caşicum un comandant de oşti ar ura adversarului său mult succes şi i-ar trimite salutări! Nu scrie nicăieri că vreun apostol ar fi participat la consacrarea vreunui templu sau s'ar fi pierdut acolo în salutări. Faptul că un templu are o anumită importanţă ca loc al evlaviei,al rugăciunii şi al jertfei n'a împiedicat pe Pavel să arate adâncul satanic al religiilor păgâne: "Cele ce jertfesc păgânii jertfesc demonilor şi nu lui Dumnezeu.Şi nu voiesc ca voi să fiţi părtaşi ai demonilor"(I Cor.,10,20).Cât spirit păgân domină peste Islam dovedesc fundamentaliştii prin urmărirea creştinilor.Ce vreţi să gândească un misionar de pe linia întâia a luptei, când în spatele său se iţeşte o veselă întovărăşire, unde triumfă împăciuitorismul pe socoteala Adevărului? El se va simţi trădat. Dialogul e bun, dar numai ca introducere, nu ca ţel".- ("Stimme der Märtyrer",Mai 1993)

&& Din convorbirile cu Nadia Duca,văduva preşedintelui ucis la Sinaia,- medicul plăşii respective a reţinut următoarele: că Duca a căzut pentru că a acceptat să intre în ţară 80.000 de jidani; că în seara de 29 Decembrie 1933, când secretarul lui Duca,Sibiceanu,a vrut să-i telefoneze vestea,Doamna Duca i-a luat-o înainte,răspunzându-i scurt: Ştiu! Duca a fost înmormântat la Urşani (Vâlcea),iar Doamnei i s'a fixat ca pensie 50.000 de lei,plus un Buick, şi un apartament în centrul Capitalei: Intrarea Amlaşului(Grădina Icoanei),- şi a fost trimisă 6 luni,pe socoteala Statului,la Cannes şi în Italia.

Urmaşilor celor ucişi de Duca însă (Virgil Teodorescu,Niţă Constantin,Nicolae Bălăianu,etc.),nu li s'a dat nimic.Ei erau buni numai de armată(unde mâncau fasole cu gărgăriţe),de plătit dări (ca să permită Statului generozităţi deplasate),şi de murit pentru apărarea unei ţări unde trona jandarmul; ei primeau elogii,- Tischler-Mohr,Lupu-Wolf şi toţi ai lor primeau minele şi codrii,iar democraţii din cap primeau bacşişurile acestora! Şi toţi erau mulţumiţi...

&& La 15 Apr.93 s'a înfiinţat la Bor,în Valea Timocului,filiala CRI "Ginta latină",având ca preşedinte pe Petru Iancovici,vice Vasile Ştirbu,secretar Vladimir Pantelie şi casier Sava Birchici.- La Atena,unde ar fi trăind vreo 20.000 de români,s'a constituit în Oct.92,din iniţiativa arhimandritului Mihail Râşnoveanu,comunitatea "Sf.Ştefan cel Mare".- La Zăicer,pe Valea Timocului,e pe cale de a se deschide o bibliotecă românească. (Din gazeta "Tibiscus")

FENOMENUL LEGIONAR ŞI PRESA ROMÂNEASCĂ

Relativa libertate câştigată cu preţul sângelui vărsat de tineretul nostru inocent a pus pe tapet problema cunoaşterii şi reevaluării cât mai exacte şi mai cuprinzătoare a Mişcării Legionare,acest extraordinar fenomen politic şi spiritual românesc,unic în Europa şi,poate şi în lume,ca profunzime şi trăire. Timp de o jumătate de veac,ea -cea mai curată mişcare naţionalistă şi creştină- a fost acuzată,calomniată,denigrată şi reprimată cu o implacabilă cruzime,sub toate regimurile politice.

Presa şi istoriografia pseudo-ştiinţifică comunistă au etichetat-o drept "mişcare fascistă" şi "agentură hitleristă",pentru a justifica măsurile draconice de exterminare fizică a membrilor ei,cari au format cel mai numeros şi cel mai solid contingent al rezistenţei româneşti,şi a camufla identitatea de veche agentură a Moscovei a aşazisului PCR,format şi condus în mare parte de străini.

Presa năcută după revolta din Decembrie ´89,creată,infiltrată şi dirijată în mare parte de unelte ale nomenclaturii,a preluat vechile clişee despre Mişcare,pentru a menţine confuzia şi dezinformarea şi a distrage atenţia opiniei publica,în special a tineretului,de la sutele de mii de crime,de la ororile săvârşite şi,ceea ce este esenţial într´un stat de drept,de la răspunderea penală a tuturor nelegiuirilor comise în timpul abominbilului regim comunist.

Câteva periodice,ca Baricada şi Formula AS,s´au arătat între timp dispue, sub presiunea cititorilor dornici să cunoască adevărul,să facă loc,în paginile lor,unor texte şi interviuri semnate de câţiva legionari bătrâni,supravieţuitori masacrului.Multe din ele însă au fost truncheate,sau parţial deformate de redacţie,grijulie să nu fie acuzată de pro-legionarism şi,în ultimă instanţă, interesată mai mult de săltarea tirajului decât de restabilirea adevărului.Gazeta de Vest din Timişoara şi,mai ales,Puncte Cardinale de la Sibiu,au adus o contribuţie la cunoaşterea adevărului adupra fenomenului legionar,dar tirajul lor redus,pe lângă multe lacune de ordin spiritual şi doctrinar,în care excelează cea dintâi,călăuzită de un deşucheat spirit sectar,n´a dus în opinia publică la ecoul publicaţiilor din Capitală.O atitudine onestă,energică şi curajoasă are revista Mişcarea,oficiosul tineretului din Mişcarea Pentru România,a cărei redacţie nu se sfieşte să publice texte dense şi obiective semnate de legionari şi chiar să difuzeze cărţi de autentică doctrină legionară.O menţiune specială merită,în acţiunea de restabilire a adevărului istoric,articolele obiective,bine documentate,ale d-lui Răzvan Garbur.

După articolul istoricului Neagu Djuvara,publicat anul trecut în "Formula AS",ca preambul la serialul Însemnări de la Jilava ale Căpitanului,articol plin de clişee vechi şi de enorme lacune de ordin documentar,semnalăm o nouă încercare,aparent obiectivă,de prezentare a Mişcării Legionare.Păcătuind de aceleaşi lipsuri documentare şi interpretări eronate,dacă nu chiar tendenţioase,ca şi Neagu Djuvara,articolul apărut în presa din Capitală ne va reţine atenţia,cu atât mai mult cu cât el este şi un glas amăgitor de sirenă,adresat tineretului de azi. Articolul,intitulat "Garda de Fier ieri şi astăzi" şi semnat de "istoricul şi publicistul" Florin Constantiniu,a apărut în "Adevărul" din 19 Iulie, reprodus apoi de săptămânalul "Timpul" din 28 Iulie-3 Aug.1993.

Autorul începe metodic,cu aere de istoric imparţial,prin a defini fascismul, termen derivat dela numele partidului creat de Mussolini în 1919: "fasci di combattimento".Definiţiile fiind "numeroase şi,uneori,divergente",autorul o reproduce pe aceea din dicţionarul lui Shafritz(Chicago,1988),care,după el,exprimă mai corect esenţa fascismului ca ideologie şi mişcare politică.Recunoscând că şi această definiţie,ca oricare alta,e limitată,surprinzând doar trăsăturile comune,dar nu şi pe cele specifice,autorul afirmă un prim adevăr: "Antisemitismul virulent al nazismului nu se întâlneşte la fascismul italian,iar misticismul legionar este străin atât nazismului cât şi fascismului".Spre deosebire de autorii români -continuă el- limitaţi "la blesteme sau închinăciuni",istoricii străini au încercat o evaluare obiectivă a fenomenului legionar.Amintind de prima încercare obiectivă,meritorie,aparţinând evreului american Nicholas Nagy-Talavera,"The Green Shirts and The Others.A history of Fascism in Hungary and Rumania",apărută în 1970 la Stanford,autorul declară că,după părerea sa,"cea mai solidă cercetare străină asupra Mişcării Legionare e ampla monografie a istoricului german Armin Heinen,Die Legion Erzengel Michael in Rumänien,tipărită la München ln 1986(558 p.)".Autorul recunoaşte că Heinen,sprijinit pe o vastă documentare,a urmărit rădăcinile ideologice ale Mişcării "până în procesul de formare a societăţii române în sec.XIX" şi "a pus în lumină originile antisemitismului legionar,elementele împrumutate din curentul sămănătorist şi doctrinele naţionaliste,mai ales din aceea a Partidului Naţionalist-Democrat al lui

N.Iorga şi A.C.Cuza".El preia definiţia autorului american despre fascism ca "o filosofie politică,pledând pentru guvernarea unui dictator" şi "o politică de mase reacţionară",dar consideră că,pentru legionarism,termenul cel mai potrivit ar fi de "conservator",conchizând astfel că "Mişcarea legionară a fost o reacţie conservatoare faţă de procesul de modernizare a societăţii româneşti". Ceea ce este o eroare grosolană,desminţită de toate sursele documentare legionare autentice,reprezentate,în primul rând,de doctrina fixată de însuşi întemeietorul Legiunii,în lucrările sale fundamentale: Cărticica şefului de cuib, Pentru legionari şi Circulări,- în care vorbeşte,cum nu se poate mai limpede,de crearea unei burghezii naţionale în locul celei preponderent străine,greco-fanarioto-slavo-evreeşti,cu care ne fericise ideologia burghezo-liberală "paşoptistă" şi corupţia politicianismului pseudo-democrat din perioada interbelică.Numai orbii,ignoranţii şi cei de rea credinţă nu vor să vadă acest adevăr, recurgând la tot felul de chiţibuşuri,omisiuni şi subterfugii pentru a-l escamota.Căutând o explicaţie,caşi Neagu Djuvara,a unui fenomen ciudat pentru dânsul dar firesc pentru un observator lucid: "Prezenţa în rândurile aceleeaşi mişcări a unor membri ai aristocraţiei princiare(Cantacuzino,Ghica,Sturza),alături de fiii de ţărani şcoliţi sau de mic-burghezi",autorul o vede în... "ostilitatea -conştientă sau subliminală- faţă de progresele modernizării"! Ce fel de "progrese" puteau fi,când ele se însoţeau vertiginos de nimicirea vechei aristocraţii şi boerii de ţară,de descompunerea clasei burgheze româneşti şi înlocuirea ei cu una alogenă,invadatoare,speculantă,hrăpăreaţă,cum o caracterizează şi Eminescu,şi Iorga,şi Cuza,şi Goga,şi atâţia alţii,români şi străini?.. Când aceste "progrese" erau însoţite de acapararea comerţului şi industriei româneşti de către reprezentanţii fără patrie şi fără scrupule ai capitalului internaţional,de înăbuşirea şi înlocuirea meseriaşilor români prin invazia celor străini,susţinuţi de coreligionarii lor,solidari ca nimeni alţii,printr'un atavic instinct de rasă bine cultivat de Talmud,- dând pauperizarea crescândă a ţărănimii şi groaznica mizerie a muncitorilor,exploataţi la sânge sub ochii indiferenţi şi complici ai politicianismului infect,corupt şi venal?...

Autorul nu vrea să vadă toate aceste realităţi negative,aceste anomalii politice,economice,sociale,sociale şi morale,ale societăţii noastre interbelice. El susţine,împotriva evidenţei,teza,absurdă şi preconcepută,că legionarii "erau adversari ai desvoltării capitaliste,văzută ca distrugătoare a valorilor tradiţionale",şi conchide,pe cât de apodictic pe atât de fals,că "Mişcarea legionară era expresia tentativei de a opri evoluţia burgheză a societăţii româneşti"!

Logica strâmbă se frânge însă mai jos,când,vorbind de "violenţa legionară", care,se ştie,n'a fost decât o reacţie disperată,folosită în extremis ca ultimă armă de apărare împotriva unui nesfârşit lanţ de violenţe,- autorul e nevoit să recunoască adevărul,că "mişcarea legionară a apărut ca <u>manifestare a unei frustrări</u>".Cu timiditate şi parţial,constrâns desigur de constatările imparţiale ale istoricilor străini citaţi,el enumeră o parte din plăgile de care suferea ţara: incapacitatea politică a clasei conducătoare,inertă şi coruptă,necorespunzătoare momentului istoric,chiverniseala personală,falsificarea alegerilor,etc. Acest sentiment de revoltă şi frustrare,recunoaşte el,a dus la apariţia legionarilor,cari "au vrut să ardă cu sabia de foc plăgile,aşa cum le vedeau ei,ale lumii româneşti".Pornit pe acest drum,autorul se îndură să mai adauge un adevăr: că regele,,neizbutind să-i manevreze pe legionari împotriva partidelor istorice,pentru înscăunarea dictaturii personale,a trecut la exterminarea lui Corneliu Codreanu şi a Mişcării. În ultimul paragraf,"Legionarismul astăzi",dl Constantiniu constată că "Astăzi legionarismul are aderenţi în două sectoare restrânse ale opiniei publice româneşti: <u>foarte vârstnicii,adepţi de odinioară, rămaşi credincioşi Căpitanului,şi tineret universitar</u>,cu elanuri generoase de reînnoire,dar dezamăgit de spectacolul oferit de "fragila noastră democraţie".

Se pare că istoria se repetă."Fragila democraţie" actuală seamănă leit cu pseudo-democraţia de după primul război mondial,cu deosebirea că atunci România era mare,iar azi e ciopârţită şi,după o lungă letargie sub hidoasa tiranie comunistă,se zbate bolnavă şi neputincioasă în mrejile aceleaşi democraţii "fragile" şi false.Făcându-se a recunoaşte "puritatea intenţiilor" tineretului legionar -"arhanghelii de odinioară"- autorul,foarte grijuliu,recomandă tinerilor de azi,"receptivi la ideologia legionară",să nu urmeze exemplul înaintaşilor, ci să sprijine instaurarea unei democraţii autentice,purificată de moştenirile oriental-fanariote,biciuite de Eminescu.

Suntem total de acord cu necesitatea instaurării unei democraţii autentice, pentru care a luptat şi Mişcarea Legionară,fals etichetată ca dictatorială,după cum tot falsă e şi eticheta de "fascistă",- dar cum e posibilă instaurarea ei

prin încadrarea tineretului nostru pur şi idealist -caşi tineretul legionar de odinioară- în vreunul din ciupercăria naţională de partide,toate cu programe altruiste şi firme clamoros democrate,- când toate,fără deosebire,sunt o infectă cloacă pestilenţială,oficine suspecte de afaceri veroase şi putreziciune morală? De aceea,tineretul idealist se abţine -şi bine face!- să le treacă pragul sodomic,călăuzit de proverbul înţelept,după care e suficient un singur măr putred ca să strice o sută de mere sănătoase! Dar-mi-te când raportul este invers, ilustrat de situaţia generală,unanim recunoscută,a crizei morale de care suferă toate partidele politice din ţară,în care excepţiile se numără pe degete,imensa majoritate a aşa-zişilor oameni politici fiind "mere putrede"! Intrarea tineretului în aceste miasme ar însemna sinuciderea lui politică şi pieirea ţării.

Singura soluţie sănătoasă şi mântuitoare pentru neamul românesc este ca tineretul de azi,conştient de misiunea lui istorică,şi de răspunderea imensă pe care i-o impune glasul imperativului naţional şi al moralei creştine,să nu alimenteze cu forţele lui proaspete cloaca acestor partide,ci să-şi strângă rândurile într´um singur partid,călăuzit de o singură mişcare educativ-spirituală,aptă să salveze ţara dela ruina totală,prin instaurarea unei democraţii adevărate,naţională şi creştină.Altă soluţie,nu e! Ionel Zeana.-

NE VOM ÎNTOARCE ÎNTR´O ZI de Radu Gyr

Ne vom întoarce într´o zi,
ne vom întoarce neapărat.
Vor fi apusuri aurii,
cum au mai fost când am plecat.

Ne vom întoarce neapărat,
cum apele se´ntorc din nori,
sau cum se´ntoarce, tremurat,
pierdutul cântec, pe viori.

Ne vom întoarce într´o zi...
Şi cei de azi cu paşii grei
nu ne-or vedea, nu ne-or simţi,
cum vom intra încet în ei.

Ne vom întoarce ca un fum
uşori, ţinându-ne de mâini,
toţi cei de ieri în cei de-acum,
cum trec fântânile´n fântâni.

Cei vechi ne-om strecura, tiptil,
în toate dragostele noui
şi´n cântecul pe care şi-l
vor spune alţii, după noi.

În zâmbetul ce va miji,
şi´n orice gemăt viitor,
tot noi vom sta, tot noi vom fi,
ca o sămânţă´n taina lor.

Noi cei pierduţi, re´ntorşi din zări,
cu vechiul nostru duh fecund,
ne ´napoiem şi´n disperări
şi´n răni ce´n piepturi se ascund.

Şi´n lacrimi ori în mângâieri
tot noi vom curge zi de zi,
în tot ce mâine, ca şi ieri,
va sângera sau va iubi...

* + La Paris s´a stins într´un spital,la 10 Aprilie,Vladimir Boutmy de Katzman. Deşi la năvălirea Asiei avea doar 9 anişori,s´a vădit un duşman feroce - şi precoce- al "poporului",încât la 17 ani intra în puşcărie,- de unde n´a mai ieşit decât după 12 ani,când cu amnestia din 1964.Era cel mai bun declamator al poeziilor lui Radu Gyr,din câţi am cunoscut.Fie-i ţărâna uşoară!...

&& Din "Puncte cardinale" că Sâmbătă 9 Septembrie s´a sfinţit la cimitirul de lângă închisoarea Gherla,de către ierarhi uniţi şi ortodocşi,foşti şi ei întemniţaţi acolo,o cruce uriaşă,de piatră şi beton,- slujbă urmată de parastas, pomană şi vizitarea amănunţită a închisorii,cu fioroasele ei locuri de tortură. Au vorbit dl Ion Gherasim,preşedintele foştilor deşinuţi politici din Ardeal, episcopii Bartolomeu Anania de Cluj,Gh.Guţiu de Gherla,P.S.Tertulian Langa şi preotul Liviu Brânzaş.Printre cei peste 2000 de participanţi,Doina Cornea.-

-La pomenirea groaznicului holocaust românesc,autorităţile supreme s´au eschivat să vină; dacă la alte holocausturi participă, e că acolo ritul permite protejarea inteligenţelor de sub chelie,c´o anumită cipilică,de insolaţie...

&& În "Cronologia legionară" se menţionează,la 10 Dec.1932,înfiinţarea gradului de comandant legionar,indicându-se şi primii avansaţi: Banea,Belgea,Blănaru,Cotigă,pr.Dumitrescu-Borşa,Andrei Ionescu,Silaghi,Stelescu,Totu,Tănase Antohi. Dacă era şi Sima avansat,- lista fiind alfabetică,numele lui ar fi venit îndată înaintea lui Stelescu.-

&& Sub titlul "Pour un américain sur cinq,l´holocauste inexistant",- "La Suisse"din 4 Apr.1993 afirmă că "un american din cinci judecă posibil să nu fi existat niciodată,- conform unui sondaj al Comitetului evreu-american.Mai mult încă: 38% dintre adulţi şi 53% dintre liceenii interogaţi nici nu cunosc semnificaţia termenului de holocaust"..

&& Printre deputaţii americani aleşi în Noembrie trecut se află şi dl Martin Hoke,a cărui mamă,Amalia Vasu,e româncă,probabil din Făgăraş.Tot din "Cuvântul Românesc" aflăm că şeful sârbilor bosniaci,Karagici,e vlah din sudul Dunării.-

SFÂNTUL PĂRINTE,LA BEATIFICAREA LUI IEREMIA VALAHUL,10 OCT.1983

Ieremia din Valahia,frate capucin,este un fiu al României,nobila naţiune care poartă în limba şi numele său amprenta Romei. Glorificarea acestui fidel slujitor al Domnului, misterios ascuns timp de trei secole,era rezervată zilelor noastre marcate, la nivel internaţional, prin căutarea ecumenismului şi a solidarităţii între popoare.

Fericitul Ieremia din Valahia, venind din România în Italia,a legat din nou, în istoria sa personală,Orientul cu Occidentul, întinzând o punte simbolică între popoarele şi între Bisericile creştine. Sursa inepuizabilă a vieţii sale interioare era rugăciunea,care-l făcea zilnic să crească în dragostea sa pentru Tatăl şi pentru fraţi.El îşi trăgea forţa şi inspiraţia din meditaţia asiduă a Crucifixului, din intimitatea cu Iisus-Euharistie şi dintr´o devoţiune filială faţă de Maica Domnului. El s´a dedicat generos celor săraci,căutând toate mijloacele posibile pentru a le uşura mizeria.Cu o lărgime de spirit luminată,el afirma că trebuie să ne inspirăm din dărnicia Tatălui ceresc,dând gratuit ce am primit gratuit pentru a împărţi cu săracii în neevoie. A asistat şi a servit neobosit pe bolnavi,rezervându-şi ca un privilegiu serviciile cele mai umile şi mai penibile,alegând să asiste pe cei mai dificili şi mai exigenţi.O caritate atât de extraordinară nu putea rămâne circumscrisă între zidurile unei mânăstiri.Clerici,nobili,oameni din popor,chemau pe fratele valah în caz de boală.

Adresându-mă vouă,Românilor,în limba voastră,mă bucur că aţi cerut a pune această lampă aprinsă pe candelabru.În istoria voastră bimilenară,deja bogată în atâtea valori de credinţă,Ieremia Valahul e primul Român care ajunge oficial la onorurile altarelor. El,care în viaţa sa a realizat o sinteză armonioasă între patria sa naturală şi ţara sa de adopţie,- să contribuie,acum când este proclamat fericit,la promovarea păcii între naţiuni şi la unitatea creştinilor, arătând prin pilda sa calea regală: o caritate activă între fraţi.-

- PUBLIUS LENTULUS,proconsul roman în Iudeea,către Împăratul Tiberiu(text tradus de Duiliu Sfinţescu din Bul.Asoc.CREDO,nr 69/1988,din La Celle St Cloud) :

Iată, o! Majestate,răspunsul pe care-l doreşti. S´a ivit aici un om înzestrat cu o putere excepţională, i se spune marele profet; discipolii lui îl numesc Fiul lui Dumnezeu, numele lui este Iisus Christos.

Într´adevăr, o! Cezar, se povestesc, în fiecare zi, lucruri minunate despre acest Christos care învie morţii, vindecă orice fel de infirmităţi şi uimeşte întregul Ierusalim prin doctrina lui extraordinară. O înfăţişare majestuoaă şi o figură care radiază, plină de gingăşie, astfel încât toţi cei care-l văd sunt pătrunşi de dragoste, dar în acelaş timp şi de teamă. Se spune că chipul lui roşcovan şi barba despicată în două sunt de o frumuseţe incomparabilă şi că nimeni nu-l poate privi drept în ochi şi să nu fie orbit de strălucirea lui.Prin trăsăturile lui, prin ochii albaştri ca cerul şi părul castaniu deschis,seamănă cu mama lui, care este cea mai frumoasă şi mai dulce figură văzută vreodată pe aceste meleaguri. Cuvântul lui este precis,curat,grav, expresia celei mai pure virtuţi, inatacabil, şi de cunoaştere care depăşeşte cu mult pe aceea a celor mai mari genii.

În reproşurile şi admonestările lui este formidabil, în învăţătura şi îndemnurile lui este blând, prietenos, atrăgător, irezistibil. Merge desculţ şi cu capul descoperit. Văzându-l de departe ai putea să râzi, dar în faţa lui tremuri şi rămâi tulburat. N´a fost văzut niciodată râzând, dar a fost văzut plângând. Toţi cei care s´au apropiat de el spun că au primit în schimb sănătate şi binefacere. Cu toate acestea, eu sunt mereu sâcâit de răuvoitori care spun că dăunează foarte mult Majestăţii Tale, pentru că afirmă în mod public că regii şi supuşii lor sunt egali în faţa lui Dumnezeu

Porunceşte-mi deci, vei fi ascultat imediat.-

&& Iată o zi obişnuită a Sf.Părinte,la Roma: la 6 dimineaţa deşteptarea, urmată de ceva gimnastică şi duş; la 7 oficiază liturghia,în prezenţa câtorva zeci de apropiaţi; la 8 dejunul,mai niciodată singur; la 9, lucru în birou; la 11, audienţe în bibliotecă,la colaboratori imediaţi şi episcopi din toată lumea: la 13,30 prânzul,adesea cu interlocutori,urmat uneori de o scurtă siestă; la 16 lucru în birou sau pe terasă,lecturi,cursuri de limbi; la 18,30,audienţe; la 20 cina,cu apropiaţi sau invitaţi; la 21,pregătirea audienţelor de a doua zi,lecturi,corespondenţă; la ora 23,culcarea. ("L´Homme Nouveau",7 Nov.93)

&& Vineri seara,29 Octombrie,s´a ţinut în sala Bisericii Unite din Paris adunarea Asoc.Pro Basarabia şi Bucovina.Au vorbit dnii Lupan,Filiti,Ion Al.Ghica şi alţii,blamând tărăgănarea la Chişinău şi Bucureşti a revenirii Basarabiei.O presiune din afară ar fi binevenită.- S´a ales un nou comitet pentru Franţa.-

Dragă Domnule Vălimăreanu,

Am fost cam năcăjit în ultima vreme.Cu serviciul,cu conducătorii României, cu "opoziţia",cu... toată lumea,şi n'am cui să mă plâng.Sunt însă sigur că D-ta mă vei înţelege.După discuţiile la "înalt nivel" avute cu conducătorii "democratici" ai României,cred că nu mă voi mai duce în ţară decât dacă vor avea loc "schimbări radicale".Ion s'a asociat cu Văcaru şi vor să transforme poporul într'o ciurdă obedientă a Conspiraţiei Satanei condusă în România de Şacalul Roşu care l-a adus aici de belciugul pe care i l-a pus în nas.Nenorocirea e că nici noi,cei din aşa zisa opoziţie,n'avem clopote sunătoare,cu dangătul cărora să atragem ciurda la păşuni mai verzi. Ion s'a schimbat foarte mult de anul trecut, când am vorbit mai mult de două ceasuri cu el la Bucureşti.Aproape că nu l-am mai recunoscut.Parcă l-ar fi fermecat conspiraţia.Vorbea ca hipnotizat.Mi-am dat seama imediat că pierd timpul încercând să-l aduc la realitate.Nu se mai poate face nimic cu un om drogat,cu creerii spălaţi,în continuă stare de hipnoză.

Pe toate continentele se dau lupte fratricide alimentate de Conspiraţie.În aşa zisa Europă eliberată,naţiunile scârbite şi sătule de atâta opresiune şi mizerie luptă între ele pentru un petec de pământ.Peste tot,în numele "păcii", curg râuri de sânge,de lacrimi şi de deznădejde.În Somalia,generoasa Americă trimite pâine poporului ce moare de foame împărţind-o cu tunurile,tancurile şi mitralierele conspiraţiei.ONU are peste 20.000 de soldaţi "ai păcii".Până şi România are un spital în Mogadiscio! Boutros Ghali n'a putut vizita decât spitalul românesc,fiind huiduit de populaţie... împreună cu steagul românesc ce se vedea pe fundalul pozei dela televiziune.În Haiti se înfometează un popor de schelete,blocând toate intrările cu crucişetoare,ca să se restabilească "democraţia" prin readucerea lui Aristide,un drogat,homosexual şi paranoic,dar membru al Conspiraţiei.Sunt peste 80 de mii de oameni,trupe ale ONU-lui,în 17 locuri de genocid,care păzesc "pacea" cu tunuri,mitraliere şi tancuri în numele "democraţiei".Preşedintele Statelor Unite dă ordine,împotriva Congresului şi poporului american,ca homosexualii să fie primiţi în armată fără să fie întrebaţi despre perversiunea lor sodomită.Homosexualii sunt consideraţi o "comunitate" ca oricare alta,iar mass-media le ia apărarea şi-i protejează,încurajând şi făcând propagandă pentru răspândirea acestei practici degenerate.Televiziunea şi presa acuză părinţii de creerea unei imagini false în educarea copiilor despre homosexualitate,"care nu este altceva decât o altă cale de a avea relaţii sexuale,tot aşa de bună şi morală ca cealaltă,ba poate chiar mai bună".În America, bisericile creştine sunt asaltate(în Aprilie,FBI-ul a ars de vii la Waco/Texas 95 de creştini).În şcoli nu se învaţă religie, copiii nu sunt lăsaţi să se roage.În şcolile particulare "creştine",unde se plăteşte enorm de mult,copiilor li se spune că evreii au fost şi vor fi "poporul ales al lui Dumnezeu",iar sărbătorile "creştine" mai importante sunt Passover,Hanukka,Yom-kippur... Chiar vacanţele de Paşti şi de Crăciun sunt programate de Passover şi Hanukka...

Şomajul în America creşte în fiecare zi.Fabrici,uzine şi ateliere închid porţile cu duiumul şi le deschid în Undonezia,America Latină sau alte ţări din "lumea treia",unde salariile sunt de 10-20 de ori mai mici ca în America."Imigranţi" ilegali trec Rio Grande cu grămada,plătind sume mari "Coyoţilor" care-i aduc aici protejaţi de Conspiraţie.Din Asia vin vapoare după vapoare încărcate cu "refugiaţi" aduşi aici de aceeaşi conspiraţie.Din Haiti şi alte insule din Caraibivin negrii bolnavi de SIDA,pe care Conspiraţia îirăspândeşte în toată ţara.Din toată lumea se strâng aici hoţi,borfaşi,excroci,homosexuali,criminali pe care "justiţia" îi protejează.De 30 de ani,de când elevii albi sunt transportaţi la şcolile din cartierele negre şi viceversa,sistemul educativ s'a deteriorat atât de mult,că 80% din absolvenţi abia ştiu să citească.În schimb "faimoasele" universităţi din Oxford,Camridge,Sorbonne,MIT,Harvard,Princeton, Yale,etc.,recrutează studenţi pe care-i încorporează în organizaţiile ultra secrete ale Conspiraţiei.Aceste locuri consacrate culturii şi ştiinţei au devenit focare de învăţământ în arta conspiraţiei,genocidului şi opresiunii.Hollywood-ul pe care oamenii naivi şi îndoctrinaţi de propaganda conspiraţiei îi credeau o oază a divertismentului,amuzamentului şi distracţiilor a fost dela început un instrument de îndoctrinare comunistă,un focar de propagandă sionistă a Conspiraţiei Satanei.Toate "stelele" poleite cu aurul minciunii nu sunt decât otrepe degradante ale perversiunilor homosexuale...

În Europa de Răsărit şi Rusia popoarele au fost eliberate de comunism,Conspiraţia fiind sigură că după trei generaţii de iad şi îndoctrinare oamenii s'au transformat în roboţi ce nu mai ştiu să gândească.Şi nu s'a înşelat.Acum îi lasă să se omoare între ei,îi înfometează,iar mai târziu le va pune pe gât jugul sclaviei economice... Până mai ieri Lenin,Stalin,Hruşciov,primeau ordine dela

New York.Azi Gorbaciov,Ielţîn,Şevarnaze,fac tot posibilul să promoveze planul Conspiraţiei,al cărei sediu mai este încă în oraşul ce-a trimis pe Troţki cu gealaţii din Brooklyn să facă "revoluţia rusească" din 1917.Mâine ordinele vor veni din "Oraşul Sfânt",unde Conspiraţia îşi va muta foarte curând reşedinţa.O ţară întreagă -Honduras- este în mâinile unei singure familii,Goldstein; 75% din economia şi bogăţia Mexicului e în mâna a 25 de familii.Tot aurul,bogăţiile pământului,economia,mass-media -televiziune,radio,ziare-,armele atomice şi cele convenţionale,guvernele ţărilor mari şi mici,- sunt în mâinile a 300 de familii care formează Conspiraţia Satanei.

Ce se poate face pentru salvarea omenirii dela dezastru şi dispariţie? Ar părea simplu: Să le deschidem ochii.Să le arătăm ce-i aşteaptă.Dar puţinii cari cunosc realitatea şi nu s'au pus în slujba Satanei vorbesc în pustiu.Predică la babe surde.Dacă nici fruntaşii "opoziţiei" româneşti ce-au suferit de pe urma conspiraţiei,nu pot sau nu vor să înţeleagă adevărul,ce putem aştepta dela badea Ion din Fundul Văgăunii? Mi-e lehamite să mă gândesc că "politicieni" cu renume şi experienţă mi-au răspuns: "Noi nu putem să ne îndepărtăm dela linia partidului; asta nu este în platforma şi programul nostru...".Şi se îndepărtau de mine,ca nu cumva să se umple de râie...

Dar m'am luat cu vorba şi mi-am vărsat amarul şi durerea pe umerii D-tale.. Ţi-am scris D-tale,pentrucă sunt foarte puţini cei ce vor înţelege acestea... Vor să moară pe linia şi programul partidului de acum un secol.Nu vor să deschidă ochii fiindcă-i va orbi adevărul 6şi realitatea.Am terminat volumul II din trilogia "Conspiraţia Satanei" (640 de pagini gata de tipar) de vreo trei ani, dar n'am banii necesari să-l public.L-am scris direct în limba engleză,caşi pe primul.La Bucureşti nimeni n'a tradus şi publicat cele două volume,deşi am cedat toate drepturile de autor Foştilor Deţinuţi.Batem pasul pe loc.Îmbătrânim.

Altfel noi suntem sănătoşi.Fetiţele cresc,şi odată cu creşterea vin tot mai multe obligaţii şi cheltueli.Dacă ne-ajută Dumnezeu şi suntem sănătoşi,o scoatem noi la capăt.Aici viaţa nu ne oferă nicio bucurie.În America lumea trăeşte ca roboţii.Ca maşinile.Toată educaţia,ţinta vieţii,obiectul fiecărui pas pe care-l fac americanii,au un singur scop: dolarul.Ei nu văd mai departe de bucăţica aceea verde de hârtie... Educaţie culturală,muzică clasică,artă? Mai mult noii aristocraţi,care,nemaiştiind ce să facă cu banii,se duc la concerte sau la operă între două partide de orgii,droguri şi whiskey... Lumea de rând nu vede o operă sau un concert în toată viaţa,ci doar paiaţe ca Michael Jackson,wrap "muzic",etc. Dar iarăşi mă las dus de amărăciunile zilnice ale unei vieţi fără orizont! Îţi doresc multă sănătate...

Dan Roman (tribuna liberă)

&& Ultimul Congres al Academiei Româno-Americane s'a ţinut la 12-16 Iulie în sala teatrului din Chiţinău,cu participanţi din 13 ţări.Printre vorbitori, profesorii: Manea Manoliu(California),Eugen Coşeriu(Tübingen),Emil Constantinescu(Bucureşti),Dionisie Ghermani(München),Andrei Andrieş(Chişinău),Emil Balaure(Iaşi),şi ambasadorul Statelor Unite în Basarabia.A participat foarte mult public,local şi din străinătate,presa şi televiziunea.Pentru "Europa liberă", Nestor Rateş din Washington; pentru "Vocea Americii",Nicolae Dima.-

&& Anul trecut a apărut o carte bună,"Mărturisiri din mlaştina disperării", scrisă cu sinceritate şi elan,în care,printre altele,Dumitru Gh.Bordeianu arată fără eufemisme cum a "căzut" în grozăviile dela Piteşti. Găsim însă şi o afirmaţie curioasă(şi repetată): că Horia Sima "a ordonat organizarea,activitatea şi lupta legionară împotriva învăţăturii satanice,comunismul(p.165),sau că,sub comanda aceluiaş,"ne-am aruncat în luptă"(p.198),- dar uzurparea,şi aici,a formidabilului rol al lui Corneliu Codreanu,cu "concesia" făcută şefuleţului,se explică lesne,având în vedere că volumul s'a tipărit la o editură a acestuia.

Adevărul e cu totul altul! La două mari răscruci,Sima a sabotat din răsputeri participarea Legiunii la lupta anticomunistă: când în buza războiului din răsărit a declanşat rebeliunea,sustrăgând astfel Legiunea dela conclamata ei misiune şi silind-o,astfel,să ia parte la războiul sfânt numai sub formă de batalioane de pedeapsă,- şi după ocuparea ţării,când cu ruşinoasa înţelegere cu Paukăroaia,care sustrăgea Mişcarea dela disperatul efort al întregei Naţiuni! Noroc că s'au mai găsit unii "nedisciplinaţi",cari au salvat obrazul Mişcării Căpitanului! Aceste adevăruri,autorul nu putea să nu le ştie...

&& Împlinindu-se 90 de ani dela proclamarea de către Pitu Guli a republicii din Cruşova, au avut loc acolo,la 2 August,mari serbări.A vorbit preşedintele Macedoniei,iar poetul Dina Cuvata a recitat una din poeziile sale în aromână.-

&& La Satu Mare s'a inaugurat Duminică,12 Septembrie,monumentul martirilor creştini din timpul ocupaţiei bolşevice,ridicat în parcul la Turnul Pompierilor.-

&& Noul nostru cod poştal este 79106 (în loc de 7800)

" DIN VIAŢA LEGIONARĂ "

Cu acest titlu, editura "Omul nou" din Salzburg publică amintirile profesorului Nicolae Pătraşcu dintr'o perioadă foarte agitată a vieţii naţionale şi legionare: Decembrie 1939-Septembrie 1940. Atât calitatealitatea autorului: fost secretar general al Mişcării Legionare, cât şi a editorului: fost şef al aceleeaşi Mişcări, fac ca mărturia amintirilor să capete o deosebită greutate.

Nu ştim cât de oportună va fi fost tipărirea,astăzi, a unei cărţi pline de date - şi de numele unor oameni cari, pentru românismul lor dovedit, ar putea avea mult de suferit în Iugoslavia şi România; dar faptul, pentru dl Sima,nu poate avea prea mare importanţă.

Remarcăm dela început că bănuelile noastre cu privire la vina legionară în marile masacre ce-au decapitat Mişcarea găsesc în cartea scrisă de Pătraşcu şi editată de Horia Sima o neaşteptată, dar foarte competentă confirmare.Oameni de nediscutată seriozitate şi în măsură să cunoască bine lucrurile ne încredinţaseră deja că Miti Dumitrescu a plecat în ţară, în vara anului 1939, cu ferma convingere că,fiind vorba de "răsbunare",ea nu se putea concepe fără căderea concomitentă a lui Carol şi a lui Călinescu; altfel,căzând numai unul dintre ei, riscam să ne pomenim, în loc de răsbunare, cu uciderea întregei elite legionare aflate în mâinile lor.. Se întâmplă însă,precum vedem în pg.2,că îndată după Miti,"încă din luna August",pleacă în ţară şi Horia Sima. Ce asigurări va fi dat el lui Miti,nu putem şti,dar bănuim după rezultate: cu imaginaţia sa fertilă,hrănită de prea multa lectură a romanelor poliţiste,îi va fi spus,după probabila înţelegere cu vreun important plutonier din armată,că e deja organizată o "revoltă",al cărei semnal trebuia să fie uciderea lui Călinescu.Aşa ne explicăm insistenţa celor 9 de a anunţa la radio evenimentul,deşi pentru a pătrunde acolo exista riscul de a ucide şi altă lume,cu totul nevinovată.Altă explicaţie nu găsim,căci moartea lui Călinescu şi-aşa n'avea cum şi de ce fi tăinuită.

Dar a urmat ce se temea -şi voia să evite- Miti Dumitrescu: în locul adevăratei "răsbunări",s'a prăbuşit întreg edificiul construit,cu atâta trudă şi migală,de Căpitan. Uciderea lui Călinescu nu putuse decât să întarâte nebunia regelui paranoic,rămas în viaţă,dându-i un minunat pretext de a se scăpa de toată elita legionară.Sute de oameni,pregătiţi în grei ani de glorie şi suferinţă,au fost măcelăriţi într'o singură noapte!

Comisă trista ispravă,Horia Sima se întoarce la Berlin.În seara Crăciunului -notează Pătraşcu(p.4)-,"Comandantul a fost şi el toată seara în bună dispoziţie,păstrându-şi liniştea şi seninătatea sa obişnuită".Şi avea şi de ce: pieriseră,nu-i vorbă,un Clime,un Banea,un Nicoară,Gârcineanu,Totu,Cantacuzino,Bănică, Pihu,Şiancu,Cotigă,Istrate,Ionică,- dar rămâneau încă,slavă Domnului!,un Borobaru,Sima,Cârtiţă Moisescu..

Comentând mai târziu articolul "22 Septembrie 1939" din VATRA(1951),"comandantul" se întreba cu prefăcută naivitate: "Cine-ar fi crezut,domnule,că odată ce echipa s'a predat şi a mărturisit de a fi ucis ea pe Călinescu,vor avea de suferit şi alţi nevinovaţi?" Interesant că prin ascuţita sa minte n'a trecut nici ca perspectivă ceea ce toată lumea de rând ştia!..

N'am vrea ca cititorii cari n'au avut dela început VATRA să ne înţeleagă rău. Nu-i vorba aici de a micşora vina politicienilor români,în cap cu Carol; ci în preocuparea de aerisire a Mişcării noi căutăm,în toate cele petrecute, eventuala noastră parte de vină. Există o răspundere în Mişcarea Legionară? Şi cine,dintre noi, răspunde de masacrele din 1938-1939?

Dl Pătraşcu notează,în pragul anului 1940(p.10-11),că Horia Sima "dispunea de o experienţă imensă,scoasă din timpul acţiunii pe teren,începând din primii ani de luptă legionară şi culminând cu cei doi de ani de zile ai prigoanei din urmă,cât a condus întreaga luptă a Gărzii de Fier împotriva regimului poliţist al lui Carol II". La p.201-202,citim: "Lupta împotriva regimului a fost condusă de Horia Sima.El a reorganizat Legiunea în vara şi toamna anului 1938 şi tot el a dat cele mai puternice lovituri acestui regim.Căzând Căpitanul,Horia Sima şi-a luat asupra sa r)spunderea continuării luptei".Însfârşit,p.241: în 1938, Horia Sima "a părăsit cadrul provincial... şi a venit la Bucureşti să conducă luptele întregei Mişcări... Voinţa lui nesdruncinată a condus lupta întregului an 1938", În 1939,el s'a întors din Germania ca să lovească pe adversar atunci când nici nu se mai aştepta". Cum l-a lovit,văzurăm.Oricum,pentru întrebarea pusă textul este extrem de clar: fostul secretar al Mişcării Legionare afirmă categoric,într'o carte editată de fostul şef,că o răspundere există în Mişcare, şi că pentru tot ce s'a întâmplat în anii 1938-39 răspunzător e dl Sima; un şef

-insistă autorul(p.203)- "ia hotărîri şi răspunde în numele tuturor". "Comandantul" însuşi recunoaşte faptul,când,în casa lui Budişteanu,simte nevoia să explice "rostul luptelor lui de la preluarea conducerii legionare, din vara anului 1938 şi până în 1940"(p.207).Lucrul e deci destul de clar! Dar nu complet: căci dl Pătraşcu nu lămureşte cum de şi-a permis un şefuleţ "provincial" să înfrângă ordinele categorice ale Căpitanului şi ale inginerului Clime,dispunând nişte atentate care au dus la tragedia cunoscută,- nici cum a înţeles acesta să răspundă după catastrofa pe care-a provocat-o. Rămâne,în tot cazul, lămurit,fără putinţă de răstălmăcire,că autorul legionar al faptelor din 1938-39 e Horia Sima.Dacă cele comise sunt un merit sau o nebunie,judece fiecare!

Dar să trecem la lucruri mai puţin triste.. În ţară,sufla vânt de destindere.Făcută fără "comandant",ea comporta două riscuri la fel de importante: punerea eroului nostru pe linia moartă şi... secarea fluviului de jertfă. Or,lui Horia Sima îi rămăsese ca un cui în cap că strălucirea viitorului naţional e direct proporţională cu câtul de jertfă; că doară d'aia se şi trudise atâta pân'acum.Jertfă a altora,se înţelege,căci trebuia să mai şi rămână cineva,ca să conducă... Teribilul dezastru din Septambrie nu l-a descurajat deloc,dată fiind "viaţa lui de hotărîre nesdruncinată în urmărirea unui scop,precum şi curajul şi abnegaţia de a intra în luptă,fără să se întrebe dacă are sută la sută şansa de reuşită sau se aruncă în prăpastie şi risc",cum scrie Pătraşcu,glumeţ(p.5). Ajuns deci la Berlin,el începe pregătirile "pentru o nouă ofensivă de luptă"(5). "Afară de comandant -spune Pătraşcu(7,10)- toţi lucrau în fabrici... Cât timp noi lucram în fabrici,comandantul se gândea",solitar,iar produsul cugetării îl expunea tuturor Dumineca.Nu prea ştim la ce-i servea gânditul,câtă vreme "planurile" pentru felul său de "acţiuni" le putea lua deagata din revistele pentru copii.Ascultaţi: "Comandantul a examinat întreaga tactică în legătură cu cu cucerirea unui oraş,în care trebuia să ocupe mai întâi instituţiile de extremă necesitate,adică acelea care deţin forţe şi mijloace de legătură,ca telefon,telegraf,etc. Concomitent se urmărea anihilarea forţelor de intervenţie a unităţilor militare.Odată cucerit un centru,venea la rând legătura cu celelalte centre de acţiune.Urmà apoi recrutarea de forţe noi dintre legionari şi prieteni pentru a putea să se menţină pe poziţie ... Se încheia apoi lichidarea ultimelor rezistenţe şi restabilirea vieţii nrmale"(10).Aţi văzut ce simplu? Şi ce urmărea noua "acţiune"? Nici mai mult nici mai puţin decât "răsturnarea regimului de pe atunci din România,şi alungarea marelui vinovat,Regele Carol II".Cu ce mijloace? Ne-o spune acelaş Pătraşcu,cu obişnuita-i candoare(45): "În loviturile date tiraniei,încuibată la Bucureşti,ne-am bazat... mai cu seamă pe neprecupeţirea vieţii şi a sângelui legionar".Guvernarea legionară "ar fi adus cu sine pedepsirea asasinilor Căpitanului",- adaogă autorul(p.13),uitând că parcă mai fuseseră odată pedepsiţi: la 21 Septembrie...

Cei ce trebuiau să facă marea ispravă erau în total vreo 10 inşi.Ca nu cumva să se răsgândească,lăsând baltă fericirea ţării,"comandantul" îi pune să iscălească şi un "legământ"(21),prin care se obligă,"în faţa mormintelor scumpe" (dar săpate de Sima),să continuie lupta "cu cea mai mare înverşunare",să nu părăsească niciodată "linia lui Corneliu Codreanu",să răsbune "fără cruţare şi fără milă pe toţi cei care au căzut"; "vom pedepsi toate uneltele duşmane din mijlocul nostru -continuă luptătorii- ca să rămână exemplu de străşnicie în istorie.Vrem să întemeiem o Românie Legionară,aşa cum a fost înţeleasă în mintea lui Corneliu Codreanu". Aceste nobile obligaţii şi-le luau dnii Sima,Cârtiţă Boian,Borobaru,Roşu,Lică Popovici,etc.,- dintre cari unii,probabil în omagiu "liniei Căpitanului",n'au ezitat să-şi îngrămădească mai târziu trei etaje de ceafă... Convingerea lor,ciudată,era că legionarii fugiţi din ţară puteau dispune "în perfectă independenţă de soarta Mişcării"(22).Cât de rău cunoşteau vechea gardă,se vede din comica adnotare a autorului în legătură cu vizita d-lui Mironovici la Berlin: "m'a mirat şi bucurat totodată robusteţea acestui om şi dragostea lui faţă de ţară",spune Pătraşcu(25),- şi acest certificat de patriotism,dat de ou găinii,va fi mirat,desigur,şi pe vechiul fondator al Legiunii...

În această atmosferă de tensiune patriotică,"băeţii se gândeau şi la un marş al nostru(chelului,fără tichie,îi stă rău).Nu era niciunul poet între noi. Din încurcătură ne-a scos însă Smultea.Stând într'o seară singur în bojdeuca lor din Tempelhof,a compus trei strofe... Comandantului i-a plăcut".Şi nu putea să nu-i placă,de pildă,savuroasa sinceritate din strofa 2-a: "Camarazi viteji, venim la voi... Cu credinţă'n jertfa voastră mare- Pe morminte vrem să ne'nchinăm"(15-16). "Erau -nu-i vorbă- unii dintre camarazii noştri refugiaţi la Berlin,cari,de câte ori era vorba de a întreprinde ceva în ţară,obiectau cu între-

barea: ce ne facem în cazul unei nereuşite? Un eşec al acestei lovituri putea să pună Mişcarea Legionară în situaţia de a fi distrusă pentru zeci de ani.Aşa cum se întrevedea,dacă s'ar mai fi continuat încă o serie de execuţii în masă"; teama acestora era însă exagerată,câtă vreme rămânea în viaţă Horia Sima,- fapt cu totul sigur,fiind el dotat "de o surprinzătoare abilitate de a se strecura printre toate cursele întinse de duşmani"(11).

Expediţia pleacă deci la drum.Probabil să se fi făcut şi o poză,în atitudini dârze,pentru veşnicirea istoricului moment,- dar cartea nu ne-o spune. Entuziasm,,aşa şi-aşa."Comandantul -notează Pătraşcu(35)- a făcut un puternic efort sufletesc pentru a-mi inspira credinţa în biruinţa Mişcării Legionare"; "din fotografia lui ştearsă parcă mă privea cu ochi tulburi Vasile Cristescu. I-am simţit mustrarea privirii lui (poate pentrucă şi el căzuse victimă aceluiaş soi de copilării) şi voiam să mă desprind mai repede" (38); la gară,"mă urc în vagon,ajutat de toţi"(39).Urnirea-i tare anevoioasă."Ne simţeam naufragiaţii unei corăbii care s'a scufundat cu cei mai buni cârmaci ai ei"(44). Pe timpul Căpitanului era altfel,reflectează amărât Pătraşcu,cu altă ocazie(65): "Că frumoasă era viaţa pe atunci! Nu numai viaţa îţi părea frumoasă pe vremurile acelea,ci şi moartea.Cu ce avânt trăiau şi luptau băeţii pentru Legiune! Şi cu ce sentimente se aruncau pentru ea în moarte!" Pe când acum,cu Sima...

Ajuns cu greutăţi la Ofcea,în Banatul zis sârbesc -scrie Pătraşcu(74-75)-, "aud poc,poc,la geam.Din întunerec se strecoară discret -natural...- Comandantul.După el Traian Borobaru,legănându-se şi strângându-mi mâna cu bucurie". Ce-avea de se legăna,nu ni se spune. În scurt,sosiră alţi doi luptători,aşa că se găseau acum,la graniţele României,ca unică speranţă de salvare a ţării lui Traian,a ţării Basarabilor şi Muşatinilor,a ţării lui Şaguna,lui Eminescu,Pârvan,Carp,Maiorescu,nu mai puţin de 5 viteji,doldora de focul sacru al credinţei,nerăbdători să se măsoare cu duşmanul; e vorba,pe lângă autor,de Sima,Negru, Dimitriu şi Borobaru.Neamul sta cu sufletul la gură,de emoţie şi nădejdi...

Facem o paranteză,spre a semnala un pasagiu,la p.88,ce ilustrează admirabil distanţa dela mit la realitate.Ion Tomici,gazda dela Ofcea,"auzise el de Horia Sima şi era curios să vadă cum arată la înfăţişare şi ce fel de om e în felul lui.Ion Tomici aflase o mulţime de lucruri din gazetele româneşti despre Comandant,dar nu l-au putut influenţa cu nimic... Cu cât prigonitorii noştri îl urmăreau mai disperaţi pe Horia Sima,cu atât admiraţia pentru el creştea în sufletul poporului setos de dreptate".Ceeace confirmă cât de mult l-a ajutat poliţia pe Sima în făurirea mitului.Dar iată că gazda are acum în casă pe "comandant" în carne şi oase,fără să-şi dea însă câtuş de puţin seama,din comportarea şi înfăţişarea omului,peste ce noroc dăduse: Tomici "s'a interesat "s'a interesat dacă Horia Sima e în ţară sau în Germania şi dacă ştim ce face el în timpul acesta.I-am răspuns aşa cum credeam că-i convine omului.Discutând,abia ne mai puteam ţine râsul,ca să nu ne trădeze situaţia ciudată în care ne aflam; căci bietul om n'avea de unde să-şi închipuie că ar putea fi Horia Sima acela pe care îl servea la masă (şi pe bună dreptate!).În casa gazdei noastre eu eram considerat cel mai mare şi mie îmi veneau toate onorurile... Pe Comandant nici nu-l prea băga în seamă.El nu vorbea prea mult,şi,cum auzea cam greu,Tomici se distra niţel,vorbindu-i la ureche.Nu-şi putea imagina prietenul nostru că omul acesta... era Horia Sima,Comandantul nădejdilor noastre şi al poporului român". Şi nici n'avea cum să-şi imagineze,ştiut fiind bunul simţ al ţăranului român... Cele de mai sus spulberă însă şi legenda răspândită de brigadirii la Rostock, pentru umflarea aureolei,cum că "comandantul" şi-ar fi pierdut auzul în bătaia ce-avea să ia dela jandarmii români din Banat.

Tot aici găsim mărturisită o foarte curioasă potriveală între comportarea Siguranţei române şi a grupului Sima în a ascunde adevărul cu privire la omorîrea Căpitanului. Tomici,ca toată suflarea românească,ar fi vrut să ştie dacă trăieşte Căpitanul."Noi -spune Pătraşcu(87)- n'am spus nici da nici nu.Era răspunsul în doi peri,aşa cum obişnuiam să facem în tot timpul dela uciderea lui. Văzând omul nostru că nu dăm un răspuns negativ,îşi închipuia că ştim noi ceva, dar că nu voiam să-i spunem".Dar această atitudine servea perfect pe a "oficialităţii româneşti",care,"după ce a publicat comunicatul uciderii,a împrăştiat prin toţi agenţii ei tot felul de legende,după care Căpitanul ar fi scăpat din măcelul din noaptea de 29 Noembrie şi că s'ar găsi undeva prin străinătate". Care să fie pricina acestei potriveli?...

Ceata noastră aştepta deci să pornească la cucerirea României.Dar se întâmplă un bocluc: "comandantul",al cărui "ascuţit simţ al situaţiilor stârneşte mereu admiraţia lui Pătraşcu,- aflându-se probabil bine în gospodăria lui Tomici,găseşte cu cale să se oprească nu mai puţin de o săptămână,cu 5 oameni

străini,într'un sătuleţ dintr'o ţară ce trăia în febra războiului! În afară de lipsa de patriotism a neglijenţei,care putea primejdui... eliberarea ţării,- dar era cu neputinţă ca prezenţa lor să nu bată la ochi! Vin deci,cum era de aşteptat,jandarmii; doi dintre revoluţionari sunt arestaţi,ceilalţi scapă ascunşi într'un coteţ.Ziua următoare o petrec,tot ascunşi,în podul hulubilor la alt ţăran.Evident,nici găinile,nici sutele de porumbei,neavând cea mai mică idee de sublimele gânduri patriotice,de "clocotul vulcanic" ce înfierbânta frunţile celor trei inşi de dedesubt,lăsau să plouă neglijent asupra lor nedemne resturi rău mirositoare,de care autorul se plânge cu amar.Podeaua,se'nţelege, era la fel de bine tapetată,"încât nu mai aveai loc să te aşezi fără să dai de urmele lor"(98),dar "comandantul" suporta totul cu răbdare,ştiind că nimic mare nu se poate fără jertfă.Deocamdată,jertfă au dat mai mult gazdele,care au fost duse cu spanga dela spate? Ion Tomici,"bătut crunt de către sârbi,avea câteva coaste rupte şi era bolnav"(180).

"Comandantul era grozav de abătut -povesteşte Pătraşcu(92).Aşa supărat parcă nu l-am văzut niciodată.Prin pierderea băeţilor dela Ofcea ni se descoperise tot planul... pierdea din nou o ocazie de a birui total... se prăbuşea un efort extraordinar şi cădeau jertfă câteva elemente care nu mai puteau fi înlocuite curând".Şi bietul neam,care aştepta cu respiraţia oprită sosirea caravanei! Dar acum nu mai era nimic de făcut: căzuse Borobaru...

Duşi la Belgrad,cei doi voinici arestaţi "au declarat -fără prea multe nazuri...- de existenţa noastră,şi acum se cunoştea totul"(105)."În această situaţie -încheie Pătraşcu filosofic- nu ne mai rămânea decât să ne salvăm viaţa... Orice tânguire nu mai plăteşte nici doi bani.Principalul e să se salveze ce mai e de salvat",adică "comandantul"... Care,după "aranjarea" lui Tomici şi năcazul cu orătăniile,decide totuşi,cu invincibilă ardoare,continuarea operaţiilor...

Ajung la Vladimirovăţ.Aci,"sângele rece" şi geniala sa intuiţie sunt iarăşi puse la grea încercare.Văzând o pădurice,el "a fost mereu de părere să mergem să stăm acolo",mai la umbră,deşi câmpul era plin de lume.Dar în marginea dumbrăvii se ivi o uniformă soldăţească; "apropiindu-mă de urechea comandantului, îi şoptesc speriat: mă,jandarmii!" Comandantul,dând cinstea pe ruşine,o rupse la fugă peste ogoare,dovedindu-se o revelaţie şi în acest domeniu: nu degeaba fusese căprar la manutanţa infanteriei! Dar,fie dintr'un trecător dispreţ de moarte,fie dintr'o momentană eclipsă a "sângelui rece",el o luă tocmai spre satul de care trebuia să fugă! "Îl ajung din urmă -se plânge Pătraşcu(114),şi lucrul trebue să fi fost deosebit de dificil,dată fiind convinsa tragere de inimă cu care o tulise "comandantul"- şi,prinzându-l de mânecă,îl determin să vină după mine... Din clipa aceea,apuc eu înainte",- ceeace,evident,era o încălcare nu numai a disciplinei,dar şi a încrederii totale în infalibilitatea şefului...

Deşi nu cunoşteau "topografia locului"(127),cu chiu şi vai ajung să treacă graniţa în doi: al treilea haiduc rămăsese zălog în dandanaua din Vladimirovăţ. Cu efectivele astfel reduse,iată-i la Lăţunaş,în casa lui Neagu.Acesta,"uitându-se la comandant -zice Pătraşcu(139),- mi-a făcut semn să-i răspund dacă nu e el Căpitanul.I-am răspuns,desigur,că nu e el,căutând să schimb vorba.Omul a mai prins curaj",- căci despre Căpitan îşi făcuse desigur alte impresii decât de ce îi era dat acum să aibă'n faţă... "Când s'a convins că noi nu l-am văzut pe Căpitan în Germania,şi că nu ştim dacă trăeşte sau nu,a rămas cu ochii pironiţi în pământ".Sănătoasa lui intuiţie ţărănească i-a spus ceea ce mulţi legionari bătrâni nu pricep nici astăzi: "În marea masă a poporului -scrie cu dreptate dl Pătraşcu(140), trăia credinţa în viaţa Căpitanului, care era şi credinţa în biruinţa legionară".

La Lăţunaş,sosesc jandarmii."Comandantul sta pe aşternutul de paie şi se simţea bine acolo",decis să aştepte căderea nopţii; dar jandarmii,neştiind sau nepricepând această strategie,vin acasă la Neagu.Horia Sima nu simte nimic."Mă reped atunci la comandant şi-i spun că au venit jandarmii"; în clipa următoare, picioruşele "comandantului" scăpărau deja departe,săltând voiniceşte peste arături(144-145). De acum,"forţele" se despart,rămânând ca fiecare să facă revoluţie pe socoteală proprie.Orbecăind singur prin porumbişti,Pătraşcu are în sfârşit răgaz să reflecteze cum "acţiunile" acestea "atrag după ele noianul de nenorociri care cad cu nemiluita pe capul celor dragi ai noştri"(153-154): Caşi la Ofcea,bieţii ţărani din Lăţunaş erau duşi acum cu mâinile la spate la "cercetări",lăsându-şi casele în lacrimi şi blesteme.Când spunea că Horia Sima "are ceva inefabil,care îl ajută să cucerească pe semenul său şi să-l apropie până la topirea totală în căldura sufletului său"(141),autorul nu-şi da poate seama că definea de fapt deochiul... Jandarmii,din păcate,erau departe de a putea aprecia înălţătoarele gânduri patriotice ale cavalerilor noştri; Pătraşcu căzu

în mâna lor la Tigvanii Mari.Conştient că neplăcuta situaţie putea compromite "întregul viitor al Mişcării Legionare,pe care îl vedea întruchipat în Horia Sima",el ar fi vrut să-şi facă seama. După cum văzuse că fac eroii lecturilor sale preferate,Sima dispusese ca fiecare om din ceată "să poarte la el otravă, de care urma să se facă uz în caz extrem"(100); dar pentrucă,pe lângă "Sherlock Holmes" el mai citise şi "Ţiganiada", întregul stoc de pastile se găsea la Negru(160),care urma probabil să aprecieze el "cazul extrem" al fiecăruia...

Cât despre "comandant",Pătraşcu nu ezită să ne dea o nouă probă de infailibilul său simţ de orientare. După goana dela Lăţunaş,- rău impresionat de grosolanele maniere ale jandarmilor români,el ar fi vrut să treacă înapoi în Serbia; "dând într´o pădure,s´a învârtit în jurul aceluiaş loc până dimineaţa.La ziuă s´a apropiat de un sat şi a întrebat pe o femeie unde se află.S´a crucit când a auzit că e... tot la Lăţunaş! Şi asta după o întreagă noapte de mers!", se minunează pe bună dreptate Pătraşcu. Rupt de oboseală şi desgustat de oameni. el s´a încredinţat atunci milosteniei unui sălaş de ţigani din Clopodia Veche, cari l-au predat,ca pe un copil neascultător,în mâna jandarmilor(174)."Lovitura noastră va fi atât de fulgerătoare şi de violentă -spusese la plecare(20),încât va duce la nimicirea călăilor noştri... Voi să mă urmaţi,şi să credeţi că în inimile şi braţul nostru stă destinul Gărzii de Fier",- ceeace,perorat în poză de Napoleon,făcuse profundă impresie asupra lui Borobaru,Cârtiţă & Co.Acum,răsbunătorul nedreptăţilor noastre seculare mergea gângurind după jandarmi,cu hainele brambura,îmbâcsite de toate miasmele "redutelor" pe unde se luptase.... Otrava,cu care îmbia pe alţii,era acum cam departe: tocmai la Belgrad,în buzunarele lui Negru! Aşa s´a sfârşit expediţia lui Horia Sima,de cucerire a României Mari,în primăvara anului 1940!

Ajuns aici cu povestitul,Pătraşcu nu mai spune dacă,în această situaţie,"comandantul" a mai ordonat ceva atentate; am crede că nu! căci de astă dată,în mâna guvernului se aflau nu nişte bieţi oameni ca Banea,Clime sau Codreanu, cari puteau fi expuşi fără nicio pagubă,ci însăşi prea preţioasa sa piele.

Înainte de plecarea caravanei din Berlin,sub presiunea evenimentelor externe începuse în ţară o acţiune de destindere.Regele catadixise a sta de vorbă cu fruntaşii legionarilor rămaşi,consimţind eliberarea multora din lagăre şi închisori.Faptul,am văzut,nu plăcuse lui Horia Sima: fie pentrucă,în felul acesta, cantitatea de jertfă mai scădea,fie din altă pricină,tot importantă... Câţiva şefi legionari veniseră şi la Berlin,să se pună de acord cu grupul de refugiaţi, dar "comandantul" i-a privit de sus: el pregătea deja importanta expediţie... "Prin mijlocirea unora din foştii noştri camarazi -notează Pătraşcu(2)- duşmanii Mişcării Legionare încercau să ne atragă pe căi de compromitere şi trădare", păcate de care,când auzea Horia Sima,se încreţea carnea pe el... "Comandantul", care -cum văzurăm-căpătase "curajul de a înfrunta toate riscurile"(altora),"vedea panta primejdioasă pe care era împinsă Mişcarea Legionară în ţară"(20); de aceea,"în faţa încercărilor de ademenire şi a tuturor uneltirilor duşmane... în faţa mişeliei unora dintre foştii legionari, cari s´au pus în slujba trădării de neam şi legiune",el întocmeşte "legământul" de care fu vorba,hotărît "să se împotrivească cu toată energia"(21)."Actul de apropiere şi destindere,făcut de legionarii rămaşi în ţară... era combătut şi declarat fără valoare"(22),- mai ales că "se desfiinţaseră lagărele şi se dase o amnistie"(24).

Pare că singurul cusur al acestei destinderi consta în faptul că se făcea fără Horia Sima; când oamenii politici au început să stea de vorbă şi cu el,a devenit un copil bun. "Într´o dimineaţă -povesteşte Pătraşcu,ajuns între timp la spital(169)- mă trezesc cu sergentul instructor,care făcea de pază în camera mea,că vine şi-mi spune că Horia Sima a fost pus în libertate.Am rămas stupefiat.Ce putea să fie asta? Nu-mi venea să dau crezare la ceeace auzeam".Şi nici nu era de crezut,ştiut fiind că legionarii prinşi dispăreau fără urmă; ignorând interpretările "răutăcioase",autorul va atribui faptul tocmai "criminalei" de destinderi,atât de combătute! Dar "după câteva zile,la radio şi în jurnale s´a publicat audienţa lui Horia Sima la rege.Era uşor de priceput că duşmanii noştri au început schimbarea metodelor de luptă.Dela teroare şi asasinate au evoluat la sforăria politică",mai potrivită cu firea "comandantului"(170).

Autorul nostru e dus şi el la Bucureşti.Aflându-se la Inspectoratul Jandarmeriei,de unde se conducea "acţiunea de măcinare a vieţilor legionare"(173),"ne trezim -spune Pătraşcu(177)- că intră comandantul pe uşă(ca la el acasă).Era îmbrăcat în haine noi... purta un pardesiu deschis de vară şi cum era aranjat cu îngrijire,cu greu putea să recunoască cineva în el pe teroristul periculos,aşa cum îi mersese vestea".Asasinul Căpitanului,Bengliu,"foarte satisfăcut,ne privea cu un aer de protector".El a povestit celor doi tineri "cum a văzut pe Că-

pitan la închisoarea Doftana.L-a acuzat acolo că el purta vina de a fi introdus în România metodele violente şi teroriste".Horia Sima a răspuns că "toate acestea lucruri fac parte dintr'un trecut pe care trebue să-l uităm cu toţii.Sunt vremuri grele pentru ţară şi acum toţi Românii avem datoria de a ne uni pentru a o salva"(178): exact cuvintele lui Călinescu după asasinarea Căpitanului!... Cine ar putea recunoaşte în ele pe autorul belicosului "legământ dela Berlin? Vremurile erau într'adevăr grele; greutatea lor începuse însă ceva mai înainte de începutul unor atentate aşa de aprig combătute de Corneliu Codreanu şi de Gheorghe Clime,- şi din aceeaşi pricină,desigur.

Ca să uşureze vremile,"comandantul" se înţelege deci cu Carol pentru introducerea unor foarte importante reforme: schimbarea numelui F.R.N.-ului,schimbarea uniformei lui Călinescu,o mai mare participare a "tineretului" la treburile publice ("ca să nu se pronunţe direct numele de legionar"),şi altele la fel de substanţiale.Dar regele,ştiind de-acum pe cine are'n faţă,se proclamă singur şef al partidului cu firma schimbată,luând pe Urdăreanu ca şef de stat-major. Şi nu s'a înşelat: Horia Sima,înţelegător al greutăţii vremurilor,lansează totuş un apel către legionari,să se înscrie în partidul prezidat de cel ce le gâtuise şeful(181). Cu venirea lui Horia Sima -conclude cu convingere Pătraşcu (183)- "se oprise alunecarea spre compromis şi compromitere pentru câteva locuri de miniştri în perspectivă"; într'adevăr,compromiterea se face acum pentru numai un loc de sub-secretar,pe care,întâmplător desigur,îl ocupă chiar "comandantul"! Şi chiar imediat după adeziunea legionarilor la Partidul Naţiunii(200)! Şi asta,în guvernul unui oarecare Tătărăscu... Că Partidul Naţiunii era,caşi FRN,o formaţie personală a regelui,ne-o spune Pătraşcu la p.203,- unde ni se explică şi avansurile regale faţă de dl Sima: regele dorea în fruntea Legiunii "un om cât mai îndepărtat ca structură de esenţa Mişcării,adică cineva care să fie cât mai puţin legionar în sine",aşa că îşi găsise omul...

Bine se simte dl Sima şi în guvernul Gigurtu.Din păcate,vine svonul unor pretenţii teritoriale maghiare şi bulgare(204).O demisie răsunătoare,pe motive patriotice,i-ar creşte acţiunile.Făcând-o în ascuns de ceilalţi miniştri legionari(206),s'ar pune şi mai în relief,făcându-se cotat ca cel mai intransigent. În fapt -notează autorul(205)- "demisia lui Horia Sima din guvern a produs o impresie excelentă în sânul Mişcării": e tocmai ce trebuia în epoca aceea de nesiguranţă a şefiei!

Dar Pătraşcu nu ne lămureşte totuşi un lucru pe care-l credem important: Vorbind de tratativele legionarilor cu Carol II,omul "acţiunii de teroare şi crime"(17),dânsul afirma la p.19 că "peste toţi bunii luptători,peste sufletele curate şi aflate mereu în poziţia intransigentă a luptei noastre,aceste ştiri au căzut ca o lovitură de trăznet". Întrebăm: de ce d-nii Mironovici,Bideanu şi ceilalţi,stând de vorbă cu Palatul,comiteau un act de mişelie,compromitere, ba chiar trădare de neam,- iar Horia Sima,făcând acelaş lucru,era erou? Când Alexandru Gregorian,care nu fusese niciodată legionar,a îmbrăcat uniforma"Frontului Renaşterii",Horia Sima s'a făcut foc şi pară: "Bietul comandant! -exclamă poetic Pătraşcu(86)- Pe el,care niciodată nu-şi pierdea măsura gesturilor şi a cuvintelor,l-am cum văzut cum s'a indignat în faţa acestui exemplu şi cum din răscolirea fiinţei lui interioare o mică amărăciune a pătruns în afară,căutând să se strângă în colţul gurii"; ei bine: de ce cuzistul Gregorian,acceptând dela Carol postul de ataşat de presă,comitea o "dezertare din rândurile tinereţii luptătoare",căzând în tagma "foştilor studenţi antisemiţi" cari "au folosit tot trecutul lor ca trambulină pentru o carieră răsunătoare",- iar legionarul Horia Sima,primind dela acelaş Carol postul de ministru,comitea o virtute? De ce sunt ocărîţi vlădicii că tămâiau un rege,dela care "comandantul" avea să accepte demnităţi(222)? Şi de ce a mai fost atunci nevoie de toată mascarada "expediţiei" din Banat,de vreme ce posibilitatea de vorbit cu Carol o aduseseră deja emisarii veniţi la Berlin?.. Oricât de fireşti ar fi aceste întrebări,pentru lume normală,- nu ne gândim,desigur,să clintim de un singur milimetru "credinţa unor oameni ce şi-au depus creierul la magazia grupului...

Ultima"acţiune" revoluţionară,descrisă în cartea lui Pătraşcu,e "lovitura" dela 3 Septembrie.Dacă regele nu schimba brusc "orientarea externă a politicei româneşti" -scrie d-sa(202)- o Legiune organizată "l-ar fi putut constrânge la abdicare"; altfel,pentru dl Sima putea să şi rămână! Şefia sa însă era precară. Profesorul Ion Zelea Codreanu -se plânge autorul(211)- "a început să se simtă tot mai îndepărtat de Legiune,care lupta din greu alături de Horia Sima",- de unde noi înţelegem că bătrânul şi mult încercatul patriarh al Mişcării se simţea îndepărtat de "legiunea" dlui Sima,ci nu de Legiune.Corneliu Georgescu "nu vedea nicio primejdie în faptul că Horia Sima e şeful Legiunii"(212),dar afir-

maţia arată mai mult haz de necaz decât entuziasm.De altfel,unii fruntaşi "lăsau să se strecoare în sufletul omului că Horia Sima ar purta răspunderea asasinării legionarilor de către regimul lui Carol II"(212).Deschiderea acestui proces ar fi putut avea consecinţe din cele mai neplăcute pentru eroul nostru. Rămas atâta timp de capul lui,nici n'ar fi fost capabil să suporte acum altă şefie.O spune tot Pătraşcu,cu obişnuita-i sinceritate: "Nu e simplu pentru cineva -zice el(210)- să se obişnuiască cu comanda altuia,atunci când a fost şi el la rândul lui ispitit de ambiţii luciferice.E boală grea sufletească şi nu se vindecă cu uşurinţă".Trebuia deci acţionat.Cea mai populară acţiune ar fi fost contra regelui,- mai ales că atunci fierbea şi problema cedării Transilvaniei şi Dobrogei."Înşişi unii din susţinătorii acestui regim -notează autorul (140)-,vedeau prea bine greşelile mari ce s'au făcut,dar nu aveau îndrăsneala necesară să spună celor vinovaţi adevărul în faţă,- şi nici curajul moral de a trage toate consecinţele convingerilor lor din urmă": întocmai ca simiştii...

"Comandantul" dă prin urmare "dispoziţii ca să se pregătească o lovitură înarmată a legionarilor"(217).Cum a organizat-o, o ştie toată lumea.În manifestul lansat,,el asigură că Mişcarea Legionară "îşi asumă toată răspunderea situaţiei şi a viitorului României" - ceeace ne poate încă odată da măsura responsabilităţii fostului şef,- mai ales dacă ne gândim că,în ciuda imenselor posibilităţi de care dispunea,Corneliu Codreanu nu avusese această cutezanţă: poate din prea mare respect şi drag de ţara sa. Vedem însă,de astă dată,un gest de omenie,cu care nu eram obişnuiţi în celelalte "acţiuni": pe generalul Petrovicescu -scrie Pătraşcu(228)- "mi-am făcut o datorie să-l anunţ,ca să se pună la adăpost pentru orice eventualitate". "Eventualitatea" ar fi fost,ca în toate "loviturile" dlui Sima,bogată în "jertfe"; dar "armata,prin generalul Coroamă, a refuzat să verse sânge românesc nevinovat pentru Carol II, determinându-l pe acesta să abdice în ziua de 6 Septembrie şi să fugă în străinătate"(239).Aşa au scăpat cu viaţă cei ce se mai găseau în închisori,cum şi mâna de eroi ce luptau la cele câteva instituţii ocupate în oraşele de provincie,- în timp ce "comandantul" era ascuns la Braşov,în casa unui prieten,"cocoţată într'un vârf de deal",l)ngă noua graniţă cu Ungurii(238)... Sta liniştit,"la cină cu gazdele", când Pătraşcu a mers seara să-i raporteze moartea câtorva legionari la Braşov şi Constanţa.- Amintirile lui Pătraşcu se încheie,din păcate,aici,aşa c) n'avem cum gusta explicaţiile,desigur la fel de savuroase,ale altor pocinoguri,precum "rebeliunea", "complotul" de la Rostock, fuga în Italia,etc.

Din toată cartea se desprinde nesfârşita încredere a autorului în şef, pe lângă care se simte ispitit să joace rolul lui Moţa. Are pagini de nobilă duioşie camaraderească,când îşi aminteşte de cei dispăruţi,dar niciodată nu se întreabă de cauza asasinării lor. Trecând cu trenul pe lângă Greoni,satul în care s'a născut şi a copilărit doctorul Ion Iovu,notează: "Aici trăesc părinţii săi bătrâni şi nemângâiaţi,precum şi soţia lui rămasă văduvă şi cu un copilaş... Deşi ştiau că a fost ucis,oamenii aceştia au trimis la mine la spital să mă întrebe dacă nu cumva am auzit de el prin Germania... O atitudine firească mă făcea să mă simt jenat,mergând spre libertate şi spre casă,atunci când camarazi dragi de-ai noştri au căzut prin locuri necunoscute şi, aşteptaţi mereu de ai lor,ştiam bine că nu se vor mai întoarce niciodată"(171-172).

Deasemenea,în vizita la Vurpăr(Sibiu): "Din curte se auzea un plânset nestăpânit de femeie sdrobită de durere. Mama lui Ion Banea mă aştepta,dar văzându-mă singur, a căzut prăbuşită pe nişte lemne de lângă casă şi în cuvinte sfâşietoare îşi evoca fiul pierdut. N'am mai avut tărie şi nici voinţă de a rezista acestui val de durere,care ne copleşea sufletele.Ecoul plânsului de atunci ne-a pătruns parcă în sânge şi în suflet şi azi parcă mai continuă să vibreze pe coardele obosite ale nervilor. M'am apropiat încet de ea şi nu puteam nici gura s'o deschid pentru a-i spune două vorbe de mângâiere.Cuvintele mi se opreau în gât ca nişte aschii uscate.M'am aşezat apoi pe lemne alături de ea.După mine a venit şi soţia mea cu copilul,iar din casă au apărut cele două copile cu tatăl orb şi neputincios.Am plâns cu toţii,stând în jurul mamei,lipsită de cel mai drag copil al ei.Dela un timp ea s'a liniştit şi odată cu ea au încetat şi ceilalţi.Într'o tăcere ca de plumb am stat toţi cu gândul la acela care n'a mai venit şi a cărui amintire am trezit-o eu prin întoarcerea mea... Prin pacea serii pătrundea duhul de dincolo de mormânt şi cu el venea Ion Banea ca să ureze noapte bună părinţilor cari,lipsiţi de somn,îngână un fir de poveste mută în casa de pe coasta din deal"(196).

Sguduitoarea durere din această povestire,multiplicată în câteva mii de case pe toate plaiurile româneşti, a fost tristul efect al cooperării câtorva

creiere bolnave,cu colaborarea,din partea legionarilor,a lui Horia Sima.Răspunderea lui reiese cât se poate de clar din cartea lui Pătraşcu.Cu riscul lămurit al îndolierii atâtor mii de case legionare,el a lucrat îndemoniat la "răsbunarea" Căpitanului.Avea nevoie Corneliu Codreanu de această răsbunare? Şi fost-a el,în adevăr,răsbunat cu pielea unui oarecare Călinescu?...

Mocanul dela Sâmbăta,care era Pătraşcu,a prevăzut apusul legionar al fostului comandant.Misiunea lui -zice autorul(242), "a fost să îmbrăţişeze întreaga Legiune şi să înmănunchieze toate elementele sănătoase şi creatoare.El trebuia să păstreze fiinţa Legiunii nealterată, ferind-o de orice erezie care ar fi încercat să-i desfigureze profilul ei moral". Prin el trebuia să biruie "principiul de unitate internă în sânul Legiunii". "Ne-ai spus adeseori -ameninţă Pătraşcu(243)- că vei rămâne credincios luptei legionare până la capătul vieţii". Să nu joace deci de-a Legiunea; altfel -avertizează autorul(213),"chiar când elemente din sânul ei au încercat s´o ducă pe alte drumuri decât acele indicate de creatorul ei,Căpitanul,- acestea s´au eliminat dela sine,după cum se elimină toxinele dintr´un corp sănătos". A avut gură rea Pătraşcu: e tocmai ce s´a întâmplat eroului povestirii sale!

Mişu Tase caracteriza astfel pe Pătraşcu: "E ca un câine credincios al comandantului.Neştiind cine se apropie cu gânduri bune,şi cine nu,,el mârâie la toată lumea".Simplitatea aceasta ajută însă sincerităţii cărţii.De multe ori, în faţa unor scene de mare naivitate,te întrebi dacă autorul are gust de glumă. Dar nu! El scrie serios.E tocmai ceeace dă valoare cărţii.Şi atunci,uimirea cedează locul unei nesfârşite dureri,când constaţi de ce mâini au depins vieţile atâtor camarazi,imobilizaţi în lagăre şi închisori,la cheremul tuturor năsbâtiilor aduse într´un creier aventuros de o imaginaţie fecundată de excesiva lectură a romanelor criminale.Desprindeţi din lectura cărţii reala figură a "commandantului",ca să vă puteţi da seama de ce posedat al aventurii a depins viaţa lui Corneliu Codreanu şi a lungului şir de comandanţi,dintre cari cei mai mulţi abia de auziseră de numele impulsivului "coleg" dela Brad!

Fără bălţile de sânge ce-a lăsat în urmă,,aventuri de felul celor descrise de Pătraşcu ar putea constituì şi o lectură plăcută,putându-se face din ele chiar filme de copii. Horia Sima,Borobaru,Lică,Cârtiţă Boian,- reies din carte în pantalonaşi scurţi şi cu bretele, nu în coif şi zale.Copii neastâmpăraţi, ce dau foc casei părinţeşti: sunt eroii cărţii "Din viaţa legionară"; dar din viaţa "legionară" de după moartea lui Corneliu Codreanu.-

Petre Vălimăreanu ("Vatra",Mai 1953,Roma)

TINDA BISERICII DIN JUPÂNEŞTI de Ion Barbu

Munte al Muscelului, cetini
Pe spartele pietre croieşti,
Domnescul râu să-l încetini
La locul numit Jupâneşti.

Anii mei tineri, ostateci
Acelor nisipuri şi pruni,
Feciori se întorc, şi sălbateci
Cu scurte nume de Huni.

Calul din nou peste cremeni
Spre vad copitele trage-şi,
Să´nnec târgoveţul asemeni
Ei, Clarei, cetinei din Argeş.

Aşa cum apele Doamnei
Prin Ponturi s´adună cu Padul,
Îi mân´aceşti ani, anii toamnei,
La Stancu Ion, camaradul.

Cu el dezlegat de cântare
Prin plumbul sutaşului beat,
Ridic spre avară cântare
Un suflet golaş de băiat.

Picioare de capră Satana
Apasă´n platou spre-a mă pierde.
Grea însă ca zaua şi stana
Va trage cămaşa mea verde.

&& Când cu arestările studenţilor din 15 Mai 1948 -scrie dl Boeru,în "Cuvântul Românesc" din Octombrie-, "Comuniştii nu dispuneau de liste ale legionarilor,ci s´au folosit de dosarele complete,întocmite de vechea Siguranţă a statului român,predate comuniştilor",- şi mai ales de listele predate de Pătraşcu, în urma cunoscutului pact Sima-Ana Pauker...

&& La iniţiativa dlui Remus Radina,Românii din Franţa au făcut la 30 Octombrie,când cădea şi ziua Sf.Ieremia Valahul,un pelerinaj la cimitirele din Hirson,Maubeuge şi Assevent,unde sunt mormintele,respectiv,a 275, 80 şi 12 ostaşi români din primul război mondial.Mons.Surdu a făcut slujbele obişnuite şi a vorbit de jertfa ostaşilor români,alăturând-o de jertfa miilor de victime ale comunismului,jertfe făcute pentru slava neamului românesc şi a Bisericii,- iar pelerinii au cântat cântece patriotice.-

&& La 16 Octombrie a avut loc la Choisy-Le-Roi vernisajul expoziţiei de fotografii în negru şi alb "Femmes de près - Femmes de loin" de Grig Pop.-

SITUAŢIA MIŞCĂRII LEGIONARE

Despre situaţia Mişcării,în ţară,aşa cum am putut eu să-mi dau seama,se pot spune următoarele: este ceva mai bună decât cea din exil.Pentrucă Horia Sima n'a avut ocazia să facă şi în ţară ceeace a făcut în exil.Problema Horia Sima s'a adâncit însă şi printre camarazii de acolo.A devenit şi pentru ei faptul că atâta timp cât acest om continuă să se considere (sau să fie considerat de unii) şef,Mişcarea,sub orice formă ar căuta să-şi recâştige statutul legal,prestigiul şi încrederea de care s'a bucurat,pe drept,în timpul Căpitanului,va rămâne vulnerabilă,paralizată,din cauza celor întâmplate de la 1938 încoace.Atâta timp cât Horia Sima va putea fi arătat cu degetul ca şef al Mişcării Legionare şi utilizat de către adversari,noi nu vom putea da răspunsurile necesare.Pentrucă la orice răspuns ni se va spune: el e cel ce vă conduce,el e modelul vostru.Şi o listă întreagă de fapte -nedemne atât din punct de vedere personal şi naţional,cât şi din cel al eticei legionare- va fi pusă în circulaţie.Ne vom găsi fără apărare,constrânşi a ne apăra.Tolerând,prin pasivitate,pe acest om la conducere,sau numai lăsând impresia că l-am tolera,constituie un act de acuză valabilă din partea oricărui adversar şi chiar şi din partea unui om binevoitor. Şi constituie,pe deasupra,o impietate faţă de toţi cei care şi-au dat viaţa pentru ca Mişcarea să rămână pură şi naţională.

În exil se încearcă acum,camuflat,promovarea unei stări de spirit nepotrivită moralei legionare.Să ne unim,se spune.Să nu mai vorbim de Horia Sima.Să facem ceva bun pentru ţară. Desigur: toate aceste îndemnuri sunt bune şi frumoase.Dar noi ce mai suntem? N'am putea fi şi mai uniţi,şi n'am putea fi şi mai de folos ţării dragi,dacă n'am avea pe umeri şi pe conţtiinţă această piatră de poticnire? Căci,iată,înainte de alegeri Sima a mai dat o circulară,sfătuind legionarii din ţară să voteze cu cine vor vrea,după conştiinţa lor.În ce calitate a dat această circulară? Şi din ce sentiment de recunoaştere,de disciplină,sau de supunere cineva ar trebui s'o mai ia în consideraţie? Problema Mişcării Legionare se pune astăzi numai în aceşti termeniPentrucă dela uciderea lui Codreanu încoace Mişcarea n'a avut de îndurat decât pierderi groaznice,şi nu numai de prestigiu,din cauza aventurilor acestui om.Amănuntele,de orice fel,le ştim toţi.

A sosit iarăşi momentul ca cei preocupaţi de soarta românească şi etică a Mişcării,înfiinţată pe aceste principii la 24 Iunie 1927,să afirme încă odată validitatea deciziilor luate de către Consiliul Legiunii,de la 1942 încoace.E bine şi necesar ca toată ţara să ştie că Horia Sima s'a plasat,prin comportarea lui,în afara legilor de conduită legionare,şi că nu mai are nimic în comun cu Mişcarea Legionară.Rezolvată această problemă,pe urmă vom mai vedea.Ne vom unì; ne vom întoarce la ce-am fost.E de neînţeles de ce unii legionari se mai cramponează încă pe o presupusă autoritate a lui Horia Sima,când sunt la curent cu toate cele întâmplate.De ce sunt încă dispuşi să-şi sacrifice aspiraţiile oneste rodul suferinţelor îndurate,ale lor şi ale multora,pentru un om a cărui comportare n'a fost nicidecum lăudabilă.-

Nicolae Iliescu(1993)

&& Aprobat de Tribunalul Municipiului Bucureşti la 11 Iunie 1993,partidul "Pentru Patrie" şi-a ţinut prima adunare în sala fostului Senat,la 9 Octombrie. Printre participanţi: Virgil Mateiaş,N.Cojocaru,Puiu Atanasiu,N.Păun,Teofil Mija,Const.Dragodan,Ion Rusu,Simion Giurgeca,Gh.Brahonschi,Petre Baicu: veterani ai războiului - şi ai închisorilorDintre vechii camarazi,cam puţine nue cunoscute.Binecuvântarea a dat-o parohul dela Sf.Ilie Gorgani.

Programul cuprinde toate atributele democraţiei creştine,cu pluralism politic,onoare,asanarea moravurilor,respectul omului (subordonat familiei,Neamului şi lui Dumnezeu),drepturi minorităţilor,separarea puterilor în stat,economie de piaţă,proprietate particulară,protecţia naturii,reîntregirea ţării.

Chemarea se încheie cu o invocare: "Dumnezeu să ne binecuvinteze!" Dumnezeu să-i binecuvinteze! zicem şi noi. Şi fiindcă vor să contribuie la "aerisirea" ţării,iar printre principiile enunţate vedem şi pe cel al onoarei,sperăm că vor şti să se debaraseze anumite miasme ale trecutului: ca să fie credibili.-

&& 14 tineri din Băileşti/Dolj au pornit în dimineţa Paştelui trecut,pe jos, de la Timişoara la Roma,ducând străbunului Traian,în dar,ţărână românească,grâu, opinci,un fluier şi o hartă a ţării lucrată în lemn,cu lupoaica în centru.Şi, fiind ei olteni,au luat şi o paporniţă cu... praz.,- fapt ce nu credem a fi pe placul latiniştilor mai subţiri... Parcursul dus-întors ar fi urmat să se încheie de Înălţare,- dar asta n'o mai ştim.-

&& În "Vatra Românească",Cluj,Aug.1991, I.A.Pop publică un bun articol despre Baba Novac,"Comandantul sârb".Sava Gârleanu a dovedit,într'un număr mai vechi al "Vetrei" noastre,că Baba Novac era,în realitate,român din V.Timocului.

Dragă Părinte D.Em.Popa,

În această zi luminoasă a binecuvântatei aniversări, mă alătur şi eu cu veche şi neostoită dragoste, enoriei gratulatoare. Optzeci de ani, mai mult de trei sferturi de veac, iată un motiv de respect şi admiraţie! Din bucuria sărbătoririi mă descopăr sorbind şi eu, cu mândria de a te fi cunoscut. Mi-aduc aminte de întâlnirea dintâi de la Döllersheim. Căzut proaspăt într'o lume străină şi rece, de măriri deşarte şi pretenţii, te-am descoperit ca pe un om fără veleităţi, plin de duh şi integru. Ceea ce m'a impresionat - şi asta mi-a creat un model pentru toată viaţa - a fost că pe prim plan ai trecut întotdeauna grija de aproapele înaintea grijii de propria făptură. Întotdeauna, zic, te-am văzut trudind pentru alţii, întotdeauna gata să ajuţi, să mângâi şi să fereşti de rău pe oricine. Bunătatea Sfinţiei tale a fost întrecută doar de puterea de sacrificiu şi de curajul pe care nu numai pe Oder l-ai arătat. Deşi pentru o anumită mahala s'a părut o vreme că ne-am despărţit, eu te-am ştiut în orice clipă aproape de mine, înţelegerea şi grija matale, de care vorbeam, m'a însoţit şi mi-a dat puteri.

Recunoştinţa mea întâmpină gestul matale cel mai important, că ai dăruit turmei rămase fără păstor o nouă călăuză, că ţi-ai jertfit viaţa ca să slujeşti la altarul ameninţat, slujind astfel obştei din exil. Dumnezeu să-ţi răsplătească tot binele pe care l-ai făcut multora şi să-ţi încunune anii ce vor veni cu satisfacţiile datoriei împlinite. Cu iubire de fiu şi neţărmurită fidelitate îţi sărut mâna.-

Paul Miron (13 Iulie 1993)

&& Recensământul de la 1926 din Republica Sovietică Moldovenească, făcut de ruşi în defavoarea românilor, arăta totuşi în cele 11 raioane de peste Nistru următoarele: Balta, 1895 moldoveni, 316 ruşi; Krutâi, 1592 moldoveni, 402 ruşi; Camenca, 15.053 moldoveni, 424 ruşi; Rîbniţa, 17.023 moldoveni, 1809 ruşi; Ananiev, 21.005 moldoveni, 2133 ruşi; Ocna Roşie, 6472 moldoveni, 2161 ruşi; Dubăsari, 28.559 moldoveni, 2867 ruşi; Bîrzula, 18.521 moldoveni, 3804 ruşi; Grigoriopol, 13.744 moldoveni, 3851 ruşi; Slobozia, 24.441 moldoveni, 7514 ruşi! Tiraspol, 16.845 moldoveni, 21.205 ruşi.- În satul Sucleia din acest raion nu era nici un rus! ("Ţara", Chişinău, 11 Aug.1992)

- În raportul din 4 Febr.1924, în care se preconiza formarea acestei republici, se scria: "Pe malul stâng al Nistrului, în fostele gubernii Herson şi Kameneţ-Podolsk, trăesc în masă compactă nu mai puţin de 500.000 - 800.000 moldoveni, iar conform afirmaţiilor raioanelor, până la 2.000.000 de moldoveni, cari îşi au modul lor specific naţional de trai şi care vorbesc un dialect românesc, limba moldovenească. Această populaţie ocupă nu mai puţin de 16.000 de verste patrate" (20.000 de km patraţi).

&& În munca-i de retrezire a latinităţii sud-dunărene, dl prof.Vasile Barba a reuşit, cu congresul de la Freiburg, 19-24 Iulie 93, patronat de Universitatea locală, o nouă performanţă,- aducând problema supravieţuirii acestor fraţi oropsiţi la preocupări de nivel universitar şi internaţional.

Au participat, pe lângă mai mulţi savanţi ai unor universităţi europene, descendenţi ai Romei din toată Ţara Românească, în cap cu Basarabia, din Ungaria, Bulgaria, Serbia, Macedonia, Grecia, Albania, Croaţia, Cehia, Italia, Germania, Austria, Elveţia, Australia şi Statele Unite, în frunte cu episcopii Calinic de Argeş, Gherasim de Râmnic, deputaţii Valeriu Matei şi Ion Bugă din Chişinău, universitarii Aurel Ciufecu şi Tiberiu Cunia din America. Printre desbateri, congresiştii au vizitat vestita Bibliotecă Română locală şi au mers la izvoarele Dunării.

O dare de seamă amănunţită va apare "Zborlu al nostru". Noi ne exprimăm doar mirarea că savanţii consacraţi ai Exilului, cari nu-şi mai văd capul de atâtea "mese rotunde",- la o desbatere pe o temă aşa de vitală pentru noi, căci e vorba de viaşa sau de moartea unui întreg popor, trup din trupul nostru românesc, au fost total absenţi..! Dar poate n'au ştiut...

&& Citim în "Libertatea" dela Panciova, 29 Mai 93, că preşedintele Iliescu, cu ocazia unei vizite la Belgrad a primit o delegaţie de Bănăţeni şi Timoceni, cari i-au expus necazurile şi doleanţele lor româneşti. Dl Iliescu le-a dat sfaturi şi le-a promis multe lucruri bune. Acum mai rămâne să le şi înfăptuiască...

&& Dl Radu Rosetti scrie în "Căminul românesc" dela Geneva, Sept.93, în legătură cu desfiinţarea violentă a Bisericii Unite în 1948, că Biserica Ortodoxă a permis cu această ocazie credincioşilor uniţi să treacă la Ortodoxie".- Ba, ca să nu vină cu mâna goală, a "permis" şi furtul averilor Bisericii Unite, averi de care şi azi ţine cu dinţii...

&& Cel de al 4-lea Congres al Uniunii Mondiale a Românilor Liberi, prezidată de dl Doru Novacovici ______, se ţine la Buşteni în zilele de 14-15 Mai.-

DUPĂ O VIZITĂ ÎN ŢARĂ

Mulţumesc pentru carte şi vă felicit pentru munca depusă; din când în când, în bezna în care-i cufundat neamul mai apare câte o sclipire de speranţă...

Anul trecut am fost din nou în ţară şi,deşi impresia generală e negativă, se văd şi semne care ne fac să credem c'ar putea să fie mai bine,că strădania indivizilor ar ptea să dea fructe fără să se mai aştepte dorita intervenţie streină; n'aş îndrăzni să repet acel "prin noi înşine!" al lui Vintilă Brătianu, dar noi putem face mult străduindu-ne fiecare unde ne e locul.

Ţara are o osatură industrială robustă,tehnologic învechită,însă se poate ajunge la produse vendibile la un preţ mai modest dar care ar ajuta naţia să iasă din criză.Ştiu că "este uşor de dat sfaturi",însă munca,dublată de o renunţare temporală la acele satisfacţii pe care le dau produsele moderne,nefabricate integral în ţară,poate duce departe; astăzi toată lumea vrea cuptoare de micro-ondă,televizoare în culori,reproductoare muzicale,etc,etc,- toate,produse ce se cumpără cu o valută care lipseşte în ţară. În Bucureşti am rămas impresionat de o cofetărie bine prezentată şi cu produse de excelentă calitate, iar în Sibiu am dat de un atelier mecanic bine dotat şi cu un personal bine instruit,care mi-a făcut reparaţia bine şi la un preţ normal.Aş mai putea da şi alte exemple de direcţie bună; iniţiativa omului poate să îndrepte multe.

Dar delăsarea oamenilor -în general- sare în ochi,când te gândeşti că nu pot destina o oră pe săptămână ca să cureţe terenurile în jurul blocurilor de locuit; pare că se aşteaptă ca alţii să le facă treaba! Pe străzi,praful ajunge la înălţimea bordurilor.

Plecarea saşilor şi înmulţirea ţiganilor au introdus un factor nou -negativ dacă vreţi- în desvoltarea ţării.Cred că blestemul comunist a afectat în mod deosebit două ţări: Cuba,de unde a plecat un milion de albi şi s'au înmulţit negrii,şi România,unde s'au înmulţit ţiganii ca efect direct al mult cântatei salubrităţi comuniste,care în general a fost o farsă,dar a fost efectivă vacnând populaţia minoră care s'a înmulţit în straturile sociale negro-ţigane iresponsabil prolifice.Dacă mai adăogăm şi avorturile din restul populaţiei...

Probleme şi iar probleme.Românii din afara graniţelor nu mai privesc România cu orgoliu şi mândrie,cum o făceau până în 1940; ţara nu mai este un far care să-i atragă,iar propaganda pe care o fac vecinii,încet-încet provoacă indiferenţa faţă de neam,înstreinându-se definitiv.Ce păcat!

Privesc îngrijorat viitorul naţiei,care de data asta,cum am zis,va fi afectată în esenţa ei. După fanarioţi naţia şi-a revenit absorbind elementul grecesc,care i-a adus calităţi noi,pozitive şi negative; dar de astă dată nu văd ce calităţi pozitive ar putea aduce elementul ţigănesc.Înainte,pătura conducătoare,distrusă de regimul trecut,s'a format absorbind elementul ciocoiesc; acum noua clasă conducătoare va proveni din nomenklatură şi va domina în viitor.Ei au moştenit (au ocupat) bunurile ţării şi copiii lor,bogaţii de mâine,au să aibă pretenţia de a conduce. Nomenclatura asta -bogată- va fi acceptată şi aşa ţara o să aibă o conducere marcată de trăsăturile ţigăneşti de care vorbeam. Dureri sunt destule! Să sperăm că mă înşel şi c'am tras concluzii pripite.Dumnezeu să ne ajute -şi,spor la treabă! Adaog un cec.-

Caius Pria(Caracas)

&& De Buna Vestire s'a redeschis oficial,la Roma,Colegiul "Pio Romeno" În biserica acestui colegiu,provincialul Ordinului Basilitan din România,păr.dr. Silvestru Augustin Prunduş,fost secretar al Cardinalului Iuliu Hossu(cu 16 ani de ocnă) şi preoţii uniţi dela Roma au oficiat,la 28 Noembrie,,o liturghie solemnă,prezenţi fiind cei doi ambasadori ai României,rectorii colegiilor român şi ucrainean,D-na Zoe Dumitrescu-Buşulenga,- care a patronat la Accademia di Romania,la 3-5 Decembrie,şi simposionul Est-Vest: De la Războiul Rece la Integrarea în Europa,- organizat de dl Eugen Uricariu,directorul adjunct,- care a condamnat atât comunismul cât şi obtuza mentalitate neo-comunistă,de care ne ciocnim mereu.Din Germania a participat dl Vladimir Iliescu.- O mare parte din simposion a fost consacrată ecumenismului şi rolului său în îndepărtarea barierelor dintre diferitele zone ale Europei.-

&& La 17 Iunie 93 Ducesa de Kent,61 ani,a fost primită în Biserica Romano-catolică printr'o ceremonie ce-a avut loc la Arhiepiscopia din Westminster,la Londra.Se socoteşte că circa 20.000 anglicani trec anual la catolicism. "Convertirea" ducesei a fost provocată de decizia sinodului anglican,luată cu două treimi din voturi,de a admite femei în episcopat.-

&& În Franţa se întâmplă anual 40.000 de încercări de sinucidere.Şi totuşi, numericeşte ea este,proporţional vorbind,abia a 6-a pe listă,fiind precedată de Austria,Elveţia,Danemarca,Germania şi Suedia. ("L'Homme Nouveau",7 Nov.93)

CUI APARŢIN ROMÂNII DIN UNGARIA ?

Fiecare om şi fiecare colectivitate caută un punct de sprijin,relaţii şi alianţe în afară de sine,spre altceva de ordin ceresc şi spre altcineva de ordin pământesc. În urma acestor străduinţe, se ajunge la o apartenenţă la ceva, prin care omul sau colectivitatea îşi vede asigurat mai ales viitorul său.

La acest viitor reflectează comunitatea românească din Ungaria, la care, în măsura în care ne considerăm fraţi cu ei, ar trebui să ne gândim şi noi,cei ce ne bucurăm de apartenenţa la un stat naţional.

De recunoscut că o apartenenţă nemijlocită şi sigură o au Românii din Ungaria la acest stat, dar să nu uităm că este vorba tot de un stat naţional, în care,după cum este şi normal, totul este orientat şi angajat spre susţinerea şi prosperarea etniei majoritare, implicit favorizate. Dată fiind această situaţie,- etnia românească,pe lângă apartenenţa civică la statul maghiar,instintiv se orientează şi se consideră ca aparţinând naţiunii cu care are comun: origina,limba,tradiţia,mentalitatea,obiceiurile şi credinţa. Toate aceste valori, fiind spirituale,ele nu cunosc graniţe teritoriale. Dacă recunoaştem acest adevăr, atunci nu ne este iertat să ne considerăm desprinşi de fraţii români de peste toate graniţele, mai ales acum când cele de răsărit apar din ce în ce mai estompate,iar unitatea naţională spirituală din ce în ce mai prosperă.

Progresele realizate în răsărit sunt într'adevăr avantajate de o comunitate mare,de ordinul milioanelor,- ceea ce,însă,nu ne îndreptăţeşte a uita de comunitatea mai mică din Sud,sau a zecilor de mii din Apus. Să recunoaştem că există o nepăsare şi o neglijenţă regretabilă faţă de această minoritate românească din Ungaria. =In mod sigur, ea simte şi îşi dă seama că singură nu poate rezista prea mult! Ea este o realizare a istoriei, respectiv a unităţii culturale a tuturor Românilor din fosta Austro-ungarie, când se afla în comunitatea culturală şi religioasă a întregei Transilvanii. Spre o comunitate culturală şi religioasă trebuie să aspirăm astăzi, dacă vrem să ne considerăm urmaşi demni ai trecutului istoric. În acest sens şi în acest scop, toate instituţiile noastre culturale şi religioase trebuiesc a se angaja în sprijinul celor de peste hotare.

Să nu continuăm a uita că fraţii noştri de gândire,credinţă şi simţire se pot întreba: Oare noi cui aparţinem? Să devenim deplin conştienţi că ei ne aparţin nouă şi să ne obligăm a comunica cu ei şi a face tot ceea ce este posibil ca ei să se considere că sunt ai noştri şi fac parte din aceeaşi comunitate etnică şi spirituală.-

Pr.Ic.Stavr.Pavel Ardelean,vicar; Pr.Dr.I.O.Rudeanu

APEL CĂTRE MAME: MAME,NU NE UCIDEŢI !

Noi,copilaşii fără apărare, pe care mamele noastre se pregătesc să ne ucidă în sânul lor, strigăm la voi după apărare. Întoarceţi-le dela gândul cel rău! Amintiţi-le de Maica Preasfântă şi de jertfa ei pentru apărarea Pruncului Dumnezeiesc. Nu lăsaţi să fim omorîţi ca şi cei 3.000.000 de fraţi de-ai noştri din ultimii ani, care n'au mai văzut lumina zilei, ucişi fiind de mamele lor creştine. Vrem să vă vedem, să vă spunem: "Mamă" şi "Tată", "Fraţi" şi "Prieteni". Vrem să fim lângă voi şi să ne ajutăm împreună, să vă răsplătim cu iubirea noastră. Dragi mame, noi vă iubim.- (Victoria,8.IX.93,Naşt.Maicii Domnului)

- APEL LA DREPTATE ÎN TRANSILVANIA.- De 45 de ani Românii din Transilvania sunt divizaţi sufleteşte,după ce regimul comunist le-a răpit celor aproape două milioane de Români Uniţi cu Roma dreptul de a-şi mai manifesta cultul religios, luându-le prin forţă bisericile,pentru a le da cultului ortodox.Nici astăzi ,la peste 4 ani după revoluţie,Românii Uniţi nu şi-au reprimit bisericile,instiuţiile şi bunurile. Mai mult,ei sunt ţinta calomniilor şi ameninţărilor pe întregul teritoriu al Transilvaniei. Avem mărturii scrise în acest sens din nenumărate sate şi oraşe ardelene. Toate acestea au adâncit diviziunea sufleteacă dintre farţii "celor două strane româneşti",care trăiau în armonie înainte de năvala bolşevismului dela Răsărit. Zeci de mii de ardeleni de toate religiile şi naţionalităţile au semnat pentru "Noul Memorandum",care cere dreptate pentru Românii Uniţi.Aceasta ar aduce multă stabilitate în Transilvania,spre binele tuturor locuitorilor ei şi al românismului.- Pr.Prof.Dr.Anton Moisin

Str.Stadionului 10/4,2342 VICTORIA/Braşov

NOTĂ.- VATRA a aderat la Memorandum; adresa pentru aderare e cea de mai sus.

&& La 1-7 August a avut loc tabăra de vară dela Câmpul Românesc al Asoc.Culturale Române din Hamilton/Canada.Dl George Bălaşu a salutat pe oaspeţi,veniţi din Europa şi America.Au ţinut conferinţe: Marilena Pintilie/Bacău,Florica Baţu Ichin,preoţii petre Popescu,Ichim,Calciu şi Victor Crişan,prof.Halmaghi,Popescu Prahovaru.Ionela Prodan s'a prezentat cu un concert de muzică populară.S'a făcut şi obişnuita excursie la Cascada Niagara.-

CALVARUL BISERICII ROMÂNE DIN BASARABIA

Prin prezenta Mitropolia Basarabiei, Biserică ortodoxă autonomă locală din cadrul Sfintei Patriarhii Române, succesoarea de drept a Mitropoliei Basarabiei de până la ocupaţia sovietică, e nevoită să se adreseze Dv în legătură cu tratamentul discriminatoriu căruia sunt supuşi credincioşii şi clericii noştri de către autorităţile de stat ale Republicii Moldova şi de către autorităţile bisericeşti ale Patriarhiei Ruseşti de la Moscova.

Ne exprimăm întreaga deziluzie în legătură cu acţiunile Guvernului Republicii Moldova, care în vorbă aderă şi respectă legile locale şi documentele internaţionale privitoare la drepturile omului, iar în realitate pune obstacole intenţiei de intrare în legalitate a cultului nostru. Din momentul aderării Republicii Moldova la ONU şi la alte organisme internaţionale autorităţile de stat au recunoscut şi s'au angajat să respecte normele de drept internaţional, având, de asemenea, obligaţia de a crea şi un cadru democratic pentru activitatea cetăţenilor săi. Spre regret, realitatea demonstrează contrariul. Guvernul de la Chişinău, refuzându-ne dreptul constituţional elementar de a practica liber, ne impune un regim de ilegalitate. În acelaşi timp, Prezidentul, care se declară şi ar tr bui să fie garantul respectării drepturilor constituţionale, nu întreprinde absolut nimic pentru ameliorarea situaţiei noastre, cu toate că a fost sesizat în repetate rânduri. În conformitate cu prevederile legii, Mitropolia a depus la 8 Octombrie 1992 la Guvern statutul său de organizare şi funcţionare. La 21 Octombrie 1992 s'au prezentat avize favorabile asupra statutului de către organele de resort. În acelaşi timp, Guvernul a intervenit cu o atitudine părtinitoare în favoarea Patriarhiei Moscovei şi structurilor sale, care în urma expansiunii necanonice şi abuzive din 1940 s'au stabilit în teritoriul actual al Republicii Moldova. Într'un spirit total antidemocratic Guvernul pune intrarea în legalitate a cultului nostru în dependenţă de un alt cult religios.

Trebuie menţionat faptul că Mitropolia Basarabiei a fost înfiinţată în deceniul trei al acestui secol (anul 1925) şi n'a fost desfiinţată de nimeni niciodată. Drept consecinţă a desmembrării din 1940 a României în urma aplicării prevederilor protocolului adiţional secret al pactului Ribentrop-Molotov, Patriarhia Moscovei a anexat ilegal şi necanonic teritoriul canonic al Mitropoliei Basarabiei din cadrul Sfintei Patriarhii a neamului românesc.

Până în prezent instituţia noastră n'a putut să-şi continuie liber activitatea din cauza ateismului militant, a românofobiei violente şi a genocidului spiritual, ridicate la nivelul politicii oficiale de stat. Majoritatea preoţilor şi sute de mii de credincioşi ai Mitropoliei noastre au fost nevoiţi să se refugieze. Alţii au fost exterminaţi fizic şi psihic. Puterea Sovietică ocupantă a distrus ierarhia bisericească românească din Basarabia, declarând pe ierarhi "duşmani ai poporului". Patrimoniul bisericesc a fost confiscat în mod abuziv de către Stat. 90% din edificiile de cult au fost închise şi profanate. Ni s'a interzis contactul cu Patriarhia Neamului.

Din păcate, injustiţiile şi suferinţele la care am fost supuşi, n'au luat sfârşit nici până în prezent. Ni se refuză fără niciun motiv sau explicaţie dreptul legal la libertatea de organizare şi manifestare religioasă legală. Se constată din partea autorităţilor de Stat dela Chişinău o abatere premeditată de la Constituţia Republicii Moldova şi de la Legea despre Culte a Republicii Moldova, adoptată la 24.3.1992, de la Declaraţia Adunării Generale a ONU din 25.11. 1981, de la rezoluţiile Comitetului Internaţional pentru Prevenirea Discriminării şi Protecţia Minorităţilor Nr 728 F (XXVIII) şi Nr 1503 (XLVIII).

În cazul nostru mai sunt încălcate flagrant şi alte documente: 1. Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, elaborată de Consiliul Europei şi semnată la 4.11.1990; 2. Actul final al Reuniunii de la Viena a reprezentanţilor Statelor participante la Conferinţa pentru securitate şi cooperare în Europa (4.11.1986-19.1.1988); 3. Actul Reuniunii de la Haga a Conferinţei pentru Dimensiunea Umană a C.S.C.E. (art.40, 40.1, 40.2).

În legătură cu cele expuse mai sus, rugăm pe toţi Românii să ia atitudine în chestiunea legalizării de către autorităţile de Stat a Mitropoliei Basarabiei, autonomă şi de stil vechi, sesizând Guvernul, Preşedintele şi Parlamentul Republicii Moldova, cerându-le respectarea drepturilor omului şi neadmiterea discriminării în republica noastră a Românilor ortodocşi cari au revenit în cel mai firesc mod la sânul Bisericii Neamului - Patriarhia Română. Cu nădejde în unul Dumnezeu, (+) PETRU, Episcop de Bălţş şi Locţiitor de Mitropolit al Basarabiei

&& La Kitchener/Canada s'a sfinţit la 25 Apr.93, în sobor de 5 preoţi, locul unde se va construi biserica. P.S.Natanael "a tras prima brazdă" (Rădăcini, Mai 93).

DUPĂ 50 DE ANI, LA MINE-ACASĂ

Când îmi sosea, în America, "Basarabia voevodală", eu mă găseam chiar în Basarabia voevodală a marelui Ştefan, cu cetăţi pe Nistru şi mânăstiri frumoase. Dumnezeu m'a învrednicit ca, exact după 50 de ani -Aug.1943-Aug.1993- s'ajung să-mi văd satul natal, Ulmu/Lăpuşna,- sat în care s'a născut, cred că ştiţi, şi fratele şi camaradul nostru Ion PALAMARCIUC(Vane), căzut sub gloanţele lui Carol al doilea şi gen.Argeşanu, la Chişinău, în noaptea de 21/22 Septembrie 1939.

La Chişinău am găsit, după 50 de ani de despărţite, pe fratele meu Grigore şi două surori, Varvara şi Marioara. La Bălăureşti, lângă Nisporeni, am găsit mormântul scumpului meu tată Toma Frunză, decedat la 27 Aug.1980 după ce se întorsese din Siberia. Scumpa mea mamă Evdochia Frunză, născută URSU, şi cu sora Ana au căzut răpuse de munca forţată în lagărele dela KRAPINA, nord de Tobolsk, raionul Dubravnaea,- unde temperatura ajungea la 50-60 grade, de crăpau termometrele, cum spune fratele Grigore. Acolo au fost puşi la lucru de pădure, să taie copaci mari cu ferestrăul de mână, 2 persoane. Lucrul se executa fără nicio supraveghere profesională, numai paza era serioasă. Criminalilor le era frică să nu fugă careva de acolo! La 10 Nov.1958, în toiul iernei, un copac mare cade peste sora şi o omoară pe loc. Mama, care era la câtiva metri şi vede scena, cade leşinată şi la 23 Aprilie -Sf.Gheorghe 1959- se stinge şi ea. Acum sunt amândouă îngropate acolo. Sperăm să le putem aduce acasă, în Basarabia. În anii 1960-61-62, fraţii Grigore şi Nicolae şi celelalte două surori se întorc la Chişinău, dar Nicolae era bolnav, a mai trăit până 1987, şi a murit la Chişinău.

Cred că în cei 42 de ani, de când primesc Vatra, v'am mai scris că familia mi-a fost deportată în Siberia. Acum am aflat şi amănunte. Tata a fost deport la 25 Aug.1944 când se refugia cu familia, după capitularea României(23 Aug.1944). Au fost opriţi de tancurile ruseşti la Leuşeni, pe malul Prutului, când aşteptau să-l treacă dincolo, la Huşi. L-au arestat imediat - şi nu l-a mai văzut nimeni până în anul 1960, când s'a întors, cu alţi consăteni, acasă. Nu i-au lăsat să locuiască în sat, i-au trimis cu domiciliu forţat la Cernăuţi. Prin anii 1978-79, fiind foarte bolnav, l-au lăsat să vină la o soră la Bălăureşti,- unde s'a stins. Mi-a lăsat multe notiţe despre viaţa lui din mai multe lagăre siberiene.

Pe mama, doi fraţi şi trei surori i-au întors, dela Leuşeni, la Ulmu,- dar la 6 Iulie 1949 i-au deportat şi pe ei, după ce supravieţuiseră foametei mari din anii 1946-47; Dar după ani, cum am mai spus, cei rămaşi în viaţă sau întors acasă.

Viaţa la Chişinău şi în general în Basarabia e foarte grea şi scumpă, mai prost ca în România. Însă Românul e învăţat cu munca şi cu belelele...

Eu când am plecat, am lăsat acasă la Ulmu o troiţă frumoasă, mică, sculptată, proiectată ca lucrare de sfârşit de an şcolar la Liceul industrial din Chişinău în anul 1939. Această troiţă a fost salvată de o mătuşă de a mea după ce mama a fost deportată. A păstrat-o şi a spus la tot satul: "Eu nu voi muri până când nu vine nepotul Sandu să i-o dau!" Aşa Dumnezeu a împlinit vorbele ei, acum după 50 de ani am găsit-o la 83 de ani şi mi-a înmânat troiţa. Mai mult/ Nişte rude de ale noastre: Vasile Guţu cu fiul său Nicolai -pictor şi sculptor vestit acum şi care a fost botezat de mama în Siberia- s'au întors şi ei în sat şi, după independenţa Basarabiei în anul 1990-91, au luat troiţa dela mătuşa Paraschiva, au construit-o mărită, au sculptat-o şi au ridicat-o ca monument, aşa cum vedeţi pe fotografiile alăturate şi ziare, în memoria celor ce au căzut pe meleagurile îngheţate ale Siberiei, cât şi în onoarea mea...

Vă trimit obolul meu - şi ţineţi Vatra sus! Un interviu mi-au publicat în "Moldova suverană", un altul în gazeta locală de aici. Aş dori să ştiu la ce instituţii din Basarabia aţi trimis cartea Dv, la care publicaţii, la cari oameni din linia întâia, poate e nevoie de niscai completări.-

Alexandru Frunză

&& "Soldatul Bojin Virgil" contestă lui Ion Antonescu, în "Învierea"(Martie 1993), titlul de "mareşal". Decretul Regelui Ferdinand conferă acel titlu numai generalilor în viaţă cari acum erau în retragere şi comandaseră cel puţin 3 luni în câmp de război o mare unitate militară,- condiţii pe care le împlineau atunci, în 1926-1927, doar Averescu şi Prezan. Or Antonescu, care abia trecute 3 luni dela începerea războiului, s'a şi grăbit să se proclame mareşal,- din acestea trei condiţiuni nu îndeplinea decât una: că era în viaţă! Încolo: nici general în retragere nu era, ci activ, nici nu conducea, pe front, vreo mare -sau mică- unitate; dar poate i s'a pus în cont şi lupta contra legionarilor...

&& Dispunem de un mic stoc de exemplare din Cartea Căpitanului "Pentru legionari",- reprodusă după ediţia "princeps" de la Sibiu, 1936, fără retuşări, adaose sau adaptări, făcute de chemaţi şi nechemaţi. Se poate avea, ca şi "Prin Basarabia voevodală", cu 30 de mărci, sau echivalentul în monedă convertibilă.-

RĂVAŞ DIN BASARABIA UITATĂ

Necesitatea de a avea contact cu Dv am simţit-o întruna,în deosebi când dintr'un motiv sau altul mă ciocneam cu unele teme politice,de destin naţional. Din pricină că în ultimii ani populaţia în Basarabia este foarte politizată, această necesitate o am destul de des.

La 27 Februarie au fost aici alegeri pe bază de partide.Părtaşi ai Frontului Popular Creştin-Democrat,resimţim pierderile ce-am avut,scăzând sub orice aşteptări.Căci altele erau aşteptările,când am pornit mişcarea de eliberare.

În 1988,,instituţiile superioare de învăţământ,liceele,şcolile profesionale tehnice,- toate erau cu predare în limba rusă.Excepţie făcea institutul pedagogic,care pregătea cadre didactice pentru şcolile naţionale.Numai şcoala primară aveam posibilitatea s'o terminăm în limba "moldovenească".În profesia cea mai simplă,,şofer sau lăcătuş,- cu un coleg,tot român,nu puteai discuta pe temă profesională în limba maternă;din simplul motiv că nu cunoşteai terminologia,ea fiind studiată în limba rusă.Când ne-am născut noi,trecuseră mulţi ani de când fuseserăm rupţi de Ţară. În răstimp civilizaţia s'a desvoltat,au început să apară şi la noi maşini,utilaje,etc.,ale căror nume în română noi nu le-am moştenit dela părinţi,ci au fost învăţate în limba rusă. Chiar dacă toţi membrii unui colectiv erau români,şedinţele trebuiau obligatoriu să se ţină în rusă.Emisiunile radio şi TV la fel,în majoritate.

După astfel de tratamente, o limbă română cât de cât curată o puteam vorbi numai la bucătărie.. O parte din lepădăturile naţionale au început să-şi dea odraslele la şcolile primare ruse.Mecanismul de îndoctrinare cu idei comuniste era foarte bine pus la punct.Ni se spunea că numai comuniştii luptă pentru dreptate şi pace. c) la capitalism oamenii bogaţi exploatează pe cei săraci. Dacă în România mai veneau,sau plecau în Occident,unii cetăţeni,la noi această posibilitate era complet exclusă.Excepţie făceau puţine persoane,de sute de ori verificate de CGB.Adevărul de pe alte meleaguri,aici nu ajungea.Majoritatea era convinsă că la noi e cel mai bine de trăit.În aşa împrejurări s'au născut,au crescut şi au ajuns şi spre bătrâneţe unii...

Dar totuşi adevărul nu putea fi complet strangulat.Mai erau în viaţă bătrâni,mai ajungeau,fie şi bruiate,voci ale posturilor de radio străine.Doamne fereşte dacă mai dura mult "binele" acesta! Limba română fiind restrânsă din toate părţile,era amestecată cu multe cuvinte ruseşti,cu perspectiva de a dispărea cu totul. Starea aceasta atingea la suflet pe oamenii cinstiţi.

Datorită lui Gorbaciov,care permisese puţină democraţie,lumea a început să-şi manifeste şi public nemulţumirile.În acel timp terminasem Universitatatea şi mă aflam cu serviciul la Chişinău.Un grup de intelectuali au organizat în oraş cenaclul "Mateevici".În club se cântau cântece patriotice.Dar cei mai îndrăzneţi strecurau şi îndemnuri: ce trebue să facem mai departe,care e rolul nostru... Şedinţele se petreceau în fiecare duminică.Aşteptam cu nerăbdare această zi,căci la cenaclu te aflai între oamenii tăi,îţi dădea puteri,era ceva de neredat. Însă aceasta era o insulă,căci întorcându-te în oraş,totul era pe vechi. Posturile cheie erau ocupate de ruşi,cari se străduiau prin toate mijloacele să înăbuşe această organizaţie.

Şedinţele se petreceau într'un parc,la un teatru de vară.La sfârşitul toamnei anului 1988 numărul oamenilor la şedinţe atingea cifra de 15-20 de mii.Începeau să vină duminica la Chişinău oameni din întreaga republică,căci aici era "Meca Basarabenilor",aici se adunau cei pe care-i durea sufletul de soarta acestui pământ... Prin luna Decembrie numărul participanţilor atingea cifra de 40-50 de mii! După cenaclu începusem să venim în centrul oraşului,în faţa clădirii guvernului,şi să strigăm "Limbă de stat,grafie latină","Jos mafia comunistă...

Odată,după ce ne săturasem de scandat lozinci în piaţă,un om simplu din mulţime -nu din conducerea cenaclului- a propus să mergem în marş pe strada principală (Lenin),actuala Ştefan cel Mare. Mulţimea,ca la 50-60 de mii de oameni,l-a urmat.Circulaţia s'a blocat. După aceea Ziare,radio şi TV criticau grupul de extremişti care a provocat dezordine în oraş,dar micşorând numărul participanţilor.Unicul ziar care reda adevărul a fost "Literatură şi Artă".

Următoarea duminică,după cenaclu veneam în piaţă,dar la ieşirea din ea spre artera principală,un număr mare de poliţişti ne-a barat trecerea. Fără să ne spună nimeni am început să spargem acest cordon.Jumătate din mulţime reuşi astfel să treacă peste ei în partea cealaltă,dar ei se mobilizară îi încheiară din nou cordonul,încât rămăsesem împărţiţi în două.Cei care trecuserăm am început din nou să forţăm cordonul din spate,iar cei rămaşi să forţeze din faţă, reuşind astfel să ne reunim. Imperiul sovietic începea să se clatine.În primăvară,la monumentul lui Ştefan cel Mare vreo 10 oameni au declarat greva foamei

în susţinerea camarazilor arestaţi.Greva era sprijinită de manifestaţii.Sub presiune s'a obţinut eliberarea arestaţilor.S'au obţinut biruinţe la alegerile din sovietul Uniunii dela Moscova.Din partea Basarabiei,ca deputaţi,au nimerit şi mulţi frontişti.

La 27 August 1989,la Chişinău Frontul Popular a organizat "Marea Adunare Naţională".La ea au participat circa 500 de mii de oameni,adică a opta parte din populaţia întregei republici. Aici se ia hotărîrea ca să se aplice toate puterile şi metodele ca limba moldovenească (aşa atuncea i s a zis) să fie readusă în drepturile ei, şi să fie îmbrăcată în haina ei firească,grafia latină. Tot poporul s'a pus în genunchi şi a ridicat mâna cu două degete în sus în semn de victorie. Sub presiuni necontenite din toate părţile,la 31 August 1989 Sovietul Suprem este nevoit să declare limba moldovenească limbă de stat, şi a adoptat grafia latină. Drept răspuns,colectivele de rusofoni au început să declare greve,pe motiv că li se lezează drepturile.Ei doreau -şi doresc şi azi- tot timpul să stea călări pe băştinaşi.În raioanele de est,şi la sud,la găgăuţi,legea despre limbă nu se respectă nici până astăzi.

În iarna lui 1989-90 a urmat lupta pentru alegerile parlamentare.Frontul având o poziţie puternică,la el au început să adere foarte mulţi comunişti,aruncând carnetele de partid.Frontul a c)ştigat 130 de locuri din 380.La primele şedinţe a fost adoptat,ca drapel de stat,Tricolorul,şi imnul "Deşteaptă-te Române".De la primele cenacluri şi până la arborarea Tricolorului pe clădirea Parlamentului am trait cea mai frumoasă perioadă a vieţii mele! Era ceva fantastic, e greu de redat plăcerea pe care o aveam.Tot oraşul plin de inscripţii cu grafie latină,se schimbau denumirile străzilor,se dărâmau statuile idolilor comunişti,se trecea liber în România,pretutindeni fâlfâirea tricolorului...

Pe urmă,au venit alte timpuri.Odată ajunşi deputaţi,cei intraţi în Front precum calul troian s'au îndepărtat de platformă,prmind diferite funcţii. Încercând trecerea la economia de piaţă şi neducând-o la bun sfârşit,starea economică se înrăutăţeşte.Nefiind pe plac Moscovei nesupunerea noastră,ea acţionează negativ prin toate pârghiile economice.Oamenii simpli,îndrumaţi de comunişti, pun vina greutăţilor pe seama Frontului.În vechiul parlament,din 130 rămăseseră până la urmă 27 pe poziţiile Frontului.Preşedintele Snegur ţine seamă de raportul de forţe; acum când s'a schimbat situaţia,şi-a schimbat şi el poziţia şi comportarea politică.Frontul aflându-se în opoziţie,este duşmanul de moarte al preşedintelui. Dacă eşti membru al Frontului,te poţi aştepta la ocări,şi chiar la bătăi în orice clipă.Aşa fiind,mulţi au părăsit rândurile,ca şobolanii nava periclitată. Dar asta are şi o latură pozitivă.Frontul începe să se consolideze,devenind o organizaţie mai curată şi mai fermă în idealurile sale,, cu toate că numericeşte e mai restrâns.

Rezultatul dela alegeri este următorul: Frontul şi intelectualii,ambele de orientare naţională, 18%; comuniştii,mascaţi cu altă denumire, 22%; agrarienii, tot comunişti mascaţi, 43%. Nu ne rămâne altceva decât s'o reluăm dela capăt, deci să purcedem la luptă.Idealurile trebuiesc îndeplinite.Am trăit cea mai frumoasă clipă când s'a arborat Tricolorul pe clădirea Parlamentului.Sper să mai trăesc una,când ne vom uni cu Ţara.Să ne ajute Dumnezeu!

Vitalie Moscalu

&& Românii din Paris s'au adunat în seara de 10 Noembrie în faţa ambasadei ruse pentru a protesta împotriva tâlhărescului proces de la Tiraspol al grupului Ilaşcu şi a cere liberarea acestor bravi români basarabeni.O delegaţie compusă din Dna Cristina Tuduri,N.Lupan,Gr.Filiti şi Ion Ghica a fost primită înăuntru,unde a explicat cazul dela Tiraspol şi situaţia în general a Basarabiei.-

&& Reuniunea organizată la Sibiu şi Alba Iulia,26 Nov.-2 Dec.,de Fundaţia Culturală Română pe tema "Unitate istorică - unitate culturală",a votat două moţiuni: una,cu privire la procesul banditesc de la Tiraspol,prin care se cere intervenţia autorităţilor internaţionale şi strămutarea acestuia la autorităţile legitime dela Chişinău,"căci nu putem intra în mileniul trei în cuşti şi cu sentinţe de inchiziţie barbară"; a doua aseamănă situaţia dela Tiraspol cu cea din Cernăuţi,unde se fac tot felul de greutăţi băştinaşilor prin interzicerea ziarului "Plai românesc",şicanarea societăţii "Mihai Eminescu" şi a învăţământului în română,procesul contra animatorului vieţii culturale şi spirituale româneşti Vasile Tărăţeanu şi cere încetarea acestor abuzuri,contrare omeniei, bunei convieţuiri şi angajamentelor internaţionale.-

&& În seara Bobotezei a avut loc la Biblioteca Română din Freiburg obişnuita reuniune anuală.Pr.D.Em.Popa a stropit localul "cu isop"; după prelegerea prof. Wallner,baritonul Marius Cosmescu a cântat din Lavater,Franck,Verdi,Enescu,A. Eliade,Scheletti.S'a asociat şi publicul cu colinde,în timpul bogatului bufet...

UN CHESTIONAR BINEVENIT

Au mai fost şi sunt în lume popoare sfâşiate de granițe impuse cu forța -Coreea,Germania,Vietnam,Yemen,etc-,dar nicăieri nu s'a mai efectuat încă o rupere distrugătoare,ca în teritoriile româneşti ocupate de sovietici în 1940 şi după 1944,unde s'a inventat şi impus cu arma o națiune,o limbă şi o cultură -inexistenta moldovenească. În plus,Românii din teritoriile repartizate brutal Ucrainei -nordul şi sudul Basarabiei,nordul Bucovinei şi nordul Maramureşului- au fost supuşi,simultan cu asuprirea sovietică necruțătoare,şi unui desfigurător proces de ucrainizare,rusificare,asiatizare,etc. Dacă pentru cetățenii actualei Republici Moldova există un interes relativ oficial în direcția inventarierii şi reparării cumplitelor suferințe,pentru confrații noştri din celelalte teritorii naționale acest interes este strict conjunctural.

De aceea,la 30 Martie 1991 s'a desprins din Societatea pentru Cultura Românească "Mihai Eminescu" şi s'a înființat,la Cernăuți,Societatea "Golgota"(preşedinte Petru Grior),al cărei membru de onoare,alături de Vasile Levițchi,Mihai Moroşanu şi Arcadie Suceveanu,am fost ales,fiindcă s'a întâmplat să fiu întâiul din țară care,după război,am vorbit pe unde s: a putut (inclusiv în lumea prin care am umblat),iar după revoluție am scris şi vorbit la radio şi televiziune despre nesfârşitele orori săvârşite în Bucovina şi în alte locuri în care am fost forțați să ne împrăştiem.

Scopul "Golgotei",ca şi al altor societăți asemănătoare,din țară şi din străinătate,este cunoaşterea cât mai detaliată a marilor suferințe, a genocidului etnic căruia i-au căzut victime zeci de mii de ființe nevinovate: asasinați, partizani,prizonieri,deținuți,condamnați pe nedrept,ostateci,deportați,trimişi în diverse războaie purtate de sovietici,emigrați forțat,deposedați de bunuri, persecutați,etc. Astfel se explică,între altele,de ce Românii din nordul Bucovinei au ajuns astăzi la circa 20 la sută, deşi rata natalității este cu cel puțin 10 la sută mai mare la ei decât la celelalte populații de acolo,inclusiv la ucrainenii făcuți fulgerător majoritari,prin profunda alterare etnică şi demografică. Abia 2 la sută din studenții şi 3 la sută din cadrele Universității din Cernăuți sunt români (dacă nu luăm în seamă separarea lor în români şi moldoveni,ale cărei efecte pulverizatoare sunt lesne de intuit).Dar,dacă îi avem în vedere pe zecile de mii de români refugiați din nordul Bucovinei (nu Bucovina de nord,cum se spune uneori,din inconştiență sau deliberat,de parcă ar exista două Bucovine) în 1940 şi cu deosebire în 1944, şi mai ales pe şi mai mulții deportați sau cu naționalitatea schimbată abuziv, proporția demografică şi etnică normală se reface de la sine, indicând fără dubii cine sunt băştinaşii, etern majoritari în aceste ținuturi, dacă nu ar fi fost spulberați cu neagră violență, ținută cu deceniile sub tăcere.

Întrucât această acțiune enormă de restabilire a adevărului implică o anumită urgență şi sistematizare,m'am gândit la antrenarea tuturor celor care pot furniza informații oricât de sumare în legătură cu fărădelegile săvârşite.Evident,vom colabora în continuare cu orice organizație şi instituție care ar dori să ni se ralieze -cu deosebire arhivele civile,militare,particulare,primăriile, parohiile,şcolile,etc-,ca şi cu orice persoană dornică a se angaja în luminarea cauzelor nelegiuirilor amintite. Pentru un plus de eficiență,am alcătuit un chestionar,cu următoarele puncte: 1. Cine informează -nume,adresă,etc- şi din ce surse; 2. Numele,pronumele şi locul de orogine al victimelor; 3. Natura faptelor: asasinați,morți pe fronturile sovietice din 1940 încoace,ostateci,dispăruți,condamnați,deportați,prizonieri,partizani,emigrați,exilați,asasinați în timpul stagiului militar,jafuri,violuri,confiscări abuzive de bunuri,etc; 4. Locul şi data săvârşirii faptelor; 5. Autorii abuzurilor (dacă pot fi identificați cu certitudine,spre a evita echivocurile); 6. Unde se află victimele (dacă trăiesc),şi unde au fost înhumate (dacă au fost); 7. Urmaşii victimelor; 8. Cazuri de naționalitate,nume de oameni şi de localități schimbate arbitrar; 9. Observații şi adăugiri.

Evident,punctajul e numai orientativ,interesând cu precădere autenticitatea mărturiilor,oricât de bogate -cum preferăm- sau de sumare,în vederea alcătuirii unui şir de volume-avem deja materiale adunate- despre apocalipsul prin care încă n'am isprăvit de trecut.Se înțelege dela sine că îi avem,în vedere în primul rând,pe toți bucovinenii,răspândiți în țară şi în lume (indiferent de naționalitate,vârstă,profesie,etc),pe cei căzuți în foametea organizată,în cruzimea instalării şi duratei dictaturii,a colectivizării forțate a agriculturii forțate şi a vieții,ca şi pe toți cei ce au fost pradă -în țară,în teritoriile încă ocupate sau în străinătate- oricărui fel de abuzuri (fie ei bucovineni sau nu),pentru a nu mai îngădui ca legea forței să se repete.Ne interesează orice

fel de mărturii (directe sau indirecte) controlabile,fotografii,documente sau cópii ale acestora,liste de obiecte ce au aparţinut victimelor sau au fost confecţionate de acestea,care ar putea fi cedate sau împrumutate temporar,în vederea alcătuirii unei arhive,a unor expoziţii sau a unui eventual muzeu al suferinţelor îndurate de aceşti fii ai poporului nostru,pe parcursul acestei săptămâni a patimilor,lungă de mai bine de 50 de ani. Să nu uităm,totuşi,că nordul Bucovinei se află de 195 de ani sub ocupaţie străină: 144 sub austrieci (1774-1918), 48 sub sovietici (1940-1941 şi 1944-1991 şi,deocamdată,trei sub ucraineni - cari ezită,semnificativ,să denunţe oficial pactul Molotov-Ribbentrop, preferând "împovărarea" ruşinoasă şi complice cu această moştenire a imperiului sovietic,deşi statul român n´a cedat nicio palmă de pământ şi n´a renunţat niciodată la suveranitatea sa asupra teritoriilor ocupate,din care,constrâns, a evacuat doar administraţia şi armata. De aceea,e un miracol că Românii de acolo -cei mai lipsiţi de drepturi şi terorizaţi până astăzi!- mai sunt astăzi a treia naţionalitate din Ucraina şi a doua din actuala regiune Cernăuţi!

Iată adresa pentru corespondenţă şi răspunsuri: George Muntean,Şoseaua Mihai Bravu 98-106, Bl.D16,Sc.4,Et.4,ap.142, 73266 Bucureşti.-

George Muntean

SĂ NU NE UITĂM MORŢII

În luna Septembrie 1944 sunt demobilizat şi lăsat la vatră.În curtea Centrului de Instrucţie al Infanteriei din Făgăraş îl întâlnesc pe plutonierul Cosma Partenie. Tu ce faci acum? mă întreabă el. Măvoi duce acasă la Nou Român deocamdată, răspund eu.- Eram amândoi făgărăşeni: el de loc din Şona, un sat pe Olt la amont de Făgăraş,- eu din Nou,tot pe Olt,dar la aval. El,cu gradul de plutonier major,era şeful depozitului de muniţie şi armament; eu,furier la biroul mobilizării.

Dupa 23 August 1944, la câtva timp a început epurarea cadrelor din armată, mai ales a ofiţerilor ce participaseră la campania din răsărit,dar şi a celor ce nu prezentau încredere pentru regimul de ocupaţie. Situaţia de nesiguranţă plana asupra tuturor ofiţerilor din Centrul nostru de Instrucţie;,deşi nu fusese unitate operativă,acesta avea totuşi o situaţie specială,căci pregătea companii anticar de trimis pe front la cererea Marelui Stat Major.

În una din zile aud c´au fost deblocaţi maiorii Ioaniţescu,Roşca,Albu şi alţii.După scoaterea din cadrele armatei,unii ofiţeri rămâneau într´o stare materială precară.Pentru a putea face faţă greutăţilor şi nefiind pregătiţi în alt domeniu, ei căutau acum orice fel de lucru,bucuroşi când găseau vreo muncă necalificată,ca încărcatul vagoanelor cu sfeclă şi cartofi. Întâlnesc pe plutonierul Cosma Partenie,supărat foc. Hai mă să-ţi dau armament! îmi zice el; am armament mult,captură de război şi neînregistrat! Ce să fac cu el? zic eu - că doar aşteptăm să se facă pace.- Spune-mi şi mie -mă întrebă el- de unde au plecat ruşii de bunăvoie şi până n´au fost scoşi cu forţa? Tu nu ai văzut pe maiorul Ioaniţescu încărcând vagoane cu cartofi? Eu nu l-am văzut,răapund. Dacă te duci să-i vezi,-că sunt mau mulţi ofiţeri la încărcat vagoane- nu te apropia de ei,că oamenii sunt necăjiţi şi nu se vor simţi bine. Dar tu când ai de gând să vii să-ţi dau armament? Te rog nu întârzia,să nu vină vreo dispoziţie de înregistrare,sau să-l ridice,sau sg-l transfere la alt depozit.

Şi m´am dus,am luat un pistol parabel calibrul 9,de buzunar,semiautomat , două pistoale automate şmeiser,tot 9 mm,cartuşe vreo 500 bucăţi,pentru ele,şi 5 grenade de mână chiser. Ia-ţi armament,mă îndemnă Partenie, că ce-ai luat tu e nimica toată,acum pot să-ţi dau! Eu atunci nu intuiam şi nu aveam de unde şti ce va mai urma,iar când mi-am dat seama de situaţie era mult prea târziu! Mai apoi am intrat în legătură cu unele din grupurile de luptători din Munţii Făgăraşului,armamentul meu era foarte bun,dar mult prea puţin...

Partenie a fost un luptător dârz,neînfricat până la moarte,câte riscuri nu şi-a asumat cărând cu motocicleta personală cu ataş armament luptătorilor din munţi,Ptnă în ziua când,trădat,a fost arestat. A urmat anchetarea,,judecarea de către tribunalul militar şi condamnarea la moarte prin împuşcare.

Întâlnind mai târziu în Făgăraş pe soţia lui,am întrebat-o ce mai ştie de soţul ei... Mi-a răspuns că a fost condamnat la moarte de un tribunal militar, dar nu ştia de care: "Eu nu am fost citată; am mai auzit c´ar fi fost împuşcat la Jilava,dar nu ştiu ceva precis,oficial nu am primit nimic".

Partenie, tu ţi-ai făcut mai mult decât datoria,ca român din Ţara Făgăraşului! Iar trupul tău îşi doarme somnul în loc neştiut de nimeni,fără cruce şi flori la cap.Dumnezeu să te odihnească!-

Ioniţă Greavu

&& Pelerinajul la Soultzmatt va fi la 11 Iunie.-
&& Noul cod poştal pentru Freiburg: 79106 (în loc de 7800).-

ŢIGANII ŞI MONARHIA

În 22 Septembrie şi 6 Noembrie televiziunea germană a transmis două emisiuni, de câte 45 de minute, despre Sinti şi Roma, ţiganii din România.

Se ştie că aceste două neamuri, originare de undeva din podişul Pamirului, au fost înrobite, cu multe secole în urmă, de popoarele năvălitoare din stepele Asiei, mai ales datorită faptului că, fiind lemnari şi prelucrători de cupru, argint şi aur, practicau meşteşuguri pe care ei nu le cunoşteau dar de care aveau mare nevoie. În felul acesta, cei cunoscuţi ulterior sub numele generic de "ţigani", în decursul istoriei au trecut de la un stăpân la altul, după cum le-au decis soarta războaiele stăpânilor. În Moldova de pildă au fost aduşi ca sclavi, printre alţii, şi de tătari, sau în Muntenia de turci, iar după unele înfrângeri ale acestora, ţiganii au trecut, tot ca robi, în proprietatea Domnului şi a boierilor, deci "din mână în mână". Au trecut secole multe, până când Vodă Alexandru Ioan Cuza s'a milostivit de ei, şi în cadrul marilor ale reforme sociale a dat şi decretul de eliberare a ţiganilor din sclavie., - România fiind poate ultima ţară europeană, cu excepţia Rusiei, care mai avea oficial sclavi şi iobagi.

Nu vreau să scriu o istorie a ţiganilor, care din cauza condiţiilor istorice şi a vitregiei soartei au împânzit tot globul la fel ca urmaşii lui Ahasverus, legendarul "jidov rătăcitor" (fraţii lor de origine din India în negura vremurilor), fiindcă nu am calitatea, - competent fiind în primul rând M.S.Ion Cioabă, ales anul trecut ca "Rege al ţiganilor de pe trei continente". După cum reiese însă din "Expres Magazin" din 21 Oct.1992, - în luna Ianuarie 1993, tot în România, urma să se aleagă şi un "împărat al ţiganilor" în persoana lui Iulian Rădulescu din Sibiu şi dacă, după câte ştiu, coroana din aur pur a regelui cântăreşte 1,400 kg, cea a împăratului va cântări numai 800-900 grame, greutatea ei simbolică fiind cu mult mai mare, purtătorul ei urmând a domni peste 750 milioane de ţigani din întreaga lume (?), nu numai peste 3,5 milioane din România, după cifrele afirmate de M.S.Ion Cioabă în cazul interviului acordat TV germane în emisiunea din 4 Noembrie. În felul acesta, "împăratul ţiganilor" va împărăţi peste cel mai mare popor din lume după cel chinez! Deci de trei ori mai mare ca cel american ori ca fostul amalgam de popoare sovietice.

Tot M.S.Ion Cioabă, în menţionata emisiune (în care acorda întrevederea cu coroana pe cap), solicita de la Germania restituirea a 30 tone aur şi 60 tone argint, ce ar fi fost confiscate dela ţigani pe timpul regimului nazist şi din care o parte ar fi fost deja returată lor de actualul guvern român (probabil că e vorba de jaful săvârşit de comunişti în cadrul campaniei auriste de după 1947, pentru a le câştiga adeziunea politic). În caz de refuz, M.S. avertizează guvernul de la Bonn că va trimite un milion jumătate de ţigani (deci nu chiar pe toţi, ca să mai rămână şi "de sămânţă" 2 milioane) din România, ca să manifesteze acolo, iar El se va retrage (probabil în "turnul de fildeş" al modestiei naţionale), lăsându-i pe nemţi să se spele pe cap cu supuşii lui. Şi cu aceeaşi ocazie, M.S. mai solicita guvernului german să îi lase pe ţiganii veniţi deja în Germania, să ierneze aici (pe spinarea contribuabilului german), fiindcă în România nu au unde să locuiască! Desigur, până când li se vor construi supuşilor săi (cu banii nemţilor), locuinţe confortabile, - în timp ce aceştia, profitând de ocazie, vor afla o parte din tainele civilizaţiei occidentale, mulţi din ei cerşind cu biletelul de gât: "Sunt refugiat din România", în centrele marilor oraşe germane. Trebuie să recunosc şi faptul că M.S. mărturiseşte cum că în România NU este o prigoană politică ori rasială, iar ei au trăit şi trăiesc în bună înţelegere cu românii, - deşi toţi "azilanţii ţigani" se plâng în faţa reporterilor şi a autorităţilor germane de contrariul. Dar asta fiindcă MS. este şi diplomat, astfel că nu are interes să intre în conflict cu regimul "Emanatului" dela Bucureşti, care nu numai că le-a dat cu mărinimie supuşilor săi paşapoarte, pentru a scăpa de ei, dar şi cu intenţia ascunsă, că aceştia, invadând Europa, să-i compromită pe adevăraţii refugiaţi politici români, şi chiar întregul popor român, încât pentru omul de pe stradă occidental, noţiunea de român a devenit astăzi sinonimă cu cea de Roma, adică de ţigan! În definitiv este şi asta o bună metodă de a izola ţara de Europa, apropiind-o cât mai mult de lumea slavă în care D-sa ar dori-o integrată, spre realizarea visului lui Petru cel Mare, preluat în continuare de urmaşii lui, de toate culorile, spre "slava" lumii slave.

Prin 1966, dacă nu mă înşeală memoria, a avut loc în Anglia un congres mondial ţigănesc, cu care ocazie Iov Ion Ruda, reprezentantul celor din România, a susţinut dezideratul de a li se atribui undeva un teritoriu, ei fiind un popor cu o limbă şi o cultură proprie, pentru a-şi întemeia un stat! Nu cred că ar fi ceva de spus împotria acestei idei, mai ales că sunt şi alte popoare ce doresc să trăiască independente, ca de exemplu cei circa 23 milioane Kurzi, împărţiţi arbitrar de marile

puteri după primul război la cinci state, sau Bascii divizaţi între Franţa şi Spania, sau irlandezii, corsicanii, sarzii, ca şi toate popoarele înglobate cu forţa în colosul ţaristo-comunist, ba încă multe altele, până la urmaşii incaşilor şi ai aztecilor. Numai că, până acuma, singurii care au reuşit oarecum, după ce au fost răsleţiţi în toată lumea, să îşi alcătuiască un stat, au fost doar urmaşii lui Abraham, dar şi aceştia pe spinarea palestinenilor. Astfel că mă îndoiesc că marile Puteri, în ciuda cartei Naţiunilor de care au făcut şi încă mai fac mare caz, şi în care este prevăzut "dreptul popoarelor la autodeterminare", vor accepta pe propria lor piele o asemenea soluţie, ci doar, eventual, în detrimentul altora. Dar, cum se pare că românii au fost şi au rămas "păgubaşii Europei", nu m'ar mira dacă după răpirea Bucovinei, a Basarabiei, a Cadrilaterului şi a plănuitei părţi din Ardeal menţionată în "Harta Europei anului 2000", - în marea lor filantropie pe punga altora, se vor îndura şi de ţigani - la fel de arbitrar ca şi altora în trecut - o părticică din teritoriul României, tranzacţionată tradiţional, după împrejurări şi necesităţi.

Un alt dedesubt al acestei atitudini amicale a regimului din Bucureşti faţă de ţigani este şi acela al problemei monarhice, care le provoacă insomnie comuniştilor, fiindcă în ipoteza unei reinstaurări - deşi foarte problematice - a Monarhiei în România, politica românească ar urma să fie orientată către Occident, deci contrar celei panslave. Şi, din momentul în care cei - pretinşi - 35 milioane de ţigani au fost capabili să se solidarizeze încoronându-şi un rege, iar ceilalţi 20 de milioane de români, unguri, etc., se mănâncă între ei pe naţionalităţi şi în cadrul naţionalităţilor; fiindcă "unirea face puterea", ţiganii, aliaţii regimului, vor majora simţitor şi pe viitor atuurile acestuia, ca şi până acuma, ei fiind cei care au furnizat cea mai mare parte de gardieni torţionari din temniţele româneşti în cap cu celebrul Iamandi, călăul Jilavei.

Dar pe lângă toate astea, cum s'ar mai putea instala şi impune un al doilea rege pe un acelaş teritoriu? Cei doi ar intra neapărat în concurenţă... Şi unde mai pui că dacă plănuita încoronare a unui "împărat", un nou eventual rege nu ar putea decât să fie vasalul acestuia, fiindcă nu se poate concepe ca un "împărat să fie supusul unui rege! "Le ridicule tue!", zice cu înţelepciune francezul. În felul acesta este umilită şi ridiculizată însăşi ideea monarhică din mintea românilor. Ş în plus, monarhul ţigan "ales" de popor se apropie mai mult de anticul monarh ridicat pe scut de ostaşii săi, ca mulţi împăraţi romani, - fiind consacrat pe baza unor merite personale, recunoscute şi acceptate de forţa de apărare a statului, - nu încoronat ca urmare a unor "drepturi ereditare" ce pot aşeza pe tron un nevolnic sau nedemn, cum au fost destule cazuri în istorie!

Rămâne aşadar ca viitorul să ne demonstreze dacă puterea solidară ţigănească în ascensiune va reuşi să se afirme atingându-şi obiectivele - în România evident susţinute de malefica emanaţie a revoluţiei furate, altoită pe ignoranţa şi inconştienţa populară -, ori va fi numai un foc de paie, cu dibăcie manevrat spre folosul unor anumiţi indivizi sau grupări.-

Mihai Delcescu

&& Duminică 5 Decembrie s'a făcut în catedrala Vicariatului Român din Freiburg, după Sf.Liturghie, pomenirea făuritorilor României Mari, a lui Corneliu Codreanu, a Nicadorilor şi Decemvirilor, şi parastasul de 6 săptămâni pentru Constantin Nagacevschi, în prezenţa enoriaşilor şi a altor compatrioţi din Bucureşti, Cluj, München şi Elveţia, într'o biserică ce putea fi şi mai plină. Predica zilei a rostit-o părintele Sorin Petcu, iar păr.vicar D.Em.Popa a spus câteva cuvinte despre cei pomeniţi.- Pentru ctitorii Reîntregirii Ţării s'au oficiat şi la Roma, din iniţiativa lui Nicu Bujin, două parastase: la 27 Noembrie, de către părintele Ştefan V.Popa, ajutat de dl Mircea Birtz, - şi la Decembrie, la vechea biserică din Piazza delle Copelle, de către pr. Ovidiu Horia Pop, prezenţi fiind între alţii, întâmplător desigur, ambasadorul Gh.P.Gheorghiu şi dl Drăgan.-

&& Între 4-10 Septembrie, Sf.Părinte a vizitat Ţările Baltice, începând cu Lituania, - de unde trupele sovietice tocmai fugiseră în ajun: va să zică tot e este adevărată zicala românească, că dracu fuge de tămâie... Notăm că Lituania are 3.760.000 locuitori, dintre cari 2.761.000, adică 73.4% catolici; Letonia, 2.680.000 locuitori, catolici 520.000(19.4%); Estonia, 1.650.000 loc.(1500 cat.).

&& La recensământul din 1990, 365.544 de cetăţeni ai Statelor Unite s'au declarat de origină română. Dintre aceştia, 66.977 în New York; 57.417 în California; 29.675 în Florida; 25.950 în Ohio; 24.832 în Michigan; 23.202 în Illinois; 21.172 în New Jersey; apoi în număr descrescând în Massachusetts, Indiana, Maryland, Texas, Connecticut, Arizona, Washington, etc. (R.A.H.Center, Oct.93).-

&& Comemorarea revoltei din '89 s'a făcut în faţa ambasadei române de la Bonn, 19 Dec., cu pomenirea celor căzuţi, atunci şi de atunci, cuvântări, "imnul golanilor".-

DIN ZIARE,CĂRŢI,REVISTE

- Constantin Stere,la 27 Martie 1918,în Sfatul Ţării de la Chişinău: Unul din reprezentanţii minorităţilor, un rus, a spus că dacă se va face unirea Basarabiei cu România,toată intelectualitatea rusească va pleca de aici! Eu respect acest sentiment, fiindcă toate sentimentele sunt legitime, dar omul la care sentimentele de legătură cu această ţară sunt atât de slabe şi de şubrede, poate să aibă acelaş mod de judecată ca şi populaţia băştinaşă? Poporul românesc n'a venit în Basarabia din afară, el aici s'a născut, aici a fost acel cazan,unde au fiert şi s'au topit toate acele elemente,din care s'a născut poporul român.Noi n'avem unde ne duce şi pe noi nimeni nu ne poate alunga din casa noastră. Un veac fără sfârşit,- noi plecaţi,tăcuţi,conştienţi de slăbiciunea noastră,- noi am dus jugul un veac întreg. Limba noastră a fost interzisă,un veac întreg cartea în limba natală a fost persecutată,ca o otravă revoluţionară.Sacrificii imense făceau aceia cari doreau să-şi însuşească începuturile culturii naţionale. Şi acum,când noi vroim să intrăm ca stăpâni în casa noastră,reprezentanţii minorităţilor n'au dreptul moral de a ne închide uşa în nas.-

- Natalia Gratii,- în "Ţara",11 Aug.1992,Chişinău.- Răposatul meu tată,la sfârşitul vieţii a spus: "N'am văzut un om printre ruşi,numai câini turbaţi".El era flăcău când ruşii l-au ridicat şi l-au dus în Siberia,că nici azi nu am dat de urmele buneilor după tată.Sute de mii de basarabeni,veşnica lor pomenire,sunt acum martori în faţa lui Isus.Tatăl meu a reuşit să fugă din lagărele bolşevice şi s'a refugiat la Bucureşti,iar când mareşalul Ion Antonescu,la 22 Iunie 1941 a ordonat: "Ostaşi,vă ordon,treceţi Prutul!",- el,împreună cu mii de Basarabeni aflaţi în Ţară,şi-au eliberat glia strămoşească de sub jugul ocupaţiei ruseşti. Să îndrăznească să-mi spună cineva că nu s'a făcut dreptate atunci! Tatăl meu o viaţă nu i-a putut ierta pe ocupanţii ruşi.Nu-i pot ierta nici eu.Ei ne-au făcut robi la noi acasă,ei ne-au luat limba,ei ne-au ucis taţii şi mamele,fraţii şi surorile,ei ne-au falsificat istoria.Copilul meu trebuia să fie ce n'am avut dreptul să fiu eu - cetăţean român în Ţara Reîntregită,ROMÂNIA MARE... De multe ori îl aud întrebând dacă luptaţi,dacă mai staţi la strajă,dacă se poate culca liniştit în pătucul său ori să eie şi el arma în mâini.Fiul meu este mic,dar dacă ar fi avut vârsta Dv eu l-aş fi binecuvântat să fie alături de alţi combatanţi în tranşeele de la Cocieri,Coşniţa sau Tighina.Să ştiţi că mereu am fost cu gândul acolo,la Nistru.O să biruim,flăcăi! Voi aţi înfrânt moartea,iar aceasta înseamnă victoria Neamului nostru.-

- Andrei Nirca,- în "Ţara",17 Apr.1993,Chişinău.- Sunt născut în satul Cocieri din părţile Dubăsarilor de peste Nistru.În 1935, criminalii lui Stalin au venit şi la noi pe la 2 de noapte,au sfărâmat uşile,au intrat în casă şi ne-au arestat toată familia.Gospodăria ne-au dus-o în colhoz.Din toţi fraţii şi surorile mele -Călin,Simion,Grigore,Victor,Carpuşa şi Iustina- numai eu,cel mai mic,am rămas viu.Ne-au dus prin Siberia până ne-au lăsat într'o insulă la Severnoe Poberejie Primorski Krai,Svetlaia Buhta.Sora Iustina a murit pe drum, Victor şi Carpuşa au murit de foame şi de sete.Pe câţi am mai rămas ne-au împrăştiat prin lagăre diferite,după care nu ne-am mai văzut niciodată.-

- Andrei Iustin Hossu,- în "Formula AS",Bucureşti,Febr.1993.- Între 1938-40, Legiunea a fost practic decimată...Renăscută în toamna 1940, ea nu mai era decât o mişcare fără cap,fără autentici conducători politici, o umbră din ce fusese în 1937. Sinuciderea politică a Gărzii de Fier,în Ianuarie 1941,nu făcea decât să pecetluiască decesul unui destin tragic,sfâşiat.După 23 Aug.1944... autenticii legionari au susţinut rezistenţa naţională anticomunistă sprijinită de Iuliu Maniu, pătimind şi murind eroic,împreună cu ţărăniştii şi liberalii,în temniţele comuniste,pentru salvarea demnităţii Naţiunii Române şi pentru mântuirea prin Golgota a Neamului Românesc.-

- Virgil Mateiaş,Anii de groază din România comunistă,Madrid 1991.- În închisoare -petre Pandrea- mi-a devenit foarte bun prieten şi a fost în stare să-mi spună că după eliberare ne va chema acasă la el,va scoate în curte tot ce a scris despre şi împotriva noastră şi le va da foc... După ce-i dădusem file din Scriptură, ascunse şi risipite prin saltele, a ţinut să-mi mărturisească o altă onestă ispravă. În timpul zisei Rebeliuni legionare din 1941,fiindu-ne duşman, s'a dus la Jilava,împreună cu Procurorul Capitalei, spre a găsi cadavrele evreilor atârnaţi în cârlige, aşa cum se scria pe atunci,dar,spre marea lui decepţie,nu a găsit nimic.Era minciuna ocultei şi a clicei antonesciene.Au încheiat proces verbal şi l-au depus la procuratură.Dar calomnia a continuat...

Fănică Versescu a fost trimis în judecată pentru acuzaţia că ar fi omorît evrei,ceeace el a tăgăduit mereu şi a fost chinuit pentru asta până la nebunie. Cum nu răspundea la interogator şi pentrucă nu se putea stabili că acuzatul de

faţă este una şi aceaşi persoană cu cel trimis în judecată... instanţa a admis cererea apărătorului de a fi citată familia acuzatului,în speranţa că atunci, prin declanşarea unui şoc psihic, s'ar trezi şi ar ieşi din lumea ce-i întunecase mintea. A venit bătrânul Protopop cu barba albă,s'a apropiat de fiul său din boxă,l-a chemat pe nume,i-a vorbit de toate, apoi mama lui, apoi soţia lui care i-a pus în braţe copilul lor mic ce-i mângâia obrazulşi-l chema să vină acasă. Dar Fănică sta împietrit,străin de tot ceeace se petrecea în jurul lui.Publicul din sală plângea,şi chiar unii din magistraţi lăcrămau discret...

Se mai afla pe atunci la Ocnele Mari Generalul Dumitru Coroamă,care fiind pus să muncească în frig,în spălătorie cu apă pe ciment, a paralizat.Era umilit de un sublocotenent ţigan care striga "drepţi! culcat!",şi-l împingea sub priciu, lovindu-l cu cismele. Eu şi cu acest nobil general eram rânduiţi să curăţăm closetele la miezul nopţilor.Mai erau acolo şi prof.universitar,fost ministru, Mihail Manoilescu, Mihai Popovici,Leucuţia şi Solomon,Vinogradschi...

- Gheorghe Voicu(Vereş),Din amintirile mele...,Bucureşti 1992.- Îmi amintesc de vizita pe care Horia Sima mi-a făcut-o la Universitatea din Cluj,unde eram asistent dorind să discute cu mine situaţia precară a Mişcării, când Căpitanul şi fruntaşii legionari erau închişi... "Nu putem sta cu mâinile în sân,trebuie să ne strângem rândurile şi să acţionăm pentru salvarea Mişcării! Ce facem?".I-am răspuns să respectăm actul de autodizolvare... şi i-am reamintit sfatul Căpitanului: "Să intraţi chiar în gaură de şarpe pentru a vă conservaviaţa până în momentul când fructul politic pentru noi va fi copt"....

Când am aflat că Horia Sima a acceptat să intre în guvernul lui Gh.Tătărăscu... am înţeles,spre regretul meu, că el,sfidând dispoziţia de totală inactivitate a Mişcării... ignorând principiul ierarhiei şi abuzând de psihologia maselor... s'a autopropulsat şi autoproclamat şef al Mişcării Legionare...

- **August Scriban**,Toate drumurile duc la Roma,- în Pagini despre catolicism,- Cluj 1992,- Înveninaţi de slavonism,- noi care,singurii din toată latinitatea,păstrasem nobilul nume de Roman,ne ţineam într'o poziţie duşmănoasă sau duşmănoasă faţă de Roma,cedând de bună voie locul nostru ungurilor sau polonilor,care s'au folosit de binefacerile culturii latine şi,prin aceasta,au jucat în istorie un rol mult mai important decât al nostru. În zadar ne îmbia papa să ne întoarcem în luminosul palat părintesc: noi ne îndesam în întunecosul bordei slavonesc,unde ne deprindeam să urîm rasa noastră latină ilustrului nume de Latin înţelesul de "liftă",Ce nelegiuire!... Augustin Popa: Noi credem nedirit în biruinţa finală a adevărului care curge în sângele nostru şi batela porţile minţii noastre.-

&& La 22 Noembrie au fost identificate,la Madonna del Pascolo-Roma,într'un sarcofag de ciment dintr'o criptă amenajată în 1973/74,osemintele marelui român,Episcopul Inocenţiu Micu-Clain.Erau de faţă preoţii Prunduş,Sabin Dăncuş Ovidiu Horia Pop,studenţii teologi Mircea Birtz şi Petre Tămaş,surorile bazilitene Valentina,Ioana,Maria,Laurentina,dl Adrian Grigoriu dela TV Română,etc.

E vorba ca osemintele să-i fie aduse în ţara pe care urgia ungurească l-a silit s'o părăsească acum mai bine de două veacuri: "sperăm că-l vom putea vedea pe cel ce ne-a trezit la viaţa naţională,întors acasă",ni se scrie din Roma.-

&& Dl Ing.Gh.Mazilu, care a "petrecut" 7 ani "în ghiarele securităţii",ne relatează cazul unei şinării oficiale din ţară,- unde,trimiţând unui nepot 100 de dolari şi plătind speze 23 de franci elveţieni,- Banca Agricolă Buzău i-a mai furat şi ea 25 de dolari,predând numai 75! Această bişniţă oficială ilustrează situaţia generală din ţara ocupată de ucenicii lui Ceauşescu.-

&& Câţiva scriitori din ţară: Ana Blandiana,Mircea Dinescu,Al.Papilian,Groşan,etc.,au avut în serile de 14-15 Octombrie,la Freiburg,şedinţe literaro-politice,citind din propriile opere şi interpretând,pe notă mai mult pesimistă, evenimentele din ţară. Sala a fost plină mai ales de tineret,unii au cerut lămuriri.Se pare că nu ştiau nimic de activitatea românească locală,nici chiar de existenţa celei mai mari biblioteci româneşti din afara hotarelor.-

&& La 5 Iulie trecut, dl Nicu Bujin a scris Sfântului Părinte,în numele Consiliului Naţional Român,rugându-L să nu lase închisă în timpul verii,din lipsă de preot,biserica română din Roma.Secretăria de Stat a răspuns la 10 Iulie,că s'a luat în consideraţie numirea unui preot.Ceeace s'a şi făcut.-

&& Agitatorii şi interesaţii sunt puţini dar sunt gălăgioşi.Modeştii şi oneştii sunt o majoritate covârşitoare,dar sunt liniştiţi.Masele,lipsite de pâine,de educaţia civică şi ispitite cu cu promisiuni deşarte,cad uşor pradă înşelătorilor. Dreptatea,ca toate celelalte daruri naturale e relativă; legal depinde de "forţă", iar practic de "sfinţi".- Mulţi muncesc din greu întreaga zi de vară,pentru o fărămitură,în timp ce unul risipeşte într'o clipă un hambar.-

Vasile Florea

DORURI ŞI NECAZURI

L.-St.Unite: Din datele pe care le avem rezultă că Mişcarea Legionară n'a fost o formaţie politică în înţelesul ordinar al cuvântului,ci de regenerare naţională şi creştină,născută din necesitatea reînvierii spiritului tradiţional românesc ameninţat cu disoluţia,se deosebea deci fundamental de mişcările naţionaliste din Occident.Codreanu a fost un conducător luminat,cu o imensă forţă de convingere,spirit de sacrificiu,dragoste de ţară,foarte măsurat în hotărîri.Urmaşul său a călcat directiva din Februarie 1938,cu autodizolvarea,şi a ordonat asasinarea lui Călinescu şi a acceptat mânuşa lui Antonescu,provocând alungarea Mişcării dela guvern.Contestat,în exil,de colegii săi,a refuzat să predea comanda,provocând astfel scindarea Legiunii.Se poate deci considera că dl Sima a avut o misiune,primită dinafară,de a compromite şi dizolva Mişcarea.-

C.-Crişana: Vă trimitem lista de semnături pentru fraţii noştri dela Tiraspol, cu urări de fericire şi trezire pentru românii de pretutindeni!...

R.-St.Unite: Naşterea Domnului să fie -măcar acum!- şi semnul renaşterii Neamului Românesc,al ieşirii sale din mlaştina comunistă,dar şi cea a laşităţilor şi trădărilor care au distrus tot ce aveam mai bun şi mai frumos!...

S.-Elveţia: Vă mulţumesc îndatorat pentru privilegiul de a-mi fi oferit remarcabila Dv lucrare "Prin Basarabia voevodală",piatră de temelie întru aşezarea la locul cuvenit în istorie a pământului românesc smuls din trupul ţării de ghiara bolşevică. Anexez 100 mărci,urând Vetrei să-şi serbeze jubileul de aur, rămânând acelaş reper statornic de referinţă în exilul românesc.-

C.-Basarabia: Am scris un referat despre Mişcarea Legionară,structurat în zece capitole: istoric până la asasinarea Căpitanului,naţionalism şi antisemitism, politicianismul şi educaţia morală a omului nou,concepţia despre neam,stat,elită,M.L.şi Biserica,autoritate sau libertate?,misticism naţional şi misiune istorică,Evanghelia fără Golgota?,M.L.şi celelalte revoluţii,fenomen naţional.-

B.-St.Unite: Am primit Vatra (eu îi zic: Lupta pentru cucerirea adevărului) şi "Prin Basarabia voevodală",din care recit mereu: "Trecută prin foc şi prin sabie - Furată,trădată mereu,- Eşti floare de dor Basarabie,- Eşti lacrima neamului meu".Aşteptăm cu nerăbdare ziua când "Nistrul va sburda iarăşi pe plaiurile româneşti",căci vajnicii apărători ai gliei străbune rămân stânva dragostei de ţară,peste voia "nomenclaturiştilor",baronii roşii din îndoliata noastră istorie.Acasă fraţii trăiesc încă urmările procesului de distrugere morală.Ciocoimea comunistă a dispus distrugerea satului românesc,păstrătorul de veacuri al tezaurului valorilor naţionale... Alătur 50 de dolari.

M.-Franţa: Am primit minunata "Basarabie voevodală" şi,ca să nu dau cinstea pe ruşine,am mai întărit contul Vetrei cu 200 franciM'a bucurat şi faptul că,pe harta regatului lui Decebal,am găsit tribul Dacilor aşezat exact pe plaiurile mele natale,deasupra Barcăului,aşa că ştiu mai bine de unde mă trag...

B.-Bucureşti: Lectura "Basarabiei" ne-a obligat la dragi şi sfinte aduceri aminte.În marasmul material şi sufletesc în care ne ducem zilele,filele cărţii au apărut ca o lumină,înălţând-ne deasupra mizeriei cotidiene.Noi nu trăim,ci supravieţuim numai,în sensul cel mai urât.Acestea's spuse nu ca o jelanie cu iz personal,ci ca un adevăr trăit de multă suflare românească.-

V.- St.Unite: Cartea Basarabiei e bine gândită,bine scrisă şi frumos prezentată,înfăţişând forţa dreptului a milioane de Români ce se află în mâna duşmanului ca o pasere a cărei inimă tremură şi se sbate să-şi scape dreptul la sborul spre libertate.Am promis-o deja şi Ambasadorului Basarabiei la ONU,Dl Teodor Panţîru,un bun Român,care a dăruit Bisericii noastre o icoană mare şi steagul Basarabiei.Vă trimit 70 de dolari.Şi vă mulţumesc pentru cele scrise în Vatra despre Bobâlna; acum aş vrea să tipăresc Cartea Psalmilor,în traducerea mea.

F.-Germania: Unchiul meu,Preotul Agenor Danciul,s'a stins.Am fost la inmormântare,pe 4 Sept.93,la Bucureşti.A fost un om de o mare valoare umană,spiritualitate şi profundă religiozitate.Vă mulţumesc pentru Vatra şi Basarabia voevodală.Adaug 50 mărci. În România e mare jale! Am revăzut Bucureştiul după 20 de ani -n'am mai recunoscut aproape nimic.Populaţia e abrutizată.Mare,mare păcat de ţara şi poporul nostru.Şi cum putea fi altfel?...

C.-St.Unite: Alăturez 40 dolari pentru Vatra şi Basarabia.Şi mă rog lui Dumnezeu ca şi ultimele clipe ale vieţii să vă găsească tot pe baricadă!..

P.-Basarabia: Mulţumesc pentru răvaşele trimise cu Vatra."Basarabia voevodală" a suscitat interesul multor cititori ai săptămânalului "Literatură şi Artă"din Chişinău; din păcate,nu toţi au posibilitatea s'o citească...

D.- Belgia: Ca istoric bisericesc şi ca preot ortodox m'ar interesa,fireşte, cartea Dv "Prin Basarabia voevodală",pe care v'aş ruga să mi-o trimeteţi,cu incarea costului.Deasemeni Cartea Căpitanului,dacă mai aveţi vreun exemplar.-

P.- Italia: "Basarabia voevodală" e rezultatul a cine ştie câţi ani de muncă şi elaborare.Lectura e o călătorie captivantă dealungul vieţii care a palpitat pe acel pământ,din începuturile îndepărtate până la zbuciumul de azi.Volumul ar trebui expus în vitrinele librăriilor din Bucureşti şi Chişinău.

Noi am fost vara trecută în România şi soţia a făcut şi un salt până la Chişinău.Materialmente stau mai prost şi mulţi trec în România să se aprovizioneze vânzând fel de fel de lucruri prin talciocuri.Ameninţarea Mujicilor e permanentă,chiar dacă şefii îşi schimbă numele.Lebedew a fost ales în "parlamentul" din Transnistria şi se laudă că,cu şosele bune,în 2-3 zile e la Bucureşti.Lumea e sub apăsare,cu urechea la Moscova.Structurile vechi îşi ţin coesiunea şi beneficiile şi sunt sigure că pot controla şi alegerile viitoare.

Cartea despre evrei a lui Paul Johnson ne încondeiază şi pe noi,reproducând din cartea unui jidan mincinos ceva despre "ororile" comise de noi în Transnistria.Cei 300.000 "omorîţi de noi" sunt scrişi pe toate monumentele holocaustului din lume,am auzit că şi la sinagoga din Bucureşti.Toate,minciuni! Eu am ajuns în Transnistria în primăvara ´43 ca medic sublocotenent al trupei trenului brutărie nr 2 al Manutanţei,stând cel mai mult la Razdelnaia şi ne-am întors spre vara lui ´44.Am avut cu noi 20 de Evrei,specialişti pentru maşinării; am venit cu ei şi m´am întors cu ei nevătămaţi,după un an şi jumătate.Nu exista nicio urmărire de evrei din partea Românilor,de altfel mai toţi fuseseră luaţi de nemţi mai înainte.Rabinul Roses minte aşa cum au minţit toţi rabinii,dar ei sunt aceia cari dictează linis de comportare a Evreilor. Nu vor să recunoască că ei au inventat comunismul şi c´au fost în primele linii pentru a-l aplica. Îţi trimit şi lista Evreilor cari ne-au condus ţara atâţia ani...

S.- St.Unite: Vă mulţumim pentru "Basarabia voevodală",şi vă urăm încă mulţi ani rodnici înainte! În fosta Iugoslavie,unde Puterea instaurată de Tito a deslănţuit forţele armate asupra popoarelor,se pare că "privatizarea" mijeşte în etnia română prin activităţi culturale şi politice.Să sperăm că odată ce România a recunoscut drepturile minorităţilor din ţară,nu va rămâne mută în faţa înveteratei politici de desnaţionalizare a Românilor,dusă de statele vecine,- chiar şi de Croaţia,care se aude că vrea să amelioreze procentajul croat din Istria popularea satelor româneşti cu croaţi din România,Slavonia,Srem şi Lika. Sunt puţini luptători ca dl Trintu Măran dela Viena.Alătur un cec de 75 dolari.

A.- Crişana: În vara 1936 am fost la Carmen Silva,în tabăra frăţiilor de cruce şi am auzit cu urechile mele îndrumările educative ale Căpitanului.Când i s´a comunicat pedepsirea lui Stelescu,mă aflam la cinci paşi de El.A repetat numele celor Zece,începând cu Caratănase şi Iosif Bozântan,şi a spus despre ei "băieţi buni!",dar a rostit aceste cuvinte cu un aşa accent,ca şi cum ar fi zis: "Cum au putut face aşa ceva?".Şi drept ce a sosit în aceeaşi seară,dela Bucureşti, Ionel Moţa,şi a hotărît să plece în Spania... Şi părerea mea e că nu trebuia ucis Stelescu - mai ales de către membri ai unei organizaţii creştine; l-ar fi ucis istoria.Ce s´ar fi ales de creştinism,dacă apostolii îl ucideau pe Iuda? Dar decemvirii nu şi-au putut reţine indignarea,Bozântan chiar ar fi spus într´un discurs: Iartă-ne Căpitane,dacă nu vom mai putea răbda... Terorismul lui H.S. n´a dus,nici el,decât la decimarea Legiunii şi uciderea Căpitanului.

Ş.-Crişana: Sunt însfârşit în posesia "Basarabiei voevodale",trup din trupul ţării,Moldova de peste Prut.În sărbători fac naveta la parohia unită din Nădlac, căci "fratele" paroh ortodox ocupă casa noastră parohială,iar pe a lui o ţine goală,cu toate că e curte vecină cu a noastră.Din cele 9 parohii din judeţul Arad,în care sunt câte 2 biserici,plus cele 2 parohii din oraş,nu am primit decât patru! La Cluj,Baia Mare,Satu Mare şi alte localităţi,Sf.Liturghie se oficiază sub bolta cerului! Ierarhia ortodoxă se comportă la fel ca înainte,şi pe plan religios şi pe plan politic...

M.-Germania: Cu multă încântare şi recunoştinţă am primit "Basarabia voevodală",pentru care vă mulţumesc şi alătur un cec de 50 mărci.

S.-St.Unite: Mulţumim pentru interesanta şi instructiva carte "Basarabia voevodală".Sperăm ca în curând Basarabia să se unească cu Patria Mamă şi comunismul să dispară de pe faţa pământului definitiv: a adus destulă mizerie,sărăcie, suferinţă,pervertire şi corupţie.Alătur şi un cec de 20 dolari.-

V.-St.Unite: Dacă noi,românii,nu luptăm pentru Basarabia,străinii nu o vor face.De aceea,din inimă vă felicit,vă mulţumesc şi,confirmând primirea volumului "Prin Basarabia voevodală",vă anexez 20 dolari,iar alţi 20 pentru Vatra.Până la maturarea luptătorilor pro-moscoviţi şi anti-basarabeni dela Bucureşti,s´auzim şi de bine,că Nistrul boceşte şi ne cheamă.Vă rog,notaţi noua adresă.-

C.- Suedia: Rog pe Cel Atotputernic a-şi întoarce faţa şi întinde mâna şi spre poporul român,pe care l-a încercat atât de mult!...

L.- Mexic: Includ un cec de 50 de dolari pentru înnoirea abonamentului.-

B.-Franța: Mulțumesc pentru volumul despre Basarabia,îl citesc ca pe o lecție de istorie. Deasemeni pentru Cartea Căpitanului: o s'o citesc cu experiența celor trăite.Când eram frățior de cruce eram prea mic pentru a înțelege totul. Eu nu cred că cei ce guvernează țara vor o democrație adevărată.Toți fură cât pot,până și țăranii! M'am dus în satul meu cu cărți franceze,cerute de profesori,medicamente și îmbrăcăminte pentru copii,caiete,creioane,etc.Ce emoție pe mine oamenii mă salutau cu "Cristos a înviat!".Alătur 200 de franci.-

M.-Elveția: Suntem îngrijorați de știrile proaste pe care ni le aduc vizitatorii români.Bișnița,murdăria pe străzi,în blocuri și gări,impertinența securiștilor dela vama Curtici și Otopeni,- sunt noua ordine a batracianului zâmbăreț care domnește la Cotroceni,mai periculos decât Odiosu împușcat,fiind mai viclean și mai supus KGB-ului.Părerea mea e că numai legionarii foști deținuți vor reuși să înlăture pe securiști.Corneliu Coposu,Ion Rațiu și alți "opozanți" văd că n'o pot face. Vă felicit pentru splendida lucrare despre "Basarabia voevodală",pe care am citit-o pe nerăsuflate.Să ne ajute Dumnezeu Cel Atotputernic, care pe mine m'a salvat,după 7 ani,din ghiarele securității; să apucăm un viitor frumos,cum speri și și D-ta în cuvântul de încheiere al minunatei cărți.-

D.-Germania: Din moment ce ex-regele,cap al statului 1940-1947,a recunoscut holocaustul,și actualul președinte idem,să nu te miri dacă evreii vor cere despăgubiri pentru cele... 400.000 de victime! De unde i-au scos? Statistica lui Filderman cuprinde: Evrei cedați Rusiei, 275.419; cedați Ungariei, 138.917; cedați Bulgariei, 807; rămași în România, 312.972. Chiar de-ar fi fost toți uciși,tot nu se ajunge la 400.000; de unde or fi luat restul?...

M.-Germania: Prețuire pentru "Basarabia",prețuire pentru statornica redactare a Vetrei,din care mi-am reîmprospătat mereu limba română.V'am trimis azi 100 de mărci pentru răspândirea valoroasei cărți în Basarabia furată.Vă rog să trimiteți un exemplar preotului basarabean Filip Leinz,care și-a dat și el contribuția de 6 ani pușcărie și canal pentru salvarea României de bolșevism.Tot azi v'am expediat biografia episcopului martir Anton Durcovici,în română și germană, jertfă a comunismului ateu la Sighet.Am răspândit sute de exemplare în Basarabia,prin preoții noștri catolici români moldoveni.Ei păstoresc la Chișinău cu mare succes.Mitropoliei de-acolo i-am trimis 20 de Noul Testament în română.-

I.-Canada: Vă mulțumesc pentru admirabila Dv carte despre Basarabia.Aur și argint nu am,dar trimiteți-mi un pomelnic cu vii și morți,spre a-i pomeni la ceasul de taină,când mă rog și pentru cei dragi ai mei.M'am întors dela Sf.Munte, unde am fost în pelerinaj cu trei din băieții mai mari.-

Z.-Germania: Tatăl meu a fost un pătimaș admirator al lui Corneliu Codreanu, pentru ideile Gărzii făcând închisoare la Jilava,Urziceni,Călărași.Părinții mei bucovineni au cunoscut firul Mișcării direct dela sursă,fără intermediul celor cari au alterat-o; naționalitatea lor germană nu i-a împiedicat să adere la o mișcare pur creștină

G.-Transilvania: aș dori "Basarabia voevodală",dar salariul meu de profesor e de 100 mărci lunar... Poate-mi îngăduiți o eventuală colaborare la Vatra.Și-aș mai dori,când o fi,un exemplar "Din iadul omeniei comuniste" de Eugen Gruia.-

R.-Transilvania: V'aș ruga ca Vatra să mi-o trimiteți de-acum la Huniedoara. Aș putea colabora și eu cu material istoric,filosofic,teologic,etc.?

P.-St.Unite: Te felicit pentru "Basarabia voevodală",carte de știință,bine documentată,serios gândită,e o parte din viața ta în ea..Cărțile vor rămâne după noi - și vor dovedi că n'am făcut umbră pământului degeaba.Alătur 20 dolari.-

S.-Muntenia: Cu deosebită satisfacție am aflat de apariția lucrării "Prin Basarabia voevodală",fapt ce trebue continuat spre binele acelora cari simt și gândesc românește.Ar trebui reeditată și în România,pentru a o putea procura și noi,căci din salariul meu de profesor de istorie...

B.-Germania: Cartea Dv mi-a adus multă lumină.V'am admirat bogăția informației și darul expunerii.Dela Doctorat și până acum ați cules pentru Basarabia o sumedenie de informațiuni,le-ați ordonat după dragostea față de Basarabeni și le-ați îmbogățit cu talentul Dv. Pentru toate,vii felicitări.-

N.-Elveția: Democrații noștri au dat pradă dușmanilor,în 1940,pământurile românești ale Bucovinei,Basarabiei,Transilvaniei și Cadrilaterului,iar la 23 Au.44 au dat în robie barbarilor roșii întregul popor și întreaga țară.Parte din vânzători au șters apoi putina și s'au plasat în străinătate. Veniți să ne închinăm și să ne rugăm împreună Bunului Dumnezeu,să treacă această năpastă...

C.-Italia: Vă sunt recunoscător pentru cartea "Prin Basarabia voevodală",în care ați adunat atâtea mărturii,note,poezii,datini și documente,numeroase reviste citate,foarte interesantul calendar național... V'am trimis 30 de dolari.

G.-Germania: Ca oltean de-al lui Iancu Jianu,- mare mi-a fost surpriza -și bucuria- la primirea documentatei lucrări despre pământul străbun al Basarabiei!

H.-Transilvania: Am primit prin Dr.Zeana frumoasa,mult documentata şi foarte oportuna ta lucrare "Prin Basarabia voevodală".Te felicit şi îţi mulţumesc.E o monografie cuprinzătoare pe latură istorică,etnografică,religioasă,general culturală a acestei încercate şi mult zdrobite provincii româneşti de slavismul rus,teritoriul de contact şi necurmată luptă între două lumi şi două tipuri de civilizaţie,cea română şi cea slavă.Ideea latinităţii neamului nostru este fundalul pe care se proiectează toate datele alcătuind conţinutul acestei lucrări savante,care nu putea avea o introducere mai relevantă decât minunatul poem "Sentinela romană" a lui Alecsandri,pe care l-ai pus în deschiderea lucrării. Ideea de a te ocupa de această provincie românească drept un gând oferit de tine poporului român ţi-a venit la Roma,maica noastră atât sub raport etnic,cât şi spiritual.Prin această lucrare te prezinţi printre mărturisitorii ei,un lucru în măsură să-ţi dea cuminte satisfacţie.-

Z.-Bucureşti: Mulţumesc din suflet şi vă felicit din toată inima,atât pentru conţinutul cărţii,dens şi variat şi stilul alert,pe alocuri poetic,în care este scrisă,cât şi pentru condiţiile tehnico-estetice admirabile,pe lângă frumoasa şi bogata ilustraţie,care încântă ochiul.Trimisul Dv,chipeşul fecior basarabean, a găzduit la mine,de unde a expediat mai multe volume.De la Vasile Hanu am şi primit răspuns: "Lucrarea bogat documentată şi frumos scrisă e o satisfacţie pentru Vălimăreanu şi o bucurie pentru noi şi pentru toţi care iubesc pământul atât de încercat al Basarabiei".-

B.-St.Unite: Ce carte splendidă ai scris,dragă Nene Petrică! Ce uşor se citeşte,ce interesantă,ce plăcută - ce mai,totul la superlativ... Uitând rudenia şi admiraţia pentru lupta şi munca dumitale,cartea este excelentă!!!

C.-Basarabia: Oricât de bogată ar fi limba românească,acum o găsesc prea săracă pentru a vă exprima mulţumirile mele pentru primirea acelei unice cărţi la care visam din momentul când am citit recenzia părintelui D.Ichim în "Cuvântul Românesc".Am primit-o ca pe cel mai sfânt dar de Crăciun!-

N.-St.Unite: Din inimă felicitări pentru uriaşa muncă de documentare şi prezentare dealungul secolelor a pământului românesc BASARABIA ce-a aparţinut ROMÂNILOR din negurile istoriei.Ei s'au născut aici,au trăit sub diferiţi voevozi,au suferit năvăliri,trădări şi exterminări,- cum s'a întâmplat şi în ultimii 55 de ani,când 3-4 generaţii au fost strangulate! Am primit şi CARTEA DE AUR a Căpitanului; cunoscutul meu o citise,dar voiă s'o aibă.I-am dat şi "Pământul Strămoşesc".Dacă prof.Găzdaru a murit,îl mai continuă cineva?..

B.-Moldova: M'am acomodat greu cu realităţile de aici,tot mai împovărătoare: preţuri ce cresc exploziv peste noapte,revenirea tot mai zgomotoasă a vechilor activişti,impostorii urcă "din pisc în pisc"... Am auzit că dl Neştian a suferit un accident,a dat o maşină peste el,se pare nu întâmplător...

A.-Transilvania: V'aş ruga să vă interesaţi de posibilitatea de a lucra ceva acolo.Faptul că sunt medic nu este scris în frunte,aşa că nu mă sperie munca necalificată pentru a câştiga ceva...

N.-Moldova: Un sobor de preoţi a sfinţit la 1 Noembrie casa Schitului din Poiana Sihăstriei,unde se află în prezent 12 călugări.La ceremonie a asistat,în ciuda gerului,o mulţime de credincioşi,veniţi cu maşini,autobuze,tractoare cu remorci,căruţe,călări şi pe jos.Printre cei mulţi a fost şi sufletul lui Petru Rareş şi al Căpitanului. Aş dori să tipăresc "Camera Zero",unde am petrecut în lanţuri 401 zile în poziţia de condamnat la moarte...

D.-Belgia: Confirm primirea cărţii "Pentru legionari".Mulţi au confundat pe preotul dela Viena cu fratele meu.Dar fratele meu nu este în graţiile neo-comuniştilor din România.Azi,ca şi sub Ceauşescu,sunt trimişi doar cei ataşaţi foştilor comunişti de până ieri,azi convertiţi în democraţi.-

H.-Franţa: Lucrarea Dv aduce o deosebită contribuţie la istoria dramatică a fraţilor noştri de peste Prut. Apreciez f.pozitiv pe dl Ion Raţiu,care după 40 de ani de "Anglie" a preferat să vină în Ţară să ajute la redresarea ei,suferind chiar umilinţe din partea securiştilor-mineri. Aş dori să biciuiţi mai mult pe agenţii în sutană.- Dacă merg în ţară,am să merg la Ţigăneşti,să vă văd casa părintească,şi să pun o floare la mormântul părinţilor dv.-

N.-Muntenia: Îmi amintesc de Dv,când,la 8 Oct.1940 -aveam 16 ani- v'am însoţit,cu un grup de fete din Boteni,toate îmbrăcate naţional,şi cu multă lume din tot Muscelul,la o mare adunare la Bucureşti,unde Antonescu era în cămaşe verde...

C.-Canada: Am citit "Prin Basarabia voevodală" pe nerăsuflate şi îmi lipsesc cuvintele pentru a o lăuda îndeajuns.Vatra deasemeni,la înălţime ca totdeauna. Interesante şi celelalte broşuri din pachet,mai ales "dosarul"...

T.-St.Unite: Textul şi prezentarea Basarabiei sunt deasupra oricărei laude.-

B.-Elveţia: Rog a-mi trimite 5 exemplare din Basarabia voevodală.Anexez costul.

D.-St.Unite: Alăturez 50 dolari pentru Vatra şi Basarabia voevodală.-

H.-Transilvania: Vă împărtăşeam tulburarea mea sufletească după citirea Cărţii Căpitanului,excepţional antologată de Ing.Duiliu Sfinţescu.Am citit şi cartea Părintelui Palaghiţă.Ei bine,pe cât de înaltă bucurie sufletească mi-a prilejuit Cartea Căpitanului,pe atât de mare dezamăgire,dezolare şi silă mi-a provocat adevărul crud rostit de Părintele - degenerarea jalnică a Mişcării sub teroristul Sima! M'am bucurat să constat că legionarul Petre Vălimăreanu,în al treilea memoriu trimis lui Horia Sima,g)ndea atunci,în 1945,,cum gândesc eu azi: că "Mişcarea,transformându-se în partid,se sinucide".Iar eu scriu textual,în Formula AS: "Sinuciderea politică a Gărzii de Fier,în Ianuarie 1941,nu a făcut decât să pecetluiască decesul unui destin sfâşiat,tragic".În această ordine de idei sunt în deplină consonanţă cu Dl Sfinţescu care,în ultima pagină a cărţii sale,,vorbeşte de "alunecarea spiritualului în politic",care a dăunat atâta spiritualului! Concluzia mea: Legiunea a crescut în strălucire zece ani, a atins apogeul cu marele triumf în alegerile din Decembrie 1937,s'a înnobilat cu nimb nemuritor prin jertfa lui Moţa şi asasinarea lui Codreanu,şi s'a sfârşit prin asasinarea elitei în noaptea de 21/22 Sept.1939.Ce-a mai urmat,cu catastrofala guvernare şi cele întâmplate în Germania,culminând cu "guvernul",numai Legiune n'a fost,comportarea lui Sima nici în science-fiction nu se află...

Am însă nişte nedumeriri: De ce unii lideri s'au despărţit de Sima abia în 1954? De ce comandanţii Gârneaţă,Corneliu Georgescu,Lefter,Iasinschi şi Papanace au participat la guvernare? De ce,după rebeliune,au fugit în Germania,întocmai cum Ana Pauker,V.Luca,Teohari etc. fugeau în Rusia? De ce Iasinschi şi Georgescu i-au făcut jocul lui Sima împotriva lui Gârneaţă-Lefter-Papanace? Cred că nu erau adevărate personalităţi,adevăraţi conducători.Rămasă fără Căpitan,fără Clime,Cristescu,Banea,Polihroniade,etc.,Legiunea rămăsese fără cap,fapt ce-a favorizat impostura simistă,cu cunoscutele urmări. Între generaţia Dv şi generaţia simistă e aceeaşi distanţă spirituală ca între marele Codreanu şi pigmeul ce i-a urmat.-

Câteva seri m'am hrănit sufleteşte citind bogăţia de numere din Vatra.Mi-am regăsit integral gândirea şi simţirea în paginile ei.Dosarul Sima mi-a întărit dispreţul faţă de acest pigmeu care a făcut imens rău Legiunii.Am terminat şi minunata operă despre Basarabia; mi-a luminat mintea şi mi-a îndurerat sufletul pentru suferinţele fraţilor basarabeni oglindite în ea.Cartea ar trebui să stea pe noptiera fiecărui român şi să fie studiată la şcoală.Am aici câţiva studenţi basarabeni,le-am recomandat-o,dar de unde s'o ia?...

I.-Bucureşti: Băiatul mi-a murit în 1964 la 23 de ani,în urma unui tratament barbar pentru un copil de zece ani,din partea securităţii.Eu eram la Mislea; părinţii mei care-l creşteau,chiaburi urmăriţi şi chinuiţi şi pentru o strachină de mălai,pe care le-o aduceau vecinii,pe furiş Am stat la Mislea cu rudele -mamă,soră,soţie- ale eroilor din munţii Argeşului.-

T.-Bucureşti: Am vorbit deschis cu trimişii tăi,- ocazie rară într'o societate deslânată,debusolată,învrăjbită,îndobitocită,în care noţiunile de adevăr,cinste, onoare,patriotism,dreptate,loialitate,sunt vorbe goale în gura unor lupi în blană de oaie.Îmi apare imaginea ta,şi clipele vremilor petrecute împreună îşi scutură ninsoarea petalelor ce se aştern ca un balsam peste tristeţile,decepţiile, amăgirile lăsate de viaţă,împovărându-ne sufletele şi gârbovindu-ne umerii atât de frumoaselor -cândva- speranţe,năzuinţi. A fost odată un oraş,"Micul Paris" - Cu case şi grădini de vis - Cu adieri suave de parfum - O oază de civilizaţie'n Balcani - A fost... dar,vai! îl devoreaz'acum - Hidoase liote de şobolani!... Cei ce ne-au bejenit ţăranii - Luându-le ogorul şi plăvanii - Acei ce-au împuşcat copiii'n Piaţă - Şi-apoi,minţindu-ne în faţă - S'au instalat în posturi de conducători - Acum în traiul de huzur ei se răsfaţă - În loc să fie ridicaţi, toţi,în spânzurători... Oricât se va scrie şi vorbi despre cei 45 de ani de silnicie şi umilinţă,crime şi impostură,jaf şi cruzime,nu se va putea reda imaginea fidelă a ororilor ce-au fost - şi continuă! În Parlament,o instituţie înaltă - Stau victimele cu călăii laolaltă - Şi asistăm la cinicul exemplu - Când însuşi Lucifer slujeşte'n Templu - "Tribunii",aşa zişi,ai bietului popor - Sunt cei ce fost-au ieri cozi de topor... Se face azi mare caz de dragoste de ţară şi,culmea obrăzniciei,tocmai de cei care au fost cei mai zeloşi adulatori ai satrapilor roşii! Tocmai ei vor,cu neruşinarea ce-i caracterizează,să ne dea lecţii de patriotism! Tocmai cei ce-au fost uneltele cele mai servile în criminala lucrare de ştergere a identităţii noastre naţionale şi de schilodire a conştiinţelor copiilor născuţi şi crescuţi sub nefasta zodie a sclaviei bolşevice! Ce-i Patria?.. Această întrebare - ce răscoleşte-adânc pe fiecare - din cei ce-i simt bătaia'n glie,- când zorii's fulgeraţi de ciocârlie,- când colţul ierbii dă de sub zăpezi - şi seva urcă rodul în livezi... Ce-i Patria?.. La astă întrebare - să nu răspundeţi voi,ce nu aveţi chemare! Nu vrem să ne dea lecţii de iubire - de Patrie

de Glie şi de Neam - o şleahtă bălăcind în linguşire - a celor ce-au dus ţara de haram! Căci Patria-i pământul sfânt în care - plugarul şi-a tăiat adânc destinul,- pământ ce-şi răcoreşte ţărmu´n mare - şi sus,pe munţi,ne sprijină seninul! Ne este Patria o moştenire - de dincolo de Traci încă sortită - Şi-a ei neasemuită-alcătuire - pe temelii de oase e zidită! Ce-i Patria,lăsaţi s´o spună invalizii - şi-acei bărbaţi căzuţi în lupte - nu trântorii,sforarii şi perfizi - ce din hartanul ei vor să se´nfrupte!- Uite-aşa mă ia gura pe dinainte,deşi nu mai am elanul de odinioară şi tot mai des îmi pare că bălăceala asta de cuvinte,ca zbaterea neputincioasă a celui căzut în mlaştină,este zadarnică! Imaginea Ţării de azi n´o poţi avea decât văzându-i drumurile,străzille oraşelor,casele-cazărmi,parcurile devenite maidane,chipurile troglodiţilor,comportările,atitudinile,gesturile,vorbele şi,în general,semnele atât de izbitoare ale lipsei de civilizaţie,de educaţie,de respect -consecinţele celor 45 de ani de ciumă roşie- mult mai grave şi îngrijorătoare decât acele lipsuri materiale de care de obicei suntem înclinaţi să ne plângem.-

P.-<u>Bucovina</u>: Primiţi cele mai călduroase salutări şi sincere urări de bine de pe pământurile stropite din belşug cu sudoarea şi sângele românesc ale Bucovinei furate de mai multe ori de la sânul Patriei,azi înglobată în Ucraina! Atât de multe şi de mari au fost şicanele cu viza,că n´am mai putut veni la congres!

S.-<u>Muntenia</u>: Cu deosebită satisfacţie vă informez că prin dl Neagu am primit lucrarea Dv despre Basarabia.Surpriza mi-a produs o bucurie imensă.Eu,în afară de activitatea de clasă şi extraşcolară fac monografiile localităţilor vecine.-

C.-<u>Venezuela</u>: Vă trimit 40 de dolari,pentru Vatra şi pentru Basarabia.-

B.-<u>Basarabia</u>: Vă doresc împlinirea tuturor dorinţelor - şi a sfântului ideal al Reîntregirii Neamului Românesc.Dumnezeu să ne ajute! La mulţi ani!-

T.-<u>Moldova</u>: Din iniţiativa dlor Timotei Mândru şi Mihai Stere Derdena am făcut la Piatra Neamţ,24 Iunie,pomenirea sutelor de legionari căzuţi sub Carol/Antonescuşi a miilor căzuţi sub comunişti,apoi am vorbit despre Mişcare: trecut,prezent şi viitor.Cred că Legiunea a fost singura mişcare politică serioasă în trecutul românesc şi doar ea poate fi punctul de pornire în salvarea neamului românesc. În rest,asistăm la parodia politică,c´o opoziţie figurantă şi ridicolă.

<u>LA NOI</u> de G.Mugurel(în tranşee,5 Aug.1917)

La noi sunt şanţuri mari şi largi
Şi câmpuri de reţele,
La noi atâtea gloanţe sunt,
Şi bombe şi şrapnele.

La noi de groaz´ au părăsit
Şi păsările codrul,
Iar cântăreţii cei iubiţi
Sunt gloanţele şi tunul.

La noi de jale-ţi povestesc
Pădurile bătrâne,
Prin care vezi zilnic cum pier
Copacii de furtune.

La noi obuzele când cad,
Se sguduie pământul,
Răstoarnă jos copaci bătrâni
Şi-ţi sapă chiar mormântul.

La noi când muzic´a´nceput,
Se sguduie văzduhul,
Iar noi ne vârîm în pământ,
Tranşeea e-adăpostul.

La noi pământu-i răscolit
De-obuze şi bombarde,
De groază toate s´au ascuns,
Nici soarele nu arde.

Dar toate câte sunt la noi,
Să fie! nu ne pasă,
Căci vrem ca visul să´mplinim,
Şi-apoi... la noi acasă!

<u>&&</u> La 18-19 Sept.1993 a avut loc la <u>Deva</u>,prilejuit de împlinirea a 1940 de ani dela naşterea lui <u>Traian</u>,un simposion internaţional,cu participare de universitari dela Paris,Bucureşti,Roma,Nancy,Barcelona,Madrid,Cluj-Napoca; din diasporă,<u>Radu Enescu</u> şi <u>Corneliu Stan</u>,animatorul cultului traianic..A urmat o excursie la <u>Sarmisegetuza</u>,unde săpăturile au scos la iveală inscripţia de fundare a Ulpiei Traiane,forumul,capiteluri uriaşe,colonade,statui şi edificii.Corul bărbătesc din <u>Finteşul Mare</u>/Maramureş a dat în cinstea oaspeţilor,în vechiul amfiteatru,un reuşit concert.-

&& Duminică 16 Ianuarie,<u>păr.prot.Dumitru Popa</u> a oficiat la <u>Freiburg</u>,după Sf. Liturghie,un parastas pentru echipa legionară dela <u>Majadahonda</u>: Ion Moţa,Vasile Marin(căzuţi în luptă),păr.Ion Dumitrescu-Borşa(chinuit în lagărele comuniste), Gh.Clime,Alecu Cantacuzino,Nicolae Totu şi Bănică Dobre,împuşcaţi de paranoicul dela Palat.- La 30 Ianuarie au fost pomeniţi făuritorii Unirii Principatelor.-

<u>&&</u> Din iniţiativa Partidului Naţional Ţărănesc şi a AsocFoştilor Deţinuţi Politici a avut loc la <u>Paris</u>,18 Decembrie,în sala Bisericii Unite,comemorarea a 4 ani dela revolta din ţară.După un Te Deum,oficiat de <u>Mons.Surdu</u>,au vorbit dnii Al.<u>Herlea</u>,Dinu <u>Zamfirescu</u>,C.<u>Ioniţoiu</u> şi Remus <u>Radina</u>.-

<u>&&</u> Pelerinajul la <u>Soultzmatt</u> va avea loc Sâmbătă 11 Iunie.-

SEMNALĂRI

- Mihail Vârţanu, Eminescu la Cernăuţi,- în "Glia Drochiană",15 Ian.1993.-
- I.C.Drăgan, Il Mondo dei Traci - edizione riveduta - Milano 1993.-
- Al.Bobeică, Sfatul Ţării, stindard al renaşterii naţionale,Chişinău 1993.- În 173 de pagini, autorul face "natomia" Unirri Basarabiei,reconstituind,prin "coasere" cronologică de documente,fazele istoricului act dela Chişinău,27 Martie 1918, cu aceeaşi însufleţire românească şi aceleaşi şicane ruso-icrainene de totdeauna. Cartea conţine şi câteva duzini de fotografii,dar nicio hartă.
- Paul Ioan Cruceană, Insula Şerpilor,"Leuce,pământ românesc"(Rom.Liber,7/93).
- Victor Beşliu,Calea spre.. ocupaţie,- în"Moldova Suverană",Chişinău,26.6.93.
- Vanghea Mihany-Sterghiu,Flacăra continuităţii macedo-românilor nu a putut fi stinsă; Aurel Turcuş şi Al.Gyuriş,La fraţii noştri români din Uzdin şi din Valea Timocului; Corneliu Stan-Viena,Aportul latinităţii Dunării de Jos la afirmarea şi răspândirea civilizaţiei romane,- în "Clio",Timişoara,Febr.şi Apr.93.-
- Adrian Moţiu, 8-10 milioane de români în afara graniţelor ţării (interpelare la Senat la 23 Ian.91,- în "Vatra Românească",Cluj,August 1991.-
- Profesor Ion Buga,deputat în Parlamentul "Moldovei": "Vrere legitimă", un înălţător discurs la Simpozionul pentru "75 de ani dela Unirea Basarabiei",Bucureşti,9 Aprilie 93,- în "Moldova Suverană",29 Apr.93.-
- Eugen Bârsan,Modelul românesc; Val.C.Neştian,Visul unei nopţi de Sânziene; Corneliu Stan,Popor al lui Traian,- în "Cuvântul Românesc",Aug.93.-
- C.Mareş,Dl Mihai Botez faţă cu... onusienii,- în "Românul Liber",Aug.93.-
- Pr.Prof.Dr.Florian Müller, Viaţa Episcopului de Iaşi,Dr.Anton Durcovici,Iaşi 1993, în germană şi română,cu fotografii, şi vechi amintiri personale,dela studii şi din închisori.Martirul dela Sighet e propus spre beatificare.-
- Pr.Victor Moise,Să luăm lucrurile în serios!- în "Gazeta de Vest",Mai 93.-
- Cristea Sandu Timoc, Coroane munţilor,Buc.1983: basne cu împăraţi şi smei, zâne,vrăjitoare şi pitici de la Românii de pe Timoc.-
- Ion Tecşea,ROM-ânia se vrea ţara ROM-ilor?; Gh.Gorunescu,În surghiun cu Vasile Voiculescu; Valerian Dobrescu,Biserica-mamă şi bisericile exilului românesc; Zahu Pană,Efemeride; L.G.Costi,Disensiuni la Copenhaga(Cuv.Rom.,Sept.93).
- Eugen Holban,Problemele Republicii Moldova,- în "Lupta",22 Sept.93.-
- Alessandro Cifarelli, Scurt istoric al Ordinului Suveran de Malta şi al relaţiilor sale cu România, Münchem 1993,- o broşură luxoasă de 28 pagini,frumos tipărită, documentată şi utilă.-
- Andrei Zimbreanu, Misterul continuităţii; Geta Matei, Amintiri de după gratii,- în "Puncte Cardinale",Sept.93.- Gabriel Constantinescu,Confuzii premeditate; Adolf Vasilescu,Naţionalismul şi problema evreească; Ilie Berghezan, Dl Coposu în conflict cu adevărul,- în "Puncte Cardinale,Oct.93.-
- Valeria Grosu: În Transnistria,masacrul inocenţilor continuă(Cuv.Rom.,8/93).
- Oct.Bârlea,Limes-ul roman şi urmele lui; Valahi,Wallons şi Wales; consecinţele Wallum-ului roman,- în "Perspective",Iunie 1990,în română şi germană.-
- Dan Fornade se ocupă,în "Luceafărul românesc" din Montreal,Sept.93,de organizaţiile politice româneşti din exil,cu unele inexactităţi; mai importantă pare a fi cea de la urmă, care dă ca decedaţi pe d-nii Amzăr,Ioniţoiu şi Ghilezan, când aceştia "joacă'ntr'un picior",cum s'ar zice; dar se ştie că acelora, daţi fals ca răposaţi,"le-a murit moartea"...
- C.Mareş,De la veselia generală la başcălia naţională(Căm.Rom.-Geneva,9/93).-
- Ovidiu Vasilescu,Prăpastia; Sergiu Grosu,Moldova de dincolo de Nistru,- în "Cuvântul Românesc",Oct.93.- Zahu Pană,Noaptea Sfântului Andrei(Nov.93); Duiliu Sfinţescu,S'a stins Petru Gheorgheoni; Marcel Petrişor,Profil P.Pandrea(Dec.93)
- Gh.Voicu(Vereş),Spicuiri din amintiri... cu un istoric al Mişcării Legionare şi al sectei simiste, impropriu numită şi ea "mişcare",întrucât nu-i vorba de o creaţie ci de un vâsc,parazitar crescut pe trunchiul stejarului sănătos al lui Corneliu Codreanu. Găsim detalii despre tabăra dela Dealul Negru,cândva condusă de autor,şi pomenirea celor dela Marca(Sălaj) şi Arad.-
- Petre Gheorgheoni,"Năzuinţi şi desnădejdi": o mărturie contemporană evenimentelor,cuprinzând experienţa unui legionar cinstit, care a urmat cu entuziasm pe Căpitan şi s'a silit,cât s'a putut,să ia în serios şi caricatura ce i-a urmat,cu rezultatele văzute de toţi legionarii-legionari.Povestirea merge până la svârcolirile de azi. Cartea e prefaţată de Victor Isac şi editată de "Gândirea românească" din Bucureşti.-
- Centre Roumain de Recherches din Paris a tipărit în 1989 un "Hommage à Mircea Vulcănescu",conţinând: Despre spiritul românesc,de M.V.; Le père prodigue, de Virgil Ierunca; M.V.,ou La conscience roumaine tranquille,de Cicerone Poghirc,- plus lista operelor lui M.V.,sau despre el.-
- C.Mareş,Cauza unei naţiuni defavorizate,- în "Românul Liber",Nov.93.-

Cicerone Ioniţoiu a scos o nouă ediţie a Albumului eroilor de la 1989, "redactat în streinătate cu materiale adunate din spitale, de la morgă şi din cimitirele eroilor şi completate cu date şi fotografii culese din presa străină sau românească, precum şi de la familii şi martori oculari".-

Ştefan G.Theodoru, cu vol.III şi IV de versuri, Buc.1993: "La lumină" şi "Odiseea unui cuget", versuri ce se resimt de chinul şi nostalgia patriei pierdute.

Denise Pop-Câmpeanu, Les Roumains de Voïvodine, extras din Buletinul Bibliotecii Române din Freiburg 1992/93, pg.279-514: e vorba, scrise cu suflet românesc, de costume, pictoriţe naive şi statistici din Banatul înstreinat.-

Pr.Victor Moise, Homosexualitatea, „unul dintre "drepturile omului"?,- în "Puncte cardinale", Sibiu, Nov.93.- Gabriel Constantinescu, Reconciliere şi cooperare; C.Iorgulescu, Puterea slăbiciunii; Nicolae Pop, Ameninţări dinspre răsărit; V.A.M., Cazul părintelui Calciu,- în "Puncte cardinale", Dec.93.-

- Gh.Iosif: Dumitru Stăniloae. Testament în suflet,- în "Luc.Rom.", Nov.93.-
- Pr.Dr.Vasile Vasilachi, Dintru adâncurile pământului m'ai scos(Credinţa, 9/93.
- Dinu Cruga, despre Păr.Dumitru Stăniloae,- în "Solia", Nov.93.- Arhim.Roman Braga, Vorbitul în limbi,- în "Solia", Dec.93.-

La "Humanitas", în Bucureşti, a ieşit, prefaţată de Liiceanu, "Povestea Elisabetei Rizea" cu "Mărturia lui Cornel Drăgoi" din Nucşoara(Muscel), o sguduitoare spovedanie a supravieţuitorilor grupului Arsenescu-Arnăuţoiu, când sbirii Moscovei "smulgeau dinţii ăi gingiile cu cleştele de cuie".

- Zborlu a nostru 2-3/93, număr dedicat mai ales congresului aromân dela Freiburg, Iulie 93, cu ştiri, articole, fotografii, editat de prof.Vasile Barba.-
- Alex.Frunză, Troiţa din Dealul Crucii,- interviu la "Moldova Suverană", Chişinău, 27 Aug.93; Thomas Beaumont, Romanian family's odyssey,- în"Wisconsin State Journal", 24 Oct.1993.-
- Dr.Ion Anghelescu, Atenţie la sănătatea naţiunii!; C.Mareş, Scrisoare către un prieten din ţară; Oct.Ungureanu, C.Dobrescu-Argeş şi Dincă Schileru; Dr.Mircea Sabău, Problema Basarabiei,- în "Românul Liber", Dec.1993.-
- Ion Ungureanu (ministrul Culturii în Basarabia), interviu; Românii de lângă noi (din ţările vecine),- în "Curierul Românesc", Oct.93, Bucureşti.-
- Petra Clonţ, Salvarea identităţii poporului român(Rom.Liber, St Maur, Dec.93).-
- C.Mareş, De ale diasporei şi improbabila întoarcere(Căminul românesc, Dec.93).
- Etnia arromena: voglia di sopravvivere,- în Corriere del Ticino, 1 Sept.93.-
- Congres aromân la Freiburg,- în "Tribuna", Cluj-Napoca, 20 Oct.93.-
- Apel al condamnatului la moarte Ilie Ilaşcu către alegători(Ţara, 21 Dec.93).
- Andrei Ciurunga, Memorii optimiste, Buc.92: evocări şi versuri din închisori.-
- Anton Ciuntu, Cu mine însumi, Canada 90, poezii vol./, cu scene istorice, biblice, săteşti - şi multe flori.-
- Mihai Korne, Păzeşte-ne, Doamne, de prieteni,- în "Lupta", Paris, 22 Ian.94.-

La Bucureşti a apărut un bogat "almanah macedo-român 1992", sub îngrijirea d-lui Atanasie Nasta, care ne plimbă prin străvechile plaiuri româneşti, cu istorie şi dor, de la pene traco-romane până la cele actuale, cum ar fi Ionel Zeana, Apostol Caciuperi, Aurel Ciufecu, Dumitru Bacu şi mulţi alţii.-

- Florin Constantiniu, Regele Mihai şi anglo-americanii(Curier Naţ.Mag., 2.5.93).-

Patru colaboratori direcţi ai Căpitanului(trei ingineri şi un avocat), toţi în viaţă, toţi în exil şi toţi rămaşi pe linia legionară: N.Horodniceanu, Duiliu Sfinţescu, N.Smărăndescu şi Stelian Stănicel, prezintă azi o carte: Din luptele tineretului român(1919-1939), conţinând, într'un singur volum, tot ce e necesar să ştie, cei ce se interesează cinstit, despre Mişcarea Legionară: rădăcini, istorie, doctrină, părerile contemporanilor, procesul tâlhăresc, sf)rşitul. S'a tipărit la Bucureşti, 1993, în editura Buna Vestire.-

- Florica Baţu Ichim, Poezii pentru copii, 1993, cu gingaşe versuri ilustrate. Cu toată destinaţia lor precisă, le-a citit, amuzat, şi redactorul Vetrei...
- "Călătorul profund", Iaşi, 1993,- versuri de Al.Mălin Tacu, elev-poet, mort în 1987, la numai 17 ani.-
- Iosif Toma Popescu, La Roumanie sauvée de l'holocauste(Le monde juif/105, Paris.
- Mircea Druc, interviu în "Curierul Românesc", Nov.93, cu Ilie Traian.-

La Triballie, Vidin-Paris, 249 pagini, tipărită în Italia: trista istorie a fraţilor de peste Dunăre, cari nici azi, în cea mai reclamizată democraţie, cu toate **drepturile omului**, încă nu pot avea şcoli şi biserici în limba lor!-

- P.S.Natanael, Scrisori către preşedintele Clinton şi patriarhul Moscovei împotriva nelegiuirii dela Tiraspol,- în "Solia", Ian.1994.-
- Eugen Bârsan, Corupţia zâmbeşte; Erast Călinescu, Opinii paralele Ţuţea-Steinhardt,- în "Cuvântul Românesc", Dec.1993.-
- Bogdan Teodorescu, Ilaşcu; Rodica Dumitrescu, Diplomaţia ucigaşă! (Tinerama, 23 ~~Dec.93~~).-

- Cuvântul Românesc a păşit în Noul An cu obişnuita-i echipă selectă: Părintele Calciu,Eugen Bârsan,Valeriu Neştian,Stroe Moldoveanu,Dumitru Ichim,Mihai Fotin Enescu,Zahu Pană,G.Augustin,G.Donev,Al.Nemoianu,N.Novac,Mihaela Moisin, G.Bălaşu,pagina Basarabiei(N.Lupan),pagina Macedoniei.-
- La fel şi "Puncte cardinale": Ion Pantazi(despre Const.Nagacevschi),D.Andronescu,Const.Iorgulescu,Preot Liviu Brânzaş,Şerban Suru,Nic.Pop,Gabriel Constantinescu,Răzvan Codrescu,Adolf Vasilescu,V.A.Marian(Antiromânismul delirant).-
- Dr.Ştefan Isărescu, 30 de arginţi şi trei trandafiri pentru Doamna Preşedinte; C.Mareş,Diaspora şi România; Dr.Radu Pătârlăgeanu,Calea iadului,- în "Românul liber",Febr.1994.-
- Arhim.Felix Dubneac, Evocări şi mărturisiri din urmarea lui Hristos,ed."Gândire şi Artă",Detroit 1993. Un elegant volum autobiografic,cu pătimirile trupului,prin închisori,nostalgia plaiurilor iubite,de la Dobruşa basarabeană la Rohia Maramureşului,şi ispitirea căilor spre Dumnezeu,de la adâncirea marilor părinţi şi filosofi creştini (şi necreştini) la propria-i concluzie din pragul veşniciei. Dar pentrucă într´un vis vede în rai,printre alţii,pe Ion Moţa,Vasile Marin şi Corneliu Codreanu,s´ar putea să aibă de furcă cu patriarhul Curţii...
- Zahu Pană,Biserica naţională; Stroe Moldovan,Bucureşti,staţie de tramvai; V.Vrânceanu,Simbriaşii calomniei; Sergiu Grossu,Ierarhi şi victime; M.F.Enescu, Actualitatea în politica externă românească; ~~Hristu-Cândroveanu~~,Cadrilaterul, pământ românesc,- în Cuv.Rom.,2/94.- Eugen Bârsan,Problema Basarabiei (3.94).-
- Inge Katharina Binder, Exilul ca experienţă culturală - Asociaţii şi instituţii româneşti în Apus,1945-1989,Münster 1993.- Titlul spune totul: în 265 pagini,cartea,de fapt teză de doctorat,cuprinde activitatea exilului "peste mări şi ţări,cu asociaţii,bisericuţe,cuiburi,cercuri,cenacluri,cluburi,edituri,redacţii,etc",cum se exprimă,în prefaţă,prof.Paul Miron.-
- Gabriel Constantinescu,Onorabilitatea politică,- în "Puncte cardinale",Febr. 1994.- Răzvan Codrescu,Europeism şi occidentalism,- în P.C.,Martie 94.-
- Angela Groppi, I conservatori della virtù.Donne recluse nella Roma dei Papi, Bari 1994.- Ieşită în "Biblioteca di Cultura Moderna Laterza",valoroasa carte e dedicată mamei autoarei,romancă dela Cernavodă.-
- George Voştinaru: Io, Horia Valahul,- Timişoara 1993,- un zguduitor poem, închinat revoltei din 1784-1785 în Munţii Apuseni.-
- Dragoş Tochiţă din Pătrăuţii de Sus(Bucovina): Pluguşor cu tricolor 1994.-
- Claudio Veltri,Un interviu cu Doamna Codreanu,- în "L´Italia",Roma,13.4.94.-

RĂVAŞ DIN PRIBEGIE de Şt.S.Dragomir

Pe malul Argeşului, sus,
Cu crânguri şi zăvoaie,
O! mamă, îmi apari în vis -
Şi-mi curg lacrimi şiroaie.

Te-am părăsit plin de suspin,
Pe-o vreme aşa de tristă, -
Iar tu cu ochii tăi blajini
Mă petreceai din prispă...

M´am despărţit cu greu ducând
O tainică durere,
Şi´n drum, purtând-o tot în gând,
Speram în revedere.

Trecut-au luni şi ani întregi
Din viaţa mea trudită -
Trăit-am mult printre străini,
C´aşa mi-a fost ursită, -

Dar iată că s´a dus sburând
Şi-acest timp greu, pribeag,
Şi-ai să mă vezi cât de curând
Din nou la tine´n prag.

+ La 10 Aprilie 1991 a fost înmormântat la "Şerban Vodă" în Bucureşti inginerul Ştefan Câmpineanu, fost preşedinte al Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini.
+ La 18 Mai 93 s´a stins Aurel Trifu,fost deputat român în Skupcină(Belgrad).-
+ La 29 Mai 93 a decedat la Freiburg bătrânul Simion Iuga din Maramureş.-
+ În Arizona a murit legionarul Petre Mihail, fiu de protopop din Călăraşi , trimis de Antonescu pe linia întâia pentru "reabilitare". În exil a scos,cât a putut, o publicaţie sănătoasă: "Exilul solidar".-
+ La Bucureşti a murit la 18 Iulie, la 93 de ani,prof.Nicolae Lungu,compozitor bisericesc,născut la Dobridor/Dolj. A fost înmormântat la "Sf.Vineri",slujit de 3 arhierei şi peste 40 de preoţi şi diaconi.-
+ La 27 Iunie 93 s´a stins într´un spital din California,la aproape 80 de ani, prof.Alexandru Blaga, originar din partea înstreinată a Crişanei.A fost înmormântat la Vatra Românească.Trecuse şi el pe la Rostock şi Buchenwald.-
+ La 6 Iulie a murit la Sydney,la 86 de ani trecuţi,dr.Constantin Untaru,fost şi el,ca legionar,"oaspe lui Hitler" la Rostock şi la Buchenwald.-
+ Vara trecută, megleno-românul Lolea a decedat pe cale, pe când se îndrepta spre congresul aromân de la Freiburg.-
+ În America a murit regizorul,de faimă mondială,Jean Negulescu.-

+ La 10 Septembrie a murit la Paris, în pribegie, luptătorul Virgil Micu.-
+ La 2 Octombrie s'a stins în ţară legionarul bănăţean Alexandru Cârsteciu. Făcuse 8 ani de puşcărie. Se spune că întâlnindu-l odată pe-acolo pe şeful opoziţiei, l-a întrebat: Domnule Maniu, noi ştim pentru ce suntem aici; dar Dumneavoastră, pentru ce sunteţi?.. Ai dreptate! i-ar fi răspuns Maniu...
+ Tot din ţară ne vine vestea morţii a două vrednice românce: Teodora Zeana şi Libera Papanace, din familii bine cunoscute de luptători din Macedonia.-
+ La Bucureşti a murit, la 90 de ani, părintele Dumitru Stăniloae, născut la Vlădeni/Braşov, cel mai mare teolog contemporan al Ortodoxiei. S'a stins în noaptea de 5/6 Octombrie şi a fost înmormântat la Cernica. Înrudit cu soţia mea, i-am fost gazdă la Freiburg în primele sale ieşiri din ţară pentru prelegeri, după 5 ani de închisoare grea. Vorbea caut, uitându-se cu grijă împrejur. Dar mergând de câteva ori la Titisee, unde apa scânteià în soarele ce proecta umbrele arborilor de pe maluri, îmi povestea cu indignare, stând singuri pe o bancă, ororile din patrie, cu ruşinoasa comportare a patriarhilor, ataşaţi lupilor şi nu turmei.-
+ Român sănătos de prin părţile lui Decebal, Petre Gheorgheoni, mort în Canada, şi-a aflat rostul vieţii în Legiune, pe care a servit-o cu minte luminată, lăsând în urmă şi o carte, fruct al experienţei sale în Mişcare. A fost la Rostock şi la Buchenwald, s'a lepădat printre primii de impostura simistă. A colaborat la Garda dela Rostock şi a sprijinit Vatra chiar dela primul număr.-
+ La 26 Octombrie a murit la München, victimă a unui accident de auto, Dr. Constantin Nagacevschi. Fiu de preot din Ţinutul Sorocii, el a făcut parte din grupul celor 70 de studenţi cari, venind Karol Wolf la Cernăuţi, i-au înscenat o manifestaţie ostilă, intonând cântece legionare şi cerând sgomotos eliberarea Căpitanului., - drept care au nimerit toţi la puşcărie, unde unii au fost împuşcaţi cu ocazia... "răzbunării" Căpitanului. A fost şi el la Rostock şi la Buchenwald, iar apoi a luat poziţie netă împotriva imposturii simiste.-
+ S'a dus şi Danciu Agenor, fiul unui institutor din Cernăuţi şi cumnat cu părintele profesor Liviu Stan dela Sibiu. Intrat de copilandru în Frăţiile de Cruce şi a participat, cel mai tânăr din grup, la complotul contra sbirului din capitala Bucovinei, Col. Cristescu. L-am cunoscut la închisoarea din Craiova, unde sosise "în butuci" cu camarazii săi (Lutotovici, Rahmistriuc şi Zus). Călca pe urmele lui Moţa. S'a scârbit repede de mersul Legiunii, rămasă de izbelişte sub epigoni. Până la urmă, convins că neamul românesc trebue să se agaţe cu toată energia de rădăcinile sale spirituale, dacă vrea să mai dăinuie, a devenit preot catolic. Înmormântarea a avut loc la Bucureşti.-
+ La Paris a decedat, în noaptea de 11/12 Decembrie, artista Elvira Popescu (98).
+ La 3 Ianuarie a murit, la New York, Constantin Vişoianu; slujba, pr. Calciu.-
+ La Roma a murit Nina Batali, pictoriţă, născută la Craiova.-
+ La 12 Februarie a murit, tot la Roma, petrolistul Vasile Chircu, gorjan, 93 ani.
+ La 19 Februarie a murit în America prof. Nicolae Chiacu din Pleasa/Albania.- fost profesor la şcolile române din Grecia. A fost prohodit de pr. Calciu (80).-
+ La Paris s'a stins, la 28 Martie, Eugen Ionescu, slătinean, academician francez.

&& Sesiunea de toamnă a Bibliotecii Române din Freiburg s'a desfăşurat la 1-3 Octombrie, cu referate susţinute de dnii Matei Cazacu, Pavel Chihaia, Dan Cernovodeanu, Petre Năsturel, Victor Popescu, Aurel Răuţă, Roberto Scagno, Mihai Neagu şi Radu Enescu. În public am notat 2 călugări dela Sf. Munte: Atanasie Floroiu şi Iustinian Stoicu, familiile prot. D. Em. Popa, ing. Liviu Mureşan, prof. Bidean, dr. Vălimăreanu, ing. Spânachi, Pop-Câmpeanu, doamnele Nasta, Moşinschi, Papacostea, dr. Binder, Imberuş, dnii dr. C. Horodniceanu, prof. Nagacevschi, Gollob, dr. Stroe, Radu Atanasiu, dr. Stanomir, dr. Alexe, Dima, Păvăloae, etc. Printre temele abordate: Amurgul lui Petre Ţuţea, despre C. Noica, paralelă între Şeicaru şi Nae Ionescu, distrugerea democraţiei în România (Febr. 1938), Isaia dela Slatina (cronicar sec. XVI), etc.

&& Asociaţia "Astra Română" pentru Banat şi Porţile de Fier a organizat la Timişoara, 26-29 Noembrie, în aula magna a Universităţii, un simpozion pe tema "Identitatea culturală a tuturor Românilor". E vorba mai ales de Românii din nordul Bucovinei şi al Maramureşului, sudul şi nordul Basarabiei, Transnistria, Ucraina şi Siberia, cum şi din Banatul înstreinat, Crişana înstreinată, Valea Timocului şi aromânii din Albania, Macedonia, Grecia şi Bulgaria.-

&& Cei ce vor să ajute la difuzarea cărţii despre Basarabia în ţară şi, mai ales, printre Românii din ţările învecinate, o pot face trimiţându-şi obolul la conturile "Vetrei": în Germania, la Öffentliche Sparkasse 79106 Freiburg - Bankleitzahl 68050101 - Konto 1264443; în Italia, la Roma - C.C. Postale 43327006; în Franţa, la 75018 Paris -27 Bd Barbès- Crédit Lyonnais -Compte 731101; la redacţie, prin cec sau mandat poştal.-

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. Petre Vălimăreanu -